

Tessalonikalaiskirjeiden sanomaa

Sisällysluettelo

Paavalin ensimmäinen kirje tessalonikalaisille.....	1
1. Tess. 1:1 Armo ja rauha.....	1
1. Tess. 1:2-3 Usko.....	9
1. Tess. 1:3 Rakkaus ja toivo.....	16
1. Tess. 1:4-10 Jumalan valinta ja sen seuraukset.....	23
1. Tess. 2:1-12 Uskon puolustus.....	30
1. Tess. 2:13-20 Jumalan sana vaikuttaa.....	37
1. Tess. 3:1-13 Keskinäinen huolenpito ja paruusia.....	46
1. Tess. 4:1-12 Pyhitys – Jumalan tahto.....	53
1. Tess. 4:13-18 Herran paluu.....	61
1. Tess. 5:1-10 Herran päivä.....	68
1. Tess. 5:11-15 Kehottakaa toisianne!.....	75
1. Tess. 5:16-22 Henkeä älkää sammuttako.....	83
1. Tess. 5:23-28 Pyhitys ja Jeesuksen tulemus.....	91
Paavalin toinen kirje tessalonikalaisille.....	98
2. Tess. 1:1-12 Kristus tulee tuomarina.....	98
2. Tess. 2:1-12 Laittomuuden ihminen.....	105
2. Tess. 2:13-3:5 Ikuinen lohdutus ja hyvä toivo.....	112
2. Tess. 3:6-18 Työn teko ja seurakuntakuri.....	118

Paavalin ensimmäinen kirje tessalonikalaisille

1. Tess. 1:1 Armo ja rauha

1. Paavali, Silvanus ja Timoteus tessalonikalaisien seurakunnalle Isässä Jumalassa ja Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta! (2. Tess. 1:2)

Armo teille ja rauha!

Jeesuksen tulon odottajat

Mitä tapahtuu, kun Jeesus tulee toisen kerran takaisin? Kuinka pian se tapahtuu? Mitä tapahtuu niille, jotka ehtivät kuolla, ennen kuin Jeesus tulee takaisin? Millä tavalla Jeesuksen tulon pitää valmistautua? Millaisia ennakoivia merkkejä tulee ennen Hänen paluutaan? Millä tavalla Jeesuksen paluu liittyy uskovan kristityn identi-

teettiin? Muun muassa näitä kysymyksiä miettivät noin vuosi tai pari aiemmin uskoon tulleet Tessalonikan seurakunnan uskovat, joille Paavali kirjoitti 1. ja 2. Tessalonikalaiskirjeen. Lähdemme nyt niitä tutkimaan uudessa saarnasarjassa.

Nuoruuden into herätyksessä

Itse asiassa nuo samat kysymykset olivat vahvasti pinnalla, kun 1960-luvulla alkoi nuorisoherätys monin paikoin Suomea. Itse tulin uskoon vuonna 1960 ja pian sen jälkeen Suomi oli varpaillaan niin sanotun noottikriisin vuoksi. Pelättiin sotaa Neuvostoliiton kanssa. Nuorisoherätyksessä korostettiin voimakkaasti Jeesuksen pikais-
ta paluuta ja sitä, että evankeliumi pitää saada kaikille kansoille pian, sillä meillä on enää vähän aikaa. Muistan, miten vasta valmistuneet ylioppilaat aivan vakavissaan kyselivät, kannattaisiko heidän pyrkiä mihinkään opiskelemaan, kun Jeesuksen tulo on niin lähellä ja evankeliumilla oli todella kiire ennen sitä.

Herätysten keskellä Jeesuksen toisen tulemisen odotus on aina ollut keskeisellä sijalla ja sitä mukaan, kuin herätys alkaa hiipua, Jeesuksen paluun odotus myös jää taka-alalle ja saattaa muuttua kokonaan pelkästään kuolemaan valmistautumiseksi.

Pian palaava Herra

Alkuseurakunta odotti Jeesuksen palaavan pian, vaikka toisaalta se tiesi myös, että paluu saattaa viipyä, koska Jeesus oli myös sen antanut ymmärtää puhuessaan paluustaan mm vertauksessaan palvelijoille uskotusta talenteista. Siinä on myös seuraava lause: *Pitkän ajan kuluttua näiden palvelijoiden herra palasi ja rupesi tilintekoon heidän kanssaan.* (Matt. 25:19) Siksi alkuseurakunta ei kokenut mitään kriisiä, kun Jeesuksen paluu ei tapahtunut ensimmäisen sukupolven aikana, vaikka asia aiheutti keskustelua, josta Pietari kirjoittaa näin:

*Ennen muuta tietäkää se, että viimeisinä päivinä tulee pilkkapuheineen pilkkaajia, jotka vaeltavat omien himojensa mukaan. He sanovat: "Missä on lupaus hänen tule-
muksestaan? Onhan siitä lähtien, kun isät nukkuivat pois, kaikki pysynyt ennallaan luomakunnan alusta asti." Tieten tahtoen he eivät ota huomioon, että taivaat samoin kuin maa, joka on tehty vedestä ja veden kautta, olivat ikiajoista olemassa Jumalan sanan voimasta, ja että niiden kautta silloinen maailma tuhouttiin vedenpaisumuksessa. Mutta samalla sanalla on nykyiset taivaat ja nykyinen maa säästetty tulel-
le. Niitä säilytetään jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivää var-
ten. Tämä yksi älköön kuitenkaan olko teiltä salassa, rakkaani: Herralle yksi päivä on kuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta kuin yksi päivä. Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, vaikka jotkut luulevat hänen viivyttävän, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan. Hän ei näet tahdo, että kukaan joutuu kadotukseen vaan että kaikki kääntyisivät. Mutta Herran päivä tulee kuin varas. Silloin taivaat katoavat pauhinalla ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, maa palaa ja kaikki, mitä siihen on tehty. Kos-
ka tämä kaikki näin hajoaa, millaisia teidän tuleekaan olla pyhässä elämässä ja ju-
malanpelossa odottaessanne ja jouduttaessanne Jumalan päivän tuloa, tuon päi-
vän, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat. Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, jois-
sa vanhurskaus asuu.* (2. Piet. 3:3-13)

Tämä Pietarin kirjeen katkelma ei vain vastaa kysymykseen ajasta kertomalla, mi-
ten meidän aikakäsityksemme eroaa Jumala ajasta. Lisäksi se liittää Jeesuksen pa-
luun ei ainoastaan Jeesuksen ylösnousemukseen, vaan myös luomiseen. Samat

voimat, jotka vaikuttivat luomisessa, myöhemmin vedenpaisumuksessa ja Jeesuksen voitossa kuolemasta toimivat, kun Jeesus saapuu kunniassaan. Se tulee olemaan kosminen valtaisa tapahtuma.

Jeesus kertoi, millaisia asioita tapahtuu ennen Hänen paluutaan maan päälle. Niistä tärkein oli se, että lopun ajan ahtaissa oloissa evankeliumi kuitenkin viedään kaikille kansoille todistukseksi. Siihen Pietarikin viittaa mainitessaan, että me joudutamme Jumalan päivän tuloa julistamalla evankeliumia. Samalla hän samoin kuin Paavali osoittaa, millaista elämää uskovan tulee elää odottaessaan uuden taivaan ja uuden maan täydellistä vanhurskautta Jeesuksen tulemuksessa.

Paruusia, Herran paluu on Uuden testamentin keskeinen asia

Jeesuksen tulemus ja siihen liittyvät tapahtumat mainitaan Uudessa testamentissa 319 kertaa eli keskimäärin joka 25. jakeessa. Siksi voidaan sanoa, että koko Uusi testamentti suuntautuu *parusiaan* eli Herran tuloon. Uskovan ja kristillisen seurakunnan vaellus on ratkaisevasti sidoksissa Herran paluuseen. Jeesuksen paluun odotus perustuu Hänen ristillä suorittamaansa sovitukseen ja ylösnousemukseensa. Koska Jeesus nousi kuolleista, niin edessämme on väistämättä Jeesuksen tulo takaisin.

Vasta uskoon tulleille Tessalonikan kristityille Jeesuksen paluun odotus oli todella pinnalla, niin kuin meilläkin pitäisi tänään olla, sillä olemme paljon lähempänä Herran paluuta nyt kuin he aikanaan. Jeesuksen mainitsemia merkkejä sotia, maanjäristyksiä, kristittyjen vainoja on nyt keskelläme koko maailmaa käsittäen. Myös evankeliumi on maailmanlaajuisella marssillaan kohti tehtävän loppuun saattamista. Viimeisetkin täysin saavuttamattomat heimot saanevat lähimpien 10 vuoden sisällä ensimmäiset todistajansa, jos työ etenee niin kuin viime vuosina. Siksi meillä on kaikki syy valvoa ja odottaa Herran paluuta.

Tessalonikalaiskirjeiden taustaa

Toisella lähetysmatkallaan Paavali saapui kaupunkiin ensimmäisen kerran yhdessä Silaksen kanssa. Tiimissä oli mukana myös Timoteus. Siksi kirjeen kirjoittajina esiintyy Paavalin lisäksi myös molemmat muut seurakunnan pioneerityön aloittaneet. Tessalonika oli suuri ja merkittävä satamakaupunki. Paavalin aikaan se oli Makedonia-nimisen Rooman provinssin pääkaupunki ja roomalaisen maaherran hallituskautta. Suurin osa kaupungin asukkaista oli syntyperäisiä kreikkalaisia, mutta siellä asui myös roomalaisia ja itämaalaisia. Kaupungissa oli suuri juutalainen siirtokunta. Tapansa mukaan Paavali aloitti toimintansa synagogasta, jossa hän Luukkaan mukaan sai puhua juutalaisille kolmena sapattina. Paavali asui ja työskenteli Jaasonnimisen miehen luona, joka oli todennäköisesti samaa käsityöammattia harjoittava juutalainen kuin hän itsekkin.

Paavalin oleskelu Tessalonikassa ei jäänyt pitkäksi, mutta sen seurauksena muutamia juutalaisia ja monia jumalaapelkääviä kreikkalaisia sekä useita huomattavassa asemassa olevia naisia tuli uskoon. Tämä herätti juutalaisissa kateutta, ja he paniivat alulle mellakan. Ihmisjoukko hyökkäsi taloon, jossa Paavali ja Silas asuivat. Tarcoitus oli viedä heidät kaupungin viranomaisten eteen ja syyttää heitä poliittisin perustein. Apostoli työtovereineen oli kuitenkin ehtinyt pakoön. Jotta pieni seurakunta välttyisi enemmiltä vaikeuksilta, he katsoivat parhaaksi jatkaa matkaansa.

He olivat viipyneet kaupungissa ehkä kaksi tai kolme kuukautta, kenties puolisen vuotta. Viivytyään Ateenassa jonkin aikaa Paavali matkusti Korinttiin, jossa hän aloitti pitempiaikaisen toiminnan. Sieltä käsin hän kirjoitti molemmat Tessalonikalaiskirjeet. Paavali lähetti Timoteuksen takaisin Tessalonikaan, ja tämän välityksellä hän kuuli seurakunnan tapahtumista. Tämä vastakääntyneiden muodostama seurakunta osoitti huomattavia edistymisen merkkejä. Tieto heidän uskostaan Jumalaan oli levinnyt, ja Paavali sanoo heidän tulleen esikuvaksi kaikille Makedonian ja Akaian uskoville.

Mutta luonnollisesti ongelmiakin syntyi. Seurakunnassa saattoi olla taipumusta osoittaa liian vähän kunnioitusta johtajia kohtaan. (1 Tess 5:12-13). Muutamat seurakunnan jäsenet eivät välittäneet tehdä työtä (1. Tess 4:11; 1 Tess 5:14). Syy tähän saattoi olla apostolien lopunaikaa koskevan julistuksen väärin ymmärtäminen. Jotkut ajattelivat, ettei ollut mitään syytä puuhailla maallisissa askareissa, kun kerran Herran tulemus oli niin lähellä. Seurakunnassa herätti levottomuutta myös poisnukkuneiden, Kristuksessa kuolleiden kohtalo. Jäisivätkö he osattomiksi Kristuksen tulemukseen liittyvästä kirkkaudesta ja kunniasta? Apostoli vastasi näihin kysymyksiin. Molemmat kirjeet kirjoitettiin 52 jKr. muutaman kuukauden väliajoin siinä järjestyksessä, kuin ne ovat Uudessa testamentissa.

Ensimmäisen kirjeen jäsenitys

Ensimmäinen Tessalonikalaiskirje jakautuu alku- ja päätössanoja lukuun ottamatta viiteen pääjaksoon:

Alkusanat, 1:1-4.

1. Historiallinen jakso, 1:5 - 2:16
 2. Henkilökohtainen jakso, 2:17 - 3:13
 3. Eettinen jakso, 4:1-12
 4. Eskatologinen jakso, 4:13 - 5:11
 5. Seurakuntaopillinen jakso, 5:12-22
- Päätössanat, 5:23-28.

Uskovan identiteetti

Paavali, Silvanus ja Timoteus tessalonikalaiden seurakunnalle Isässä Jumalassa ja Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. Armo teille ja rauha! (1) ... Me tiedämme, te Jumalalle rakkaat veljet...(4)

Aikaamme leimaa identiteettipolitiikka. Siinä ihmisen subjektiivinen, psykologinen ja sisäinen käsitys itsestään, jonka kaikkien muiden ihmisten ja koko yhteiskunnallisen lainsäädännön on myös hyväksyttävä, on määräävää. Uskovalle kristitylle identiteetti ei kuitenkaan määräydy hänen omista kokemuksistaan käsin, vaan siitä millaisena Jumala hänet näkee.

Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen sekä ruumiin että sielun puolesta, vaikka syn ti turmelikin ihmisen niin perusteellisesti, että hän on langenneena ja hengellisesti kuolleena Jumalan vihan alainen eikä kykene itse pelastamaan itseään. Toisaalta hän on kuitenkin Jumalan luomistyön perusteella sellaisten rajoitusten alainen, joita hänen on mahdoton muuttaa. Jumala kuitenkin rakasti synnin tähden tuomion alaisia ihmisiä ja lähetti oman Poikansa Jeesuksen pelastamaan hänet synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, jossa uusi elämä hallitsee häntä.

Kirjeen vastaanottajat olivat saaneet Jeesukselta Kristukselta evankeliumin kutsun ja sen vastaan otettuaan he olivat päässeet osallisiksi pelastuksesta. Heidän identiteettinsä muodostui siitä, että he olivat Jumalalle rakkaita. He ovat Jumalan valittuja ja elävät Jumalan suosion ja armon alla.

Jokaiselle uskovalle on äärimmäisen tärkeätä ajatella itsestään oikein, nähdä itsensä "Jumalan silmillä". Jumala rakastaa jokaista uskovaa sillä samalla rakkaudella, jolla Hän rakastaa omaa ainosyntyistä Poikaansa Jeesusta. Siksi siitä pitää tehdä oikeat johtopäätökset omaan elämään. Uskovan identiteetti ei ole siinä, millainen hän on edelleen syntiin lankeavana mutta armahdettuna ihmisenä, vaan siinä, millaisena Jumala näkee hänet.

Joka aamu ensimmäiseksi hän saa muistuttaa itseään siitä, että hän on Jumalan rakas lapsi Jeesuksen täydellisen sovitustyön tähden. Uskova saa julistaa omalla sydämellään evankeliumin ja siitä käsin hän saa rohkeasti jakaa evankeliumia myös muille. On aivan käsittämätön armon ihme, että Jumala pitää meitä suunnattoman rakkaina.

Seurakunta Jumalassa

Uskovan identiteettiin kuuluu myös se, että hän on osa seurakuntaa. Se taas sijaitsee Isässä Jumalassa ja Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. Se tarkoittaa sisällä olemista, Kristukseen puettuna olemista ja siksi myös täydellisessä vanhurskauteen asemassa elämistä. Paavali toistaa läpi kaikkien kirjeittensä ilmaisua "olla Kristuksessa". Jotkut käännökset yrittävät selventää ajatusta ilmaisulla "Kristuksen yhteydessä", mutta kysymys on enemmästä kuin vain yhteydestä. Olemme Kristuksen sisällä, Hänen ympäröimiään, Hänen vanhurskaudessaan, Hänen pyhyytensä. Olemme puettuja Kristukseen.

Veljet

Paavali lisää vielä ilmaisun "veljet", jota hän toistaa läpi koko kirjeen. Se sisältää tietysti myös sisaret. Joku on sanonut, että ystävät voi valita, mutta veljiä ei. Seurakunta muodostuu veljistä ja sisarista, joita emme ehkä olisi valinneet, jos se olisi ollut mahdollista. Niin erilaisia uskovat ovat usein inhimillisiltä ominaisuuksiltaan. Silti olemme veljiä, sillä syvimmiltään uskovien veljeys on veljeyttä Jeesuksen kanssa, niin kuin Hephrealaiskirje sanoo:

Hänen, jonka tähden kaikki on ja jonka kautta kaikki on, sopi, saattaessaan paljon lapsia kirkkauteen, tehdä kärsimysten kautta heidän pelastuksensa päämies täydelliseksi. Hän, joka pyhittää, ja ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä. Siksi hän ei häpeä kutsua heitä veljikkeksi. Hän sanoo: "Minä julistan sinun nimeäsi veljileni, laulan ylistystäsi seurakunnan keskellä",... (Hepr. 2:10-12)

Pyhät

Muualla uskovista Paavali käyttää usein ilmaisua "pyhät". Uskovan pyhyys on Kristuksen pyhyyttä, joka on hänelle lahjoitettu. Jeesus sanoi: *"Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa."* (Joh. 17:19) Jeesus erotti itsensä Jumalan käyttöön kulkemalla Golgatan kärsimystien ylösnousemuksen voittoon asti. Sillä Hän hankki omilleen pyhyiden. Hekin ovat siksi erotetut maailmasta Jumalan käyttöön.

Suuntautuminen

Kirjeen ensimmäinen luku päättyy sanoihin: *...te käännysitte epäjumalista Jumalan puoleen palvelemaan elävää ja todellista Jumalaa ja odottamaan taivaista hänen Poikaansa, jonka hän herätti kuolleista, Jeesusta, joka pelastaa meidät tulevasta vihasta.* (1:9-10)

Ihmiset puhuvat työidentiteetistään tai identiteetistään puolisona tai vanhempana tai lapsena. He viittaavat näin erilaisiin rooleihin, joita heillä elämän eri osa-alueilla on. Monet rakentavatkin kuvan itsestään siihen, millainen asema heillä on kodissa, koulussa, työpaikalla ja laajemmin yhteiskunnassa. Seurakunnassakin jollakulla on pastorin, toisella diakonin ja kolmannella rivikristityn identiteetti.

Uskovan identiteetti ei ole vain siinä, mikä ja kuka hän on Jumalan rakastamana ja Jeesuksen Kristuksen lahjavanhurskauden omistajana. Sen lisäksi hänellä on myös palvelusidentiteetti. Kaikissa eri elämän piireissä hän haluaa palvella Jumalaa. Hänelle ei ole ratkaisevaa kuinka hyvin hän menestyy, vaan saako Jumala todellakin kunnian siitä, mitä hän tekee. Hänelle tärkein tehtävä on Jeesuksen evankeliumin todistaminen ja julistaminen, sillä juuri siinä Jumalan kirkkaus ilmestyy.

Uskovan identiteettiä määrää viime kädessä se, mihin hän suuntautuu elämässään, mitä hän odottaa. Hän ei odota nousujohteista uraa, ei menestystä maailmassa eikä myöskään menestystä seurakunnassa, mikä sekin voi olla uskovalle todellinen kiusaus. Uskova odottaa Jeesuksen paluuta taivaasta. Kuolemassa hän odottaa Jeesusta ja kirkastetun ylistyspalvelun alkua eikä elämän päättymistä. Jeesuksen tulon odotus on aivan keskeinen osa uskovan identiteettiä.

Armo

Armo teille ja rauha! (2) Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta! (2. Tess. 1:2)

Kaikissa Paavalin kirjeissä toistuu rukouspyyntö: "Armo teille ja rauha!" Kysymys ei ole vain tavanomaisesta mitäänsanomattomasta tervehdyksestä, vaan rukouksesta, joka ilmaisee Paavalin syvimmän halun uskovien elämään. Tärkeää on tajuta, että armoa ja rauhaa ei voi eikä saa erottaa Jumalasta ja Jeesuksesta Kristuksesta. Joskus armo määritellään ilmaisulla "ansaitsematon rakkaus meidän osaksemme", mutta siinä on tärkeintä se, keneltä se tulee. Armossa eläminen on Jumalan suosion ja laupeuden alla elämistä Kristuksen ristin sovitustyön tähden.

Tessalonikalaiskirjettä monet pitävät Paavalin vanhimpana säilyneenä kirjeenä. Myöhemmissä kirjeissä hän laajentaa teemoja, jotka pilkahtelevat jo niissä. Siksi tulen matkan varrella viittaamaan myös hänen muihin kirjeisiin. Paavalin opetus armosta voidaan tiivistää Roomalaiskirjeen sanoihin:

"Missä synti on tullut suureksi, siinä armo on tullut ylenpalttisen runsaaksi." (Room.5:29) Sitä selittää jae: *"Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja (vapaa lahja) on ikuinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme."*

Kristuksen evankeliumin kuullut ja ymmärtänyt ihminen ei voi välttää sitä, että hän joutuu näkemään oman syntisyytensä ja arvottomuutensa. Evankeliumissa Jumala tarjoaa jokaiselle ihmiselle iankaikkisen elämän lahjaa. Ihminen voi viime kädessä paeta joko armoa tai syntiä mutta ei molempia. Hän voi paeta synnistä antautumalla armolle tai sitten hän voi työntää itsensä armon vaikutuksen ulkopuolelle antautu-

malla synnille. Molempia ei voi yhtä aikaa tapahtua, vain jompikumpi. Vastakohtat ovat toisella puolella palkka, synti, kuolema ja toisella armolahja, Jumala, ikuinen elämä.

Palkkaa vastaa armolahja, syntiä Jumala ja kuolemaa iankaikkinen elämä. Palkka on ansaittua, se vastaa tehtyä työtä. Palkkansa saajan ei tarvitse sanoa "kiitos". Palkka on oikeudenmukainen vastaus ponnistukseen, työhön ja vaivannäköön. Palkka kuuluu lain, oikeuden piiriin. Mutta vapaa lahja, armolahja on jotain sellaista, mitä ei voi ansaita. Siihen kenelläkään ei ole mitään oikeutta. Vapaa lahja saadaan toisen rakkaudesta, suosiosta ja armollisuudesta.

Synnin vastakohtaksi Paavali asettaa Jumalan. Synti liittyy tässä yhteydessä palkkaan ja viittaa siis tietoiseen rikkomukseen ja tahalliseen epäonnistumiseen. Kysymys on tietoisesta väärästä valinnasta, joka vie syyllisyyteen ja halvauttaa ihmisen. Viime kädessä synti on sitä, että ihminen omien halujen ja himojensa vuoksi ei halua ottaa Jumalan vapaata lahjaa vastaan. Paavali ei aseta synnin vastakohtaksi pyhyyttä tai puhtautta tai vanhurskautta, vaan Jumalan. Jos ihminen olisi synnitön, niin hänen pyhytensä ja puhtautensa palkka olisi iankaikkinen elämä.

Armossa on kysymys jostain niin suunnattoman suuresta asiasta, että inhimillinen kieli ei siihen riitä. Armo on enemmän kuin kaikki, mitä siitä voidaan sanoa tai kirjoittaa. Armon suuruus on Jumalan olemuksen käsittämättömässä syvyydessä, sen laupeudessa ja rakkaudessa. On helppo asettaa palkan vastakohtaksi lahja, mutta mikä voidaan panna sen synnin vastakohtaksi, joka vaatii palkkaansa. Mikään toiminta ei kykene käsittelemään syntiä. Jumala itse asettuu synnin vastakohtaksi. Jumala ei sano: "Synnin palkka on kuolema mutta uudistuksen seurauksena on elämä." Ei myöskään: "Synnin palkka on kuolema, mutta uskonnollisen elämän sääntöjen noudattaminen tuo elämän." Ihminen, joka on Jumalan ajatuksissa, ei kykene uudistamaan itseään ja hänen uskonnolliset harjoituksensa ovat itsessään jo synnillisiä. Siksi Jumala asetti itsensä synnin vastakohtaksi.

Kuoleman vastakohta on iankaikkinen elämä. Kuolema on synnin lopputulos, oikea ja johdonmukainen. Kuolema on ainoa vastaus syntiin. Kuolema pitää yllä iankaikkisen oikeudenmukaisuuden. Ihminen, joka tekee syntiä, niittää väistämättä kuoleman palkakseen. Suostuessaan syntiin ihminen valitsee aina kuoleman, hajoamisen, turmeluksen ja häviön. Lain rikkominen luo kaaoksen. Kaaos taas tekee helvetin välttämättömäksi. Kuoleman vastakohta iankaikkinen elämä ei ole päätös, loppu, vaan alku. Siitä alkaa kasvu ja kehittymisprosessi, joka jatkuu ajasta aikaan iankaikkisesti.

Jumala tuntee ihmisen täydellisesti. Hän on pyhä eikä voi sivuuttaa yhtään syntiä. Hän ei voi pyyhkiä yhtään rikkomusta, jonka syyllisyyttä ei ole käsitelty. Toisaalta Jumala on käsittämättömän suuri ja muuttumaton rakkaudessaan, vaikka Hänen rakkautensa kohteen muuttuisivatkin. Tämä Jumala tarjoaa vapaata lahjaa syntiselle ihmiselle. Hän tarjoaa sitä omasta halustaan, oman toimintansa ja oman kärsimyksensä perusteella. Hän tarjoaa tätä lahjaa täysin riippumatta siitä, millainen vastantottaja on olemuksensa tai vaelluksensa puolesta. Jumala ei aseta lahjalleen mitään ennakkoehtoja kuten lupauksia paremmasta elämästä tulevaisuudessa jne. Jumala ei vaadi mitään antaessaan iankaikkisen elämän lahjan. Se on armoa. Jumalalta it-

seltään vapaan armon lahjoittaminen edellytti käsittämätöntä kärsimystä ja tuskaa, jonka Jeesus kärsi Golgatalla. Mutta vastaanottajalta ei vaadita mitään.

Ikuinen elämä sisältää iankaikkisen pituuden ja laadultaan se Jumalan persoonallista tuntemista, Jumalan elämää ihmisessä. Tämä elämä lahjoitetaan syntiselle, joka saa samalla syntinsä anteeksi ja puhtauden. Se on ylösnousseen Jeesuksen elämää lahjan saaneessa.

Tämä lahja on tarjolla jokaiselle, joka on kuullut evankeliumin Jeesuksesta. Aloite on Jumalan. Ihminen tulee ehkä vavisten, ehkä ymmärtäen evankeliumista vain kovin vähän, mutta tulee ja antautuu Jumalalle, asettuu Jeesuksen kasvojen eteen, suhteeseen Häneen. Siinä alkaa ikuinen elämä.

Jumalan armolahjan vastaanottaminen ja synnin tie kohti kuolemaa ovat ainoat vaihtoehdot. Ei ole mitään kolmatta tietä. Mutta kun Jumala lahjaansa tarjoaa, se on todellakin vastaanotettavissa. Sitä ei koskaan tarjota näennäisenä mahdollisuutena. Jumalan armo on todellista ja tekee vastaanottajansa uudeksi luomukseksi. Kristityn tie voi olla vain lahjan ja armon tie. Ansion ja palkan tie - millaisella lailla se lieneekin pönkitetty - on aina lopulta kuoleman tie.

Rauha

Uskovalla kristityllä on rauha Jumalan kanssa. Se tarkoittaa sitä, että synnin aiheuttama sotatila on päättynyt Jeesuksen Golgatalla suorittamaan rauhansopimukseen. Jumalan vihollisesta tulee Jeesuksen tähden Jumalan ystävä. Uskovalla kristityllä on sen lisäksi myös rauha Jumalassa eli sisäinen rauha, joka perustuu siihen, että kaikki hänen syntinsä on annettu anteeksi ja vääryys puhdistettu pois. Hänen ei tarvitse pelätä tuomiota eikä kadotusta. Hänellä on perustava turvallisuuden tunne Jeesuksessa.

Uskovan rauhan olemusta voi kuvata sillä, mitä pieni lapsi kokee, kun häntä pyydetään menemään ulos yksin pimeään. Hän ei uskalla mennä. Mutta kun isä ottaa häntä kädestä kiinni rauha on syvä.

Muistan, kun olin 5 vuotiaan poikani kanssa kävelyllä. Tulimme asemalle, kun alkoi ukkostaa. Pidimme sadetta asemalaiturin katoksen alla. Poikani piti minua kädestä kiinni. Samassa ukkonen löi kiskoihin aivan muutaman metrin päähän meistä. Mutta poikani ei osoittanut pienintäkään pelon oiretta.

Jeesuksen armoon perustuva yhteys Isään on niin turvallinen paikka, ettei mikään maailmassa voi sitä järkyttää. Herra on omansa kanssa, siinä on rauha. Kun nyt Paavali rukoilee ja siunaa kristittyjä Jumalan armolla ja rauhalla, se tarkoittaa sitä, että uskova tarvitsee yhä enenevää ja uudistuvaa armoa ja rauhaa elääkseen tässä ajassa. Herra on runsas ja rikas antaja omilleen!

1. Tess. 1:2-3 Usko

2. *Me kiitämme Jumalaa aina teistä kaikista, kun muistamme teitä rukouksissamme.* kossa, vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme
3. *Jumalamme ja Isämme edessä me lak- Jeesuskeen Kristukseen.*
kaamatta muistelemme teidän työtänne us-

Mitä pelastuksessa tapahtuu?

Mitä usko on? Miten se vaikuttaa? Mitä rakkaus on ja miten se vaikuttaa? Mitä toivo on ja mitä se vaikuttaa? Miten ne kaikki syntyvät? Millaisen muutoksen kääntymys tuottaa? Mistä pelastuksessa on syvimmiltään kysymys? Näitä kysymyksiä Paavali käsittelee 1. Tessalonikalaiskirjeen 1. luvussa, josta on otteemme.

Paavalin rukouselämä

Monet Paavalin kirjeistä sisältävät rukouksia. Niissä on myös rukouspyyntöjä, mutta enimmäkseen Paavali kertoo niissä, mitä asioita hän seurakuntien ja niiden jäsenten puolesta rukoilee. Galatalaiskirjettä lukuun ottamatta hän aloittaa kertomalla, mistä hän kiittää niin perustamisensa kuin muidenkin aloittamisensa seurakunnissa. Omasta pienestä kokemuksestaanikin tiedän, että jos on saanut olla työssä jossain seurakunnassa, ei myöhemminkään voi lakata rukoilemasta sen ja sen jäsenten puolesta.

Pelastus

Tessalonikan seurakunnan osalta Paavali toteaa:

Me kiitämme Jumalaa aina teistä kaikista, kun muistamme teitä rukouksissamme.
(2)

Hänen rukouksensa oli toistuvaa ja aina siihen sisältyi kiitos Jumalalle. Kiitos ei siis kohdistunut seurakuntaan vaan Jumalaan, joka oli pelastanut sen uskovat ja vaikuttanut heissä valtavan muutoksen evankeliumin vastaanottamisessa. Heissä oli syntynyt usko, rakkaus ja toivo, kun heidät Pyhässä Hengessä oli liitetty Jeesuskeen Kristukseen, he olivat Jumalan valittuja ja levittivät evankeliumia ympärilleen ja suuntautuivat odottamaan Jeesuksen paluuta. Heidän elämäntapansa oli muuttunut samanlaiseksi kuin Paavalin ja kaiken lisäksi kaikki tämä oli tapahtunut äärimmäisen vaikeissa olosuhteissa vainon keskellä. Mitään siitä ei olisi voinut saada aikaan mikään inhimillinen, vain Jumala kykeni pelastamaan ja muuttamaan heidät uusiksi.

Kiitos rukouselämässämme

Jumalan kiittämisellä on tärkeä tehtävä jokaisen uskovan rukouselämässä, sillä siinä on kysymys katseen ja sydämen kiinnittämisestä itse Jumalaan. Vaikka seurakuntien toiminnassa ja työssä on paljon sellaista, mitä missä muussakin yhteisössä: on opetusta, laulua, kahvittelua, keskustelua, mainostamista, netin hyödyntämistä, taloushallintoa ja niin edelleen, syvimmiltään seurakunta on Jumalan läsnäolon ja Jumalan pelastavan toiminnan paikka. Siinä ei ole ratkaisevaa, millaisia sen pastorit ja vastuunkantajat ovat, vaan mitä Jumala sen keskellä tekee evankeliumin sanan voimalla. *Evankeliumi on Jumalan voima.* Kun sitä puhtaasi Raamatun mukaisesti julistetaan, se vaikuttaa uskon Jeesukseen, rakkauden ja toivon.

Aina toinen toistemme puolesta rukoillessamme saamme kiittää Jumalaa, siitä miten Hän toimii itse kunkin elämässä evankeliumin kautta. Jumalan valtakunnan leviäminen ja ihmisten pelastuminen on Jumalan työtä. Joka kerta kun alamme tuijottamaan omia mahdollisuuksiamme ympärillämme riehuvan jumalattomuuden ja pahuuden keskellä, menetämme toivomme. Meidän ei pitäisi milloinkaan unohtaa, että vaikka Herra antoi meille tehtävän julistaa evankeliumia, ihmisten pelastus on kokonaan Jumalan ihmeellisen armontyö. Me emme yksittäisinä uskovina emmekä seurakuntana saa siitä mitään kunniaa, mutta saamme silti ilolla kiittää ja ylistää Herraa, sillä Hän pelastaa ihmisen. Se taas näkyy ihmisten aitoina muutoksina heidän siirtyessään kuolemasta elämään, Saatanan vallasta Jumalan hallintapiiriin.

Kiitos ja kateus

Tehokkain tapa taistella kateuden syntiä vastaan, on Jumalan kiittäminen siitä hyvästä, mitä Herra on tehnyt toisten elämässä. Jos ja kun niin teemme, meiltä ei tule milloinkaan puuttumaan kiitoksen aiheita, vaikka omassa elämässämme emme näkisi muuta kuin vaivoja ja puutteita. Tosin niistäkin kyllä saa kiittää Jumalaa, sillä niiden kautta Herra on tekemässä jotain todella hyvää niille, jotka ovat Hänen omiaan. Ilo ja kiitollisuus Herraa kohtaan ovat kaksoiset. Ei toista ilman toista. Ratkaisevaa asiassa on kuitenkin se, että sydämemme suuntautuu Herran puoleen. Kiitos ei synny siitä, mitä sain tai mitä muuta saivat, vaan siitä, kuka ja millainen on se Herra, joka on kaiken hyvän ja armon lähde. Evankeliumi Jeesuksesta suuntaa sydämemme Häneen ja evankeliumin voima synnyttää uskon, rakkauden ja toivon.

Usko, rakkaus ja toivo

Uudessa testamentissa toistuu kolmikko usko, toivo ja rakkaus. Tässä kirjeessä se löytyy kahdessa kohden:

Jumalamme ja Isämme edessä me lakkaamatta muistelemme teidän työtänne uskossa, vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen. (3)

Mutta koska olemme päivän lapsia, olkaamme raittiita, ja olkoon pukunamme uskon ja rakkauden haarniska ja kypäränämme pelastuksen toivo. (5:8)

Korinttolaiskirjeen rakkauden ylistysvirressä se on muodossa: *Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme. Mutta suurin niistä on rakkaus. (1. Kor. 13:13)*

Heprealaiskirjeessä se esiintyy hiukan pitemmällä kaavalla:

Koska meillä on suuri pappi Jumalan huoneen hallitsijana, astukaamme esiin vilpittömin sydämin, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä. Pysykäämme horjumatta toivon tunnustuksessa, sillä lupauksen antaja on uskollinen. Pitäkäämme huolta toisistamme rohkaisuksi rakkauteen ja hyviin tekoihin. (Hepr. 10: 21-24)

Kolossalaiskirjeessä Paavali myös hiukan laajentaa samaa teemaa:

Me kiitämme aina Jumalaa, Herraamme Jeesuksen Kristuksen Isää, kun rukoilemme teidän puolestanne. Olemmehan saaneet kuulla teidän uskostanne Kristukseen Jeesukseen ja rakkaudesta, joka teillä on kaikkia pyhiä kohtaan sen toivon perusteella, joka on talletettuna teille taivaissa. Tästä toivosta te olette kuulleet jo aiemmin siinä totuuden sanassa, evankeliumissa, joka tuli teidän luoksenne. (Kol. 1:3-6)

Ei erillään Jeesuksesta

Missään yhteydessä uskosta ja rakkaudesta ja toivosta ei kuitenkaan puhut erillisinä asioina, vaan ne ovat aine sidottuja Jeesuksen Kristuksen persoonaan ja työhön Hänen omissaan. On siis vain uskoa Jeesukseen ja Jeesuksessa, rakkautta Jeesukselta ja Jeesukseen, toivoa Jeesuksen ilmestymisestä.

Tänä päivänä näyttää olevan aika yleistä, että uskosta, rakkaudesta ja toivosta puhutaan jonkinlaisina hyvinä ominaisuuksina tai hyveinä, joita ihmisten pitäisi kehittää itsessään. Jotenkin kuulostaa siltä, kuin jotenkin hävettäisiin Jeesus-nimeä ja se pyrittäisiin korvaamaan sanalla usko. Mutta mistään noissa kolmessa ei ole kysymys irrallisina asioina. Niitä on vain suhteessa Jeesukseen. Jos Jeesus irrotetaan niistä, kysymys on vain ihmisen omasta uskonnollisuudesta, yrityksistä tehdä toisille hyvää ja toiveajattelusta. Jeesuksesta irrallaan usko ei vaikuta mitään, se jää pelkäksi aivoukoksi ja on täysin voimaton synnin valtaa vastaan. Aitoa rakkautta ei myöskään synny muuten kuin Jeesuksessa ilmestyneen Jumalan rakkauden vastaanottamisella, Jumalan armosta elämisellä. Toivo ilman tarrautumista Jeesuksen paluun tosi-asiaan, on perusteetonta optimismia, joka romahtaa kuoleman hiipiessä ihmiselämään.

Mitä usko on?

Näistä kolmesta katsomme nyt tarkemmin uskoa Jeesukseen. Sana usko tarkoittaa suomen kielessä sisäisenä asenteena muun muassa luulemista, vakuuttuneisuutta, luottamusta, turvautumista, asian toisen henkilön käsiin jättämistä. Mutta sitä käytetään myös ilmaisemaan uskon sisältöä eli sitä, mikä uskotaan. Mutta nyt Paavali käyttää sitä luottamuksen ja turvautumisen merkityksessä. Sen kohteena on Jeesus Kristus.

Mitä siis usko oikein on? Miten minä voisin saavuttaa oikean elävän ja pelastavan uskon? Muistan, miten ahdistuneena kyselin näitä asioita, kun Jumala oli pannut sormensa omalle tunnolleni ja osoitti kipeästi kuinka syntinen olin.

Moni evankeliumin sanaa kuullut japanilainenkin on tiukannut minulta: Ymmärrän, että Raamattu on totta ja haluaisin uskoa Jeesukseen, mutta sano nyt minulle suoraan, mitä minun oikein pitäisi tehdä, että voisin uskoa. Seurattuaan uskovia ihmisiä nämä kyselijät olivat aivan oikein ymmärtäneet, että Herran oman usko on jotain enemmän kuin vain Raamatun sanan totena pitämistä tai yritystä elää sen mukaan, yritystä, josta ei luontomme vastustuksen vuoksi näytä tulevan yhtään mitään.

Moni uskoa etsivä ei pohjimmiltaan etsikään Jeesusta tai yhteyttä Jumalaan, vaan sellaista uskonnollista keinoa, jolla oman sydämensä voisi muuttaa onnellisemmaksi. Hän siis kuvittelee, että uskon saaminen avaisi hänelle sellaisen sisäisen elämän rikkauden ja ilon ja rauhan, että häntä vaivaavat ongelmat ratkeaisivat tai hän saisi uuden voiman niiden kestämiseen. Valitettavasti meidän uskovien todistukset uskoon tulosta ja elämisestä uskossa saattavat vahvistaa tällaista väärää käsitystä uskon luonteesta.

Uususkonnollisuudessa usko kohdistuu juuri omaan itseensä ja sisikunnasta löytyviin kosmisiin energioihin. Kristillinen usko ei ole uskoa omaan uskoonsa vaan uskoa toiseen Persoonaan, Jeesukseen.

Uskon luonteesta

Usko ei ole meidän tunnetilamme, ei meidän sielumme ponnistelua parempaan sisäiseen tilaan, vaan hyvin yksinkertaista asioiden ja itsensä jättämistä toisen, siis Isän ja Jeesuksen käsiin. Se on Herran avuksi huutamista. Usko ei ole turvautumista omaan uskoonsa tai uskonnollisiin kokemuksiinsa, vaan jättämistä asia sellaisen toisen Henkilön hoidettavaksi, joka osaa, kykenee ja tahtoo tehdä sen, mihin me emme mitenkään pysty.

Uskoa kuvaa rikki mennyt kello. Minulla on periaatteessa kaksi mahdollisuutta sen korjaamiseksi. Toinen on se, että hankin sopivan määrän työkaluja ja rupean itse sitä korjaamaan. Nykyisillä taidoillani tiedän kyllä, mitä siitä seuraisi. Tulos olisi se, että kello olisi pakko heittää pois korjauskelvottomana. Toinen vaihtoehto on viedä se kellosepän korjattavaksi. Tällöin en itse tee kellolle mitään, vaan uskon sen kokonaan asiantuntijan käsiteltäväksi.

Omaa synnin tähden turmeltunutta epäkuntoaista sydäntämme emme saa parhailla yrityksillämme kuin entistä surkeampaan kuntoon. Ainoa mahdollisuutemme on sydänten kelloseppä Jeesus Kristus, synnin ja kuoleman kukistanut Ylösnoussut. Hän kykenee meidän kokonaisvaltaisen epäonnistumisemme, lankeemuksemme ja elämämme pahimman kriisin jälkeen vielä hoitamaan asiat niin, että pääsemme Hänen luokseen taivaalliseen kotiin.

Uskon lähtökohta on oman avuttomuuden täysi tunnustaminen. Kun Jeesus kehotti meitä tulemaan lasten kaltaisiksi, kysymys oli juuri aidosta uskosta. Lapsi tietää, ettei hän kykene tekemään sitä ja tätä ja siksi hän pyytää vanhempiaan ja turvaa heihin kokonaisvaltaisesti. Lapsen uskon suuruus on siinä, että hän tunnustaa ja näkee Jumalan suurena ja uskaltaa jäädä kokonaan sen varaan.

Luottamus alkaa puheesta

Raamatullista uskoa ei voi syntyä, ellei Jeesus Kristus itse tule luoksesi ja ala puhua sinulle. Luottamussuhde ihmissuhteissakin alkaa aina puheesta eikä suinkaan siitä, että seuraamalla jonkun käytöstä ja tekoja, tulemme siihen tulokseen, että hän on luotettava. Tapaat ihmisen vasta sitten, kun olet päässyt keskustelusuhteeseen hänen kanssaan. Nostat välittömästi tuntosarvet pystyyn ja teet hänen puhettavastaan johtopäätöksesi. Tuohon ihmiseen voi luottaa. Jos ja kun hän sitten toimii myös johdonmukaisena lupauksilleen, luottamuksesi häneen lähtee syvenemään. Toisaalta ihminen voi alta aikayksikön tuhota sanoillaan synnyttämänsä luottamuksen pettämällä lupauksensa. Koko arkielämämme toimii luottamussuhteiden varassa ja kiipeimpiä asioita elämässämme juuri ne suhteet, joissa luottamuksemme on muserrettu. Meillä voi olla paljonkin ennakkotietoa jostakin henkilöstä ja sen synnyttämiä odotuksia, mutta vasta henkilökohtaisessa suhteessa syntyy vuorovaikutukseen perustuvaa luottamusta.

Uskon syntymisessä ei ratkaisevaa siis ole se, näemmekö henkilön vai emme, vaan se, että saamme kuulla hänen puheensa ja sanansa. Uskon suuruus ei myöskään ole sitä, kuinka voimakkaita turvallisuuden ja luottamuksen tunteita meillä on jotakuuta kohtaan, vaan sitä, kuinka hyvin olemme jonkun oppineet tuntemaan ja kuinka suurena näemme hänet hänen persoonallisten ominaisuuksiensa perusteella.

Usko Jeesukseen on siis pitkälle saman tyyppinen luottamussuhde kuin ihmissuhteissakin. Et voi uskoa Jeesukseen, ellei Hän itse ole tullut sanassaan luoksesi.

Vain Hän voi siis synnyttää uskon. Kristillistä uskoa ei voi siksi esiintyä irrallaan tai erillään Jeesuksen tuntemisesta. Uskoa voi esiintyä vain henkilö- eli keskustelusuhteessa Jeesukseen Kristukseen. Jeesus on nimittäin elävä Henkilö ja on keskellämme, puhuu meille Raamatun kautta ja kuulee meidän puheemme, näkee ajatuksemme. Jeesus Kristus on siis läsnä oleva Herra, jolle voi puhua ja joka puhuu meille, vaikka emme häntä näekään.

Usko ei ole ominaisuutemme

Usko ei ole siis meissä oleva sisäinen ominaisuus, jota voisi esiintyä periaatteessa Jeesuksesta irrallaankin. Ennen kuin Jeesukseen voidaan uskoa, Hänet on opittava tuntemaan, Hänen puhettaan on kuultava tai vähintään Hänestä on kuultava niin paljon, että haluamme päästä tuntemaan Hänet henkilökohtaisella tasolla. Jokainen, joka aidosti etsii Raamatun Jeesusta, pääsee Hänet myös tuntemaan. "Etsikää, niin te löydätte!" lupaa Jeesus.

Herra voidaan löytää

Herran etsiminen on mahdollista, sillä Hän puhuu sanassaan. Siksi uskoa kyselevä on johdettava Herran Sanan ääreen. Herra puhe voi kyllä sitten panna meidät aika koviin. Raamatun sana synnistä on niin totuuden mukaista, että ihmisen omatunto sen tunnistaa, vaikka ihminen yrittäisikin sen tukahduttaa. Mutta Hänen puheensa synnyttää meissä myös luottamuksen Häneen. Herran teot osoittavat meille, että Hän vastaa sanastaan.

Usko ei mitään - Jeesus kaikki

Usko ei itsessään ole mitään. Se ei synnytä uskonsa kohdetta. Uskon kohteen, Jeesuksen luotettavuus, synnyttää uskon. Usko vain tarttuu elävään Jeesukseen. Jeesus ja Hänen tekonsa, uskon kohde on kaikki. Uskoa ei voi ottaa, koska Jeesusta ei voi ottaa noin vain itselleen. Jeesus tulee elämäämme niillä ehdoilla, jotka Hän sanelee. Kun taivutat sydämesi Hänen hallintaansa, uskot Häneen. Epäusko ei ole usko-nimisen ominaisuuden puutetta, vaan tietoista luottamusta omiin ajatuksiin enemmän kuin Jeesuksen sanaan. Epäusko nostaa itsensä Jeesuksen yläpuolelle ja on siis ylpeyttä olemukseltaan.

Jeesus Kuninkaaksi

Usko Jeesukseen voi alkaa vain siitä, että ihminen joutuu vararikkoon ja tunnustamaan, ettei hän selviä ilman Jeesukselta saatavaa apua. Usko Jeesukseen eroaa ratkaisevasti ihmissuhteiden luottamuksesta siinä, että Jeesuksen edessä ihminen ei voi esiintyä ikään kuin tasavertaisena osapuolena malliin: "Minä luotan Sinuun ja Sinäkin voit luottaa minuun."

Herran edessä ihmiseltä romahtaa kaikki luottamus omaan itseensä. Kaikki jää riippumaan siitä, mitä Jeesus tekee läpeensä turmeltuneelle ja epäluotettavalle ihmiselle. Siksi usko Jeesukseen merkitsee väistämättä myös Jeesuksen tunnustamista Kuninkaaksi ja Herraksi.

Usko merkitsee päätösvallan luovuttamista Jeesuksen käsiin: "Tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun." Usko merkitsee siis aina myös kuuliaisuutta Herralle: "Vain Sinä tunnet asiat oikein, johdata Sinä niin kuin tahdot." Usko vie Herran oman palvelijan asemaan, jossa on ilo saada tehdä niin kuin Isäntä tahtoo tietäen samalla, että minään tehtävän suorittaminen Jumalan valtakunnan työssä ei tee meistä ansiollisia.

Se, että saamme palvella, on Herraa on suurta armoa. Se ei lisää mitään pelastukseen, koska se on meille annettu kokonaan jo lahjaksi.

Uskon vaikutus

Jumalamme ja Isämme edessä me lakkaamatta muistelemme teidän työtänne uskossa, vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen. (3)

Roomalaiskirjeessä Paavali panee uskon vastakohtaksi työn tekemisen: *Työtä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.* (Room. 4:4-5) Mutta nyt tessalonikalaisille sama Paavali puhuu siitä, että usko vaikuttaa työn tekemistä. Vastaavasti Jaakob kirjoittaa: *Niin kuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin on uskokin ilman tekoja kuollut.* (Jaak. 2:26) Mitään ristiriitaa ei Paavalin ja Jaakobin välillä ole. Roomalaiskirjeessä Paavali tarkoittaa lain tekoja, joilla ihminen yrittää kelvata Jumalalle, mutta nyt hän yhdessä Jaakobin kanssa osoittaa, että Kristuksen sovitustyön tähden uskon kautta vanhurskaaksi luettu uskova alkaakin tehdä työtä. Mutta hän ei tee sitä siksi, että pelastuisi, vaan siksi, että on ilmaisena lahjana jo saanut pelastuksen. Aivan saman asian Paavali lausuu Efe-solaiskirjeessä näin:

Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä. (Ef. 2:8-10)

Kiitä Jumalan työstä toisissa uskovissa

Paavali näki, miten uskonyhteys Jeesukseen ilmeni tessalonikalaisten antautumisena tekemään hyviä tekoja, ja antoi siitä kiitoksen Jumalalle. Hyvien töiden määrä ei kuitenkaan ole mikään uskon mittari vaan Jumalan armon mittari. Kaikki uskossa Jeesukseen tehdyt teot ovat nimittäin Jumalan valmistamia eikä niistä voi uskova kerskua. Jeesus sanoo niistä näin: *"Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isäännä, joka on taivaissa."* (Matt. 5:16) Siksi Paavalikin kiitti niistä Jumalaa eikä kirjeen saajia.

Hyvät teot ja pelastusvarmuus

Missä määrin uskovan tulee sitten tarkastella omia hyviä tekojaan? Pitäisikö hänen ottaa ne mittariksi, jolla hän voisi arvioida oman pelastuksensa varmuutta? Viimeisen tuomion kertomus osoittaa, että Jumalan siunaamat olivat kyllä tehneet kaikenlaisia tekoja, he olivat käyneet sairaiden, vangittujen, yksinäisten luona, he olivat vaatettaneet ja ruokkineet puutteessa olevia, mutta he eivät kaikkea sitä tehdesään tiedostaneet tekevänsä jotain suurta Herralle. He eivät pitäneet mitään niistä teoista mainitsemisen arvoisina, usko Jeesukseen oli ne teot synnyttänyt. Kaiken lisäksi uskovat näkevät kaikkein parhaimmissakin teoissaan oman syntisen luontonsa sotkeutuvan sekaan likaamaan heidän motiivejaan. Siksi parhaimpienkin tekojensa jälkeen uskova joutuu tekemään parannuksen. Näin ollen oman uskon mittaamiseen hyviä tekoja ei pidä käyttää, mutta toisten uskovien hyvistä teoista saa kyllä vilpittömästi kiittää Jumalaa.

Uskon mittari

Oman uskon mittaamiseen Paavali antaa toisenlaisen tien:

Tutkikaa itseänne, oletteko uskossa. Koetelkaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, ettekö tunne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei näin ole, te ette kestä koetusta... Emme näet voi mitään totuutta vastaan vaan ainoastaan totuuden puolesta. (2. Kor. 13:5,8)

Uskossa olo ja siinä pysyminen on kiinni siitä, taivummeko Jumalan sanan alle ja parannukseen synneistämme, kun Jumalan totuus osoittaa meidän langenneen. Jos Kristus asuu meissä Pyhässä Hengessä totuus saa meidät lopulta, joskus tosin aika pitkään kestävien taivuttelujen jälkeen, murtumaan ja vakuuttaa meille uudestaan, että Jeesuksen uhriveri Golgatalla riittää tänäänkin puhdistamaan syntimme. Golgatan ristin rakkaus on pelastusvarmuutemme tae, eivät uskossa tekemämme hyvät teot. Mutta olkaamme sitäkin innokkaammat antamaan Jumalalle kiitos ja kunnia toisten uskovien elämässä näkemistämme uskon teoista.

Seuraavassa saarnassa palaamme vielä tekstiimme rakkauden ja toivon osalta, jotka nekin riippuvat kokonaan suhteestamme Jeesukseen Kristukseen. Uskon kanssa nämä kolme muodostavat ykseyden. Jos pyydät elämäsi uskoa, saat myös rakkauden ja toivon, sillä kaikki ne ovat Jeesuksessa Kristuksessa. Herra ei anna meille kolmea erillistä pakettia vaan yhden suuren, se on oman itsensä. Hänessä on kaikki myös sinua varten.

Usko kilpenä

Ottakaa kaikessa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki Pahan palavat nuolet. (Ef. 6:16) Efesolaiskirjeessä Paavali puhuu uskosta kilpenä, jolla voimme voittaa Saatanan hyökkäykset. Siinä yhteydessä sana usko ei tarkoita uskoa, jolla uskotaan, vaan uskoa, joka uskotaan. Toisin sanoen usko tarkoittaa tässä uskontunnustuksemme sisältöä. Kun Sielunvihollinen ampuu meitä vastaan kaikkinaisia kiusauksia ja yrittää masentaa uskovaa, kaikki ne voidaan torjua nostamalla evankeliumin silmiemme eteen nostamalla uskon sisällöllä eli Jeesuksessa Kristuksessa olevalla täydellisellä lahjavanhurskaudella.

Uskon taistelu

Siksi aina kun koemme, että uskomme ja turvautumisemme Herraan alkaa horjua, meidän on juostava evankeliumin turviin. Usko on aina myös taistelua, sillä se on uskoa vastoin sitä, mitä edessämme näemme tai koemme, se on uskoa vastoin sitä, mitä maailma huutaa vastaamme, se on uskoa vastoin omia kipujamme ja lankeemuksiamme. Siksi emme koskaan voi panna luottamustamme mihinkään muuhun, kun Jumalan täytettyyn tekoon Golgatalla ja ylösnousemuksen aamussa ja siihen erehtymättömään Sanaan, joka sen ilmoittaa meille toistuvasti. Usko palaakin joka aamu samaan evankeliumiin, joka on Jumalan voima ja kykenee ei vain pelastamaan ihmisen vaan myös pitämään hänet loppuun asti elämän tiellä. Evankeliumin voima vaikuttaa uskon myös teot. Siksi uskova elää evankeliumista.

1. Tess. 1:3 Rakkaus ja toivo

3. Jumalamme ja Isämme edessä me lakkaamatta muistelemme teidän työtänne uskossa, vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen.

Rakkaus

Mitä on todellinen rakkaus olemukseltaan? Entä toivo? Millainen suhde on uskolla, rakkaudella ja toivolla toisiinsa? Mitä rakkaus ja toivo vaikuttavat uskovan elämässä? Viime saarnassa tässä sarjassa käsitelimme uskon olemusta ja miten se vaikuttaa, mutta nyt jatkamme rakkauteen ja toivoon.

Taas ensimmäiseksi on korotettava, että mitään näistä kolmesta asiasta kristillisessä merkityksessä ei ole irrallaan Jeesuksesta Kristuksesta. Toki tämä aika on täynnä puhetta ja laulua tunnevaltaisesta rakkaudesta. Useimmin siinä on kuitenkin kysymys enemmän himoista ja haluista, siis itsekkyydestä eikä lainkaan rakkaudesta.

Rakkauden tyyppejä

Vanhastaan on erotettu erilaisia rakkauden muotoja kuten eroottinen rakkaus, ystävien keskeinen rakkaus filia, filantrooppinen eli hyväntekeväisyys rakkaus ja sitten itsensä uhraava, toisille omistautuva agapee rakkaus. Paavali viittaa noihin erotteeluihin tekemällä eron uskovien välisen veljesrakkauden ja yleisen rakkauden välillä. Edelliseen kuuluu erityisesti helläsydämisyyttä.

Humanistisen käsityksen mukaan ihminen on hyvä, mutta kykenee tekemään paha. Raamattu sen sijaan osoittaa, että vaikka syntiinlankeemuksessa ihminen on turmeltunut, silti ihmiset kykenevät tekemään tietystä määrin hyvää. Se näkyy esimerkiksi äidin uhrautuvana rakkauteen lapsiinsa. Mutta syvimmiltään luonnollinen ihminen kykenee rakastamaan ja uhrautumaan sellaisen puolesta, jonka näkee sen arvoisena. Näin äidinkin rakkauteen liittyy itsekkyyttä, sillä kysymys on useimmiten omista lapsista ja sitä motivoi ainoiten annos halua elää lastensa kautta. Sen sijaan Jumalan rakkaus on luonteeltaan sellaista, että se kohdistuu itsessään arvottomaan ja muuttaa kohteensa suunnattoman arvokkaaksi.

Rakkaus ja tunteet

Rakkaus sisältää toki ajoittain vahvoja tunnevaltaisia motiiveja, mutta pohjimmiltaan se on omastaan pois antavaa toimintaa. Tunnevaltainen romanttinen rakkaus voi yhtäkkiä syntyä kuin tyhjästä, kun ihminen ihastuu johonkin toiseen, mutta se ei normaalisti kestä puoltatoista vuotta pitempään. Siinä myönteinen tunne motivoi toimimaan toisen hyväksi. Mutta ellei toiminta jatku, niin tunnekin ennemmin tai myöhemmin häviää. Romanttinen rakkaus on toki Jumalan lahja, mutta voi syntisessä luonnossa johtaa kyllä myös väärään käytökseen ja toimintaan, joka kohdistuu väärään henkilöön. Parhaatkin Jumala lahjat syntyä voi väärin irvikuvikseen.

Normaali tila rakkaudessa on kuitenkin se, että toisen tai toisten hyväksi tapahtuva itsensä uhraava ja muille omistautuva toiminta synnyttää tunnesiteen kohteeseensa ja se puolestaan motivoi uuteen toimintaan toisen hyväksi. Mutta jos toiminta toisen hyväksi lakkaa, tunnesidekin ennemmin tai myöhemmin katkeaa.

Rakkaus uudessa merkityksessä

Sanan rakkaus moderni sisältö on erittäin tunnevaltainen. Jos rakastat, se tarkoittaa, että tunnet hyviä tunteita rakkautesi kohteeseen ja siksi haluat tehdä hänelle hyvää. Hyvää taas on se, mikä taas synnyttää rakastavassa ihmisessä ja rakkauden kohteessa hyviä tunteita. Jos esimerkiksi tunnet "hyviä" tunteita toisen aviopuolisoa kohtaan ja hän sinua kohtaan, niin toki sinun tulee osoittaa se. Sehän on rakkautta.

Mikään ei saa olla rakkauden yläpuolella. Asiaa saatetaan perustella jopa Paavalinkin kirjoituksella: *"Koko laki on näet täytetty yhdessä käskysanassa, tässä: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi'."* (Gal. 5:14) Mitään ei saa asettaa hyvien tunteiden purkamisen ja hankkimisen esteeksi. Rakkaus on kaiken mitta.

"Jumala on rakkaus" ymmärretään merkityksessä "Jumala on Suurpehmo, jolla on lämmin syli". Jumalan luona tuntuu aina hyvältä, lämpimältä ja turvalliselta. Mooseksen Jumala on vanhentunut hirviö, jonka on onneksi korvannut pehmo-jeesus.

Rakkaus Raamatussa

Rakkaus Raamatussa tarkoittaa aivan muuta kuin hyvien tunteiden omistamista tai tunteiden mukaan elämistä. Rakkaus on itsensä uhraavaa toimintaa, jossa tehdään hyvää toiselle vastoin kielteisiäkin tunteita. *"Rakasta vihollistasi!"* Rakkaus antaa pois omastaan, antaa aikaansa, vaivaansa, rahaansa, jopa ruumiinsa ja henkensä. Rakkauden toiminnan motivoi se, että toinen nähdään Jumalalle arvokkaana, Jeesuksen uhriveren arvoiseksi siitä huolimatta, että kohde tekisi pahaa tai vääryyttä rakkauden osoittajaa kohtaan.

Jumala rakastaa niitä ihmisiä, joita Hän pyhässä oikeudenmukaisuudessaan vihaa heidän syntiensä tähden. Jumala toimii siis "vastoin" pyhää vihaansa ja Jeesuksen tähden vetää ihmisiä pelastukseen. Rakkaus merkitsi Isälle suunnatonta tuskaa, kun Hän hylkäsi meidän sijastamme oman Poikansa Golgatan tuskiin. Kun Jeesus kärsi, Jumala rakasti. Rakkauden osoittaminen merkitsee siksi myös aina kipua ja tuskaa kohteen puolesta, niin kauan kuin kohde on Jumalan pelastuksesta osaton.

Raamatussa parhaan määritelmän aidolle rakkaudelle antaakin pienoisevankeliumi: *Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.* (Joh. 3:16) Jumala antoi sen, mikä oli ja on Hänelle kalleinta ja arvokkainta, Poikansa sinun ja minun hyväksi. Rakkausmerkki japaninkielessä.

Uskon ja rakkauden suhde

Pienoisevankeliumi avaa samalla uskon ja rakkauden suhteen: usko on toiselta saadun lahjan vastaanottamista, rakkaus taas on omastaan toiselle antamista. Ellei ole mistä antaa, ei voi myöskään rakastaa. Siksi kristillinen rakkaus edellyttää sitä, että ihminen ensin saa rakkautta Jumalalta ja vasta sitä saatuaan hän kykenee jakamaan sitä eteenpäin:

Siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meille, että Jumala lähetti ainutsyntyisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttaan. Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt

Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, mekin olemme velvollisia rakastamaan toisiamme. (1. Joh. 4:9-11)

Itsensä rakastamisoppi

Raamatullisen rakkauden määritelmän valossa on täysin käsittämätöntä moderni puhe siitä, että ihmisen täytyy ensin oppia rakastamaan itseään kyetäkseen rakastamaan toisia.

Uususkonnollisuuden laaja vaikutus niin raamatullisessa kuin liberaalissakin kristillisyydessä näkyy siinä voittokulussa, jolla "Rakasta itseäsi, niin voit rakastaa lähimmäistäsi" -ideologia löi itsensä takavuosina lävitse. Siinä uskotaan, että ihmisenä löytyy käyttämättömiä mahdollisuuksia ja voimavaroja, jotka hänen tulee vapauttaa käyttöönsä. Moninaiset psykologiset ja uskonnolliset menetelmät tarjoavat apua noiden voimavarojen käyttöönololle.

Vapauta itsesi negatiivisesta!

Kun siis rakastat itseäsi, käsittelet lähinnä kristillisesti maalatuilla psykologisilla menetelmillä tai nyttemmin uususkonnollisilla menetelmillä turhat syillisyytesi, vihan tunteesi, katkeruutesi, masennuksesi elämästäsi ulos, niin vihdoinkin vapaudut rakastamaan toisiakin ihmisiä.

Kaavaksi kirjoitettuna oppi näyttäisi tältä:

Pelastus = usko Kristuksen evankeliumiin + vapaudu rakastamaan itseäsi.

Onnellinen kristityn elämä ei nyt mitenkään voi onnistua pelkästään uskomalla evankeliumiin.

Näin saatu lopputulos on harhaoppi. Rakkaus voi syntyä vain Pyhän Hengen hedelmänä. Pyhä Henki taas voi vaikuttaa ainoastaan ja vain silloin kuin ihminen uskoo Kristuksen evankeliumiin, ei millään psykologisuususkonnollisilla menetelmillä. Itse asiassa kysymys on uudesta laista, jonka ihmisen täytyisi kyetä toteuttamaan. Eräs rouva kertoi kaikin voimin yrittäneensä rakastaa itseään, voidakseen rakastaa muita, mutta ei kyennyt siihen ja joutui asian kanssa epätoivoon, kunne löysi Jumalan armon ja rakkauden.

Itsensä rakastamisharha elää ja voi hyvin tänäkin päivänä monien Raamattuun uskovien jalojen kristittyjenkin sydämissä, vaikka se on uususkonnollisuuden perusoppeja. Osin se johtuu siitäkin, että sana rakkaus on erittäin raamatullinen ja tuota oppia on pönkitetty yhteyksistään irti reväistyillä Raamatun lauseilla.

Rakasta lähimmäistäsi!

"Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!" ei ole käsky rakastaa itseään vaan ja ainoastaan lähimmäisiä. Omista tarpeistaan käsin ihminen tietää toisen tarpeet ennen kuin toinen niistä kertoo. Siksi rakastava lähtee täyttämään toisen tarpeita pyytämättä. Rakkaus vie aina omastaan luopumiseen. Kukaan ei voi rakastaa, ellei hän kiellä itseään, ota ristiään ja seuraa Jeesusta. Lähimmäisen rakkaus voi onnistua vain, jos Jumala rakastaa ihmistä ensin eikä, niin että ihminen rakastaa itseään.

Rakkaus on omastaan pois antamista. Mitä ihminen voi antaa itselleen sellaista, mitä hänellä ei jo olisi. "Anna itsellesi aikaa!" on humpuukia. Sinun aikasi on sinun. "Anna itsellesi aikaa!" tarkoittaa todellisuudessa: "Pidä omasi itselläsi, älä anna sitä

muille, ole itsekäs!" Raamattu ei missään kehoita ihmistä rakastamaan itseään. Riittää, kun avaat sydämesi ottamaan vastaan Jumalan mittaamaton rakkaus Jeesuksessa. Siitä riittää sitten jaettavaksi muille.

Kun raamattu puhuu omasta ruumiista huolehtimisesta, siinä ei ole kysymys itsensä rakastamisesta, vaan Jumalan lahjojen vastuullisesta käytöstä. Jumala rakastaa sinua ja antaa sinulle myös lepoa, ravintoa ja vastuuta omien lahjojensa käytön suhteen. "Rakasta itseäsi!" on mahdoton kehoitus. Jeesuksen lunastama on Jeesuksen oma. Hänen tulee siksi antaa koko sielunsa ja ruumiinsa Herralle, eikä pidättää mitään itselleen.

Syylisyyden, vihan ja masennuksen käsittelyssä "itsensä rakastamisopista" ei ole myöskään mitään apua, päin vastoin. Vain Jumala ja vain evankeliumi kykenee käsittelemään ihmisen syylisyyden, vihan, masennuksen ja moninaiset muut ongelmat, jotka ovat suoraan tai epäsuorasti ihmisen syntyisyydestä johtuvia. Mutta evankeliumi sitten myös tehoaa! Usko Kristukseen vapauttaa!

Jumalan armon väliinnellistämistä

Itsensärakastamisopin tuhoisuus on siinä, että salakavalasti ihmisestä itsestään tulee subjekti eli "tekijä" hänen omien ongelmien ja syntiensä ratkomisessa. Jumalan armokaan ei pääse opin mukaan vaikuttamaan, ellei ihminen rakasta itseään. Ihminen ikään kuin saa Jumalan armon omiin käsiinsä, käsittelee sillä omia vihan, katkeruuden ja masennuksen tunteitaan (mutta ei useinkaan niiden varsinaista syytä, syntiä) ja onnistuu vapauttamaan itsensä menneisyyden haavoista jne. Näin vapautuneena hänen pitäisi sitten olla kyvykäs käsittelemään toisten asioita ja rakastamaan heitä.

Itsensärakastamisopissa Jumalan armo ja Jumalan tekemä työ Kristuksessa, joka yksin kykenee käsittelemään ihmisen synnin, välineellistetään ja otetaan ikään kuin omiin käsiin. Todellisuudessa siinä ihmiselle ei kuitenkaan tarjota mitään Jumalan armoa, sillä sitä on mahdoton välineellistää - Jumala ei suostu meidän työkaluksemme, vaan joukko tunteiden käsittelyyn kehitettyjä psykologisia menetelmiä, joilla hetkellisesti saadaan todellakin vaikutusta, mutta jotka eivät itse asioiden ydintä, syntikysymystä kykene käsittelemään.

Uskova ihminenkin saadaan uskomaan sisimmissään asuviin potentiaaleihin, mahdollisuuksiin ja voimavaroihin mutta kauniin kristillisin sanakääntein. Jumala siirtyy pois keskuksesta, ihminen tulee korotetuksi. Viime kädessä Jumalaa ei oikeastaan tarvittaisi ollenkaan, koska opin alkueräisessä uususkonnollisessa muodossa ihminen itsessään on osa jumaluutta. Kaikessa tässä on kuitenkin kysymys ihmisen perus ylpeydestä ja uskosta omaan itseensä.

Itsensärakastamisopin suosio perustuu siihen "vapauttaavaan" oivallukseen, että ihmisellä on ikään kuin oikeus olla rakastamatta muita ennen kuin on saanut itseltään itselleen riittävästi hoitoa ja huomiota. Opin vaikutus on ollut erittäin tuhoisa kristillisessä seurakunnissa. Uhrautuva, omastaan luopuva aito kristillinen rakkaus on romahtanut ja itsekkyys on alkanut rehoittaa, mutta nyt täysin hyväksyttynä asiana. Itsensä rakastamisen ja itsekyyden raja on veteen piirretty viiva.

Vain Jumala kykenee voittamaan synnin

Raamatullinen malli on se, että Jumala rakastaa syntistä ihmistä. Vain Jumala kykenee ratkaisemaan synnin tuottaman syyllisyyden ja seuraukset elämässämme. Meidän tehtävämme on ottaa uskossa vastaan tämä Jumalan itse tekemä armotyö. Kun sitten Jumala on vuodattanut Pyhässä Hengessä oman rakkautensa sydämiimme, voimme lähteä iloisin ja vapain mielin jakamaan toisille siitä, mitä Jumalalta saimme eli rakastamaan heitä. Tässä prosessissa oman sydämensä ympärillä kieppuminen ei ole muuta kuin Jumalan totuuden ja armon sanan kautta tapahtuvan työn vastustusta eikä siitä ole mitään hyötyä.

Rakastaminen on vaivannäköä

... teidän...vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen.

Pyhä Henki avaa silmämme ja sydämemme ottamaan uskossa vastaan Jumalan rakkauden, joka ilmeni Golgatan ristillä ja jonka koemme anteeksiantamuksen armona. Nyt sama Pyhä Henki jakaa osaksemme tullutta rakkautta eteenpäin toisille ihmisille. Se merkitsee aitoa vaivannäköä. Rakastaminen ei suinkaan ole helppoa, vaikka meillä olisi hyvinkin vahvoja tunteita rakkautemme kohdetta kohtaa.

Itse sain aikanaan nähdä, mitä on toimiva ja vaivaa näkevä rakkaus. Ollessani 20 vuotiaana vuoden sairaalassa 500 km päässä kotoani, eräs uskova keksi-ikäinen nainen, Martta Tolonen, jonka olin tavannut vain pari kolme kertaa ennen sairastumistani, vieraili koko vuoden luonani aluksi joka päivä ja lopussa joka toinen päivä. Hän jakoi minulle Jumalan sanaa. Uskollinen rakastaminen on vaivannäköä.

Toinen hyvä esimerkki on Helena Ruuskanen Helsingistä. Hän on uskova, joka lähti tukemaan 15 vuotiasta orvoksi jäänyttä neitoa, josta tuli myöhemmin Lean veljen vaimo, mutta on nyt leskenä vuoteen oma. Helena on tätä mielenterveysongelmista kärsinyttä Anitaa tukenut 40 vuotta yhtämittaan. Hän on koko sen ajan käynyt häntä tapaamassa keskimäärin joka toinen viikko. Edelleen hän jatkaa tätä palvelustaan. Se on vaivannäköä, jossa hän antaa pois sitä, mitä on Herralta saanut. Todellinen rakkaus kumpuaa Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta. Mikä sitten antaa hänelle kärsivällisyyttä jatkaa. Se on toivo, että hän saisi olla vielä eräänä päivänä Anitaan kanssa yhdessä ylistämässä kirkastettua Jeesusta.

Toivo

Mutta mitä toivo on olemukseltaan? Eräs taiteilija maalasi taulun. Öisestä myrskyvästä merestä nousi puolipallonmuotoinen kallio, joka kuvasi maailmaa. Kalliolla hiukan tyrskyjen yläpuolella istui ryysyissä nainen, jonka silmät olivat sidotut ja jonka käsissä olivat kahleet. Hänelle oli kädessään kannel, jonka kaikki kielet yhtä lukuun ottamatta olivat poikki. Pimeällä öisellä taivaalla tuikki pienen pieni tähti, jota tuskin erotti kuvasta. Taiteilija oli antanut taululle nimeksi TOIVO. Kun häneltä kysyttiin, missä se toivo näin synkässä taulussa oikein oli, hän selitti:

”Vaikka Jumalan lapsi ja Jumalan seurakunta olisikin tässä myrskyvässä maailmassa ja viimeisen ajan ahdistuksissa niin kuin tuo nainen: täysin yksin pimeässä, puutteessa, silmät peitettynä, kahleissa ja elämästä kaikki langat poikki, niin kuitenkin, jos hänellä on sydämensä soittimessa yksi kieli tallella, uskon kieli, niin hän voi, vaikka hänen silmänsä olisivat peitetyt, uskon silmillä katsella sitä tähteä, joka on

Jeesus Kristus. Siksi hän voi sydämessään laulaa toivon ylistysvirttä Pelastajalleen ja Vapahtajalleen, joka tulee pian takaisin. Herran omalla on suurimmassakin ahdistuksessa toivo. Mutta ilman Vapahtajaa suurimmassakin yltäkylläisyydessä on vain epätoivoa.”

Missä on kristityn toivo?

Jokainen ihminen elää toivonsa varassa, ilman toivoa kukaan ei jaksa elää. Mutta jos toivo on perusteeton, ihmiselämä sortuu. Kun tämän maailman ihminen ajattelee elämäänsä, hänelle sen alku on syntymässä ja loppu kuolemassa. Mutta kun uskova kristitty ajattelee omaa elämäänsä, hänelle sen alku on uudestisyntymisen päivässä, kun hän sai Pyhän Hengen ja iankaikkisen elämän. Se tapahtui, kun hän uskoi evankeliumin sanan Jeesuksen ristin uhrista hänen puolestaan ja sai syntien anteeksiantamuksessa elämän yhteyden Jumalaan. Mutta sen päätös ei suinkaan ole kuolemassa, sillä Jeesus kukisti kuoleman vallan ylösnousemuksellaan. Sen sijaan uskova kristitty tähyää Jeesuksen toista tulemistä, josta alkaa sitten uudessa ylösnousemusruumiissa taivaallinen elämä, Jumalan Karitsan ja Isän valtaistuimen luona valtavassa ylistyskuorossa.

Uskovan kristityn toivo ei siis ole epämääräistä toiveajattelua siitä, että jotenkin lopulta asiat kääntyvät hyvälle tolalle, vaan sillä on hyvin selkeä kohde, Jeesuksen paluu tänne maan päälle suuressa kirkkaudessaan.

Kristillinen profetia

Jeesuksen antaman profetian tarkoitus ei ole siinä, että uskovat voisivat niiden avulla hallita omaa tai jopa ympäristönsä tulevaisuutta niin kuin kaikenlaisessa ennustelussa, jota maailma harjoittaa. Kristillisen profetian tehtävä on kertoa meille, että Jeesus Kristus hallitsee ja että Hän toteuttaa tahtonsa lopullisesti maan päällä.

Ilmestyskirjan profetioiden perusrakenne on sellainen, se näyttää ensin, mitä taivaassa tapahtuu ja sitten mitä maan päällä. Sitten taas näköala siirtyy taivaalliseen ja taas maan päälle lopulliseen voittoon asti. Jumalan kansa, joka odottaa Jeesuksen tuloa tietää, että Jeesus on avaamassa sinettejä, kun maan päällä tapahtuu asioita, jotka kauhistuttavat maailmaa. Herran oma tietää, että Herran tulo on lähellä ja että Herra huolehtii omistaan kaikissa olosuhteissa. Toivo kantaa ja antaa kärsivällisyyttä, sille uskovalle ei tässä ajassa ole luvattu helppoa tietä. Mutta toisaalta hän tietää, että missään olosuhteissa hän ei ole yksin. Herra Jeesus on luvannut olla hänen kanssaan. Herra hallitsee ja on sinun kanssasi tänäänkin.

Raamatun profetia vie siksi meidät taivuttamaan sydämemme ja elämämme Herran tahdon alle vaeltaaksemme valvovina. Se vie Herran omat uskolliseen palvelukseen, levittämään Jumalan sanaa ja osoittamaan ihmisille rakkautta, jotta Jumalan valtakunta leviäisi ja yhä uudet ihmiset pelastuisivat.

Profetian tehtävä on osoittaa, että Jumala hallitsee silloinkin, kun Hän toteuttaa tuomioitaan Hänen armonsa hylänneiden kansojen elämässä. Kaikkien kauhu-uutisten keskellä Herran oma voi nostaa rohkeana päänsä: "Jeesus hallitsee, Hän tulee pian takaisin ja saattaa oikeuden ja vanhurskauden lopulliseen voittoon."

Herra Jeesus hallitsee kyllä jo nyt, mutta Hänen hallintansa tapahtuu vielä totuuden ja armon sanalla ihmissydämissä. Sitä voidaan vielä vastustaa, mutta Hän tulee ta-

kaisin eikä silloin enää kukaan voi nousta Häntä vastaan. Siksi kristityn valvomisen tuntomerkki on päivittäinen rukous: "Isä tapahtukoon Sinun tahtosi minunkin elämässäni tänään. Hallitse Jeesus minua sanallasi!"

Herraan turvaava kestää

Uskova, joka perustaa toivonsa menneisyydessä tapahtuneeseen Jeesuksen Golgatan uhrin armoon ja ylösnousemuksen voittoon, pysyy vahvalla pohjalla kuolemaa ja Jeesuksen tuloa edeltävissä ahdistuksissa ja kestää loppuun asti.

Seurakunta tietää, että Jumala on kaikkivaltias ja viisas salliessaan ahdistuksen. Se tietää myös, että Jumala vie omaa suunnitelmaansa lävitse silloinkin, kun se tapahtuu rajujen luonnonmullistusten, nälänhädän sotien ja kristittyjen vainojen muodossa. Jumala toteuttaa niissäkin tuomioitaan ihmiskunnan todelliseksi parhaaksi, sikäli kuin ihmiset taipuvat parannukseen. Seurakunta tuntee myös Herransa armon ja rakkauden ja tietää, miten ihanaa on lopulta saada olla Herran kanssa ja katsella Häntä kasvoista kasvoihin.

Herran omat kestävät ihmiskuntaa kohtaavissa ahdistuksissa, koska he odottavat takaisin palaavaa Jeesusta, sitä Jeesusta, joka on jo kerran tänne tullut. Seurakunta ei ahdistusten keskellä ehkä tiedä, mitä tuskallista sille seuraavaksi tapahtuu, mutta se tietää, KUKA on pian tulossa noutamaan sen luokseen. Herran omien vapautus on lähellä, siksi ahdistuksenkin aikana seurakunnan on mahdollista suorittaa tehtävänsä viedä evankeliumi todistukseksi kaikille kansoille.

Pienen esimerkin toivon vaikutuksesta sai eräs japanilainen pariskunta, joka pääsi hiljattain vierailemaan Kiinassa toimittaen kotikirkolle Raamattuja. Kiinassahan kristittyjen olot ovat käyneet viime aikoina todella ahtaiksi vainojen lisääntyessä. Pariskunta sai keskustella muutamien kotikirkkojen pastorien kanssa. He yllättyivät täysin, kun näillä oli mitä valoisin asenne. He kertoivat suunnitelmista, miten evankeliumia levitetään maassa. He olivat täynnä toivoa. Olosuhteet eivät määritä uskovien toivoa vaan Herran tulon odotus ja Herran läsnäolo omiensa kanssa nyt.

1. Tess. 1:4-10 Jumalan valinta ja sen seuraukset

4. Me tiedämme, te Jumalalle rakkaat veljet, kuinka hän on teidät valinnut,

5. sillä meidän evankeliumimme ei tullut luoksenne ainoastaan sanoina vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella varmuudella. Tehän tiedätte, millaisia me olimme teidän keskuudessanne, teidän hyväksenne.

6. Teistä tuli meidän seuraajiamme ja Herran, kun suuren ahdingon keskellä otitte sanan vastaan iloiten Pyhässä Hengessä,

7. niin että teistä on tullut esikuva kaikille Makedonian ja Akhaian uskoville.

8. Teidän keskuudestanne on Herran sana kaikunut, ei ainoastaan Makedoniaan ja Akhaiaan, vaan kaikkialle on teidän uskonne Jumalaan levinnyt. Meidän ei tarvitse puhua siitä mitään,

9. sillä kaikki kertovat, millainen meidän tuomme teidän luoksenne oli ja miten te käännysitte epäjumalista Jumalan puoleen palvelemaan elävää ja todellista Jumalaa

10. ja odottamaan taivaista hänen Poikaansa, jonka hän herätti kuolleista, Jeesusta, joka pelastaa meidät tulevasta vihasta.

Pelastus

Mitä merkitsee se, että Jumala valitsi pelastetut? Mistä voi tietää, että Jumalan valinta kohdistuu juuri minuun? Miten valinta pelastukseen ja valinta tehtäviin liittyvät toisiinsa? Mihin valinta pelastukseen perustuu? Miten pelastus tapahtuu ja mitä siitä seuraa? Näitä kysymyksiä käsittelee tämänkertainen katkelmamme 1. Tessalonikalaiskirjettä.

Valitut

Uusi testamentti käyttää uskovista useita eri ilmaisuja kuten pyhät, Jumalalle rakkaat, tien kulkijat ja kristityt. Usein toistuu myös ilmaisu valitut, eikä alkuseurakunnan uskovilla ollut pienintäkään epäilystä siitä, että he olivat Jumalan valitsemia. He eivät kuitenkaan panneet pelastusvarmuuttaan riippumaan siitä, kokivatko he olevansa valittuja vai ei, vaan siihen, miten tuo valinta tuli käytännössä heidän omakseen. He tiesivät olevansa valittuja, koska evankeliumi Jeesuksen ristin sovituskuolemasta ja ylösnousemuksesta oli tullut heidän luokseen sekä sanana, voimana ja varmuudella Pyhän Hengen vaikuttaessa. Sillä hetkellä, kun he ottivat vastaan Jumalan sanan, he saivat kokea Pyhän Hengen antamaa iloa ja evankeliumi muutti heidän elämänsä. Mitään siitä ei olisi voinut tapahtua, ellei Jumala olisi heitä jo iankaikkisuudessa, suuressa rakkaudessaan valinnut Jeesuksessa Kristuksessa pelastukseen.

Oletko sinä valittu?

Jos siis sinä olet vielä epätietoinen siitä, oletko Jumalan valitsema, niin ota vastaan Jumalan pelastava sana: ”Jeesus kärsi ja kuoli Golgatan ristillä juuri sinun sijastasi kantaen kaikki sinun syntiesi rangaistuksen, jotta juuri sinä saisit kaikki syntisi anteeksi. Jeesus nousi myös ruumiillisesti kuolleista antaakseen sinulle Jumalalle kelpaavan täydellisen vanhurskauden lahjaksi. Hän teki kaiken tämän juuri sinua varten, jotta sinusta tulisi Jumalan lapsi.” Avaa sydämesi ja tunnusta kaikki se synti ja paha ja kaikki laiminlyöntisi. Kerro ne ihan oikeilla nimillä Jeesukselle. Pyydä, että Hän antaisi kaiken anteeksi ja tulisi sinun elämäsi Herraksi. Kun näin parannuksessa käännyt Jeesuksen puoleen, Herra antaa oman työnsä tähden syntisi anteeksi ja lahjoittaa sinulle Pyhän Hengen, oman ikuisen elämänsä.

Pelastustie

Paavali toistaa sen, miten pelastutaan ja tullaan Herran valitsemiksi omiksi toisen kirjeen luvussa 2 näin:

Mutta me olemme aina velvollisia kiittämään Jumalaa teistä, te Herralle rakkaat veljet, koska Jumala valitsi teidät ensi hedelmänä pelastukseen Hengen pyhittäessä teidät, kun uskotte totuuteen. Juuri siihen hän kutsui teidät meidän evankeliumimme kautta, että te omistaisitte Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden. (2. Tess. 13-14)

Pelastuksesta osaksi pääseminen ja siis valittujen joukkoon pääseminen tapahtuu uskomalla totuus, mutta sitä edeltää aina Herran kutsu. Se tapahtuu yhtä yksinkertaisella tavalla kuin mihin tahansa juhliin: "Tulkaa, sillä kaikki on valmista!" Evankeliumin sana Jeesuksen teoista on kutsu. Hän valmisti kaiken aivan alusta loppuun asti, jotta sinä pelastuisit. Kun uskot eli turvaudut tähän evankeliumin totuuteen, sinä pelastus, saat Pyhän Hengen ja uuden elämän Jeesuksen yhteydessä. Se on kokonaan armoa, se ei riipu vähääkään siitä, millainen sinä olet, oletko rötössyntyinen vai siivosyntyinen.

Sinä et voi itse millään tavalla myötävaikuttaa pelastukseen, sillä se on täysin valmis, kokonaan Jumalan teko Kristuksessa. Sikäli kuin yrität jollain lailla pistää oman lusikkasi soppaan, tosiasiassa vain työnnät pois vapaan lahjan, jonka Herra on sinua varten valmistanut. Kutsuun vastaaminen ei liioin edellytä sinulta, mitään lupautta siitä, että tulevaisuudessa elät parempaa elämää. Et siihen kuitenkaan itse pysty. Vain Jeesus Kristus kykenee sinut pyhittämään ja antamaan sinulle uuden elämän voiman Pyhässä Hengessä.

lankaikkisuudessa valitut

Efesolaiskirje kuvaa Jumalan valintaa näin:

Jo ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. Rakkaudessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan, armonsa kirkkauden ylistykseksi. Tämän armon hän on lahjoittanut meille siinä Rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan. (Ef. 1:4-7)

Valinta pelastukseen perustuu yksipuoliseen Jumalan rakkauteen. Jo ennen maailman luomista Jumalalla oli suunnitelmaa ei vain maailman luomisesta ja ihmiskunnasta, vaan myös yksityiskohtainen pelastussuunnitelma syntiin langenneille ihmisille. Kun Jumala loi sinut, Hän tahtoi juuri sinut. Jumala näki ja tiesi myös sen, että sinä olet syntiin langenneen ihmiskunnan jäsen, joka ansaitsee syntiensä tähden oikeudenmukaisena tuomiona ikuisen kadotuksen. Jumalanhan ei olisi ollut mitään pakkoa luoda ihmiskuntaa, jonka Hän tiesi kääntävän selkänsä Hänelle. Mutta suuressa rakkaudessaan Hän päätti syntiinlankeemuksesta huolimatta luoda sinut ja päätti valmistaa pelastuksen oman Poikansa Jeesuksen Kristuksen kautta. Jumala nimittäin tahtoo saada pelastamansa yhteyteensä, jotta ilmenisi, miten suunnaton on Hänen kirkkautensa, Hänen hyvyytensä ja laupeutensa.

Ennalta määrätty pyhyyteen

Jumala ei pelasta ihmistä yhteyteensä jättääkseen hänet edelleen synnin valtaan. Hän valitsi ja määräsi ennalta meidät olemaan pyhiä ja nuhteettomia Kristuksessa. Uskossa evankeliumin sanan vastaanottanut saa Kristuksen täydellisen lahjavanhuskauden ja pyhyiden puvukseen, hänet kätetään Kristuksen täydellisyyden sisään, mutta sen lisäksi hän saa sydämeensä Pyhän Hengen, joka lähtee muuttamaan, uudistamaan ja pyhittämään meitä sisältäkin päin Kristuksen kuvan kaltaisuuteen. Olemme jo nyt Jumalan lapsia, mutta sisäinen muutos tulee täydelliseksi vasta Jeesuksen tullessa takaisin, kun pääsemme osalliseksi ruumiin ylösnousemuksesta.

Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. Jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin hän on puhdas. (1. Joh. 3:2-3)

Erilaisia tulkintoja

Nyt on huomattava, että Raamattuun uskovien aitojen kristittyjen välillä on erilaista ymmärrystä siitä, mitä ilmaisu ”*valisti meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia.*” Kaikki ovat yksimielisiä siitä, että mitään pelastusta eikä mitään valintaa voi olla, ilman sitä, että Jeesus Kristus sovitti synnit. Ketään ei siis pelasteta eikä valita ohi Jeesuksen Kristuksen. Ei ole siis niin, että uskovat valitaan ensin pelastukseen ja sitten heidät liitetään Kristukseen, vaan niin, että hänet voidaan valita vain Kristuksessa, Hänen sisässään, Hänen pelastustyöhönsä liitettynä. Siis Kristus on ensin ja sitten valinta Hänessä.

Mutta sitten tuon vallinnan ymmärryksessä tuleekin erilaisia käsityksiä. Toiset ymmärtävät niin, että Jumala valisti Kristuksen ainoaksi pelastustieksi ja kun Hän sovitti koko maailman synnit, niin kaikki ihmiset on valittu myös pelastukseen Jeesuksessa. Mutta vain ne, jotka uskossa ottavat vastaan tämän Jumalan Kristuksessa suorittaman lunastuksen, todellisuudessa pelastuvat. Heille valinta tulee siis todellisuudeksi, kun he uskovat evankeliumin. Tämän uskon vaikuttaa Jumala evankeliumin sanan kuulemisen kautta.

Toiset taas ymmärtävät asian niin, että alun perin Jumala valitsi vain tietyt ihmiset pelastukseen ja näin ollen Jeesuksen kärsiminen ja kuolema koskee vain heitä. Siksi myös vain he ottavat vastaan evankeliumin kutsun ja uskovat sen pelastukseen. Tästä sitten tehdään usein joskaan ei aina looginen johtopäätös, että muut kuin uskovat on valittu kadotukseen tosin sillä korostuksella, että he saavat näin vain oikeudenmukaisen rangaistuksen pahoista teoistaan. Itse en löydä Raamattua opetusta valinnasta kadotukseen. Ihminen joutuu kadotukseen kokonaan omasta syystään, syntiensä tähden, joista hän ei tee parannusta ja käännyt Jumalan puoleen.

Molemmissa näissä ymmärryksissä lopputulos on sama, että vain ne ihmiset pelastuvat, jotka uskovat evankeliumin Jeesuksesta Kristuksesta. Lisäksi yhteistä näissä ymmärryksissä on se, että Jumala itse vaikuttaa uskon. Siis pelastus on alusta loppuun Jumalan työ.

Tulkinnat ja pelastusvarmuus

Pelastusvarmuus kysymyksessä edellinen ymmärrys korostaa sitä, että Jeesuksen uhri Golgatalla tapahtui kaikkien ihmisten puolesta, joten minäkin suuri syntinen uskallan turvautua Herran armoon. Näin ollen pelastusvarmuus liitetään voimakkaasti uskon kautta tapahtuvaan jumalattoman vanhurskauttamiseen.

Jälkimmäisessä ymmärryksessä pelastusvarmuus liitetään vahvasti valintaan, jolloin varmuutta siitä, että on valittu, perustellaan sillä muutoksella, jonka Pyhä Henki on saanut pelastetussa aikaan. Vaarana on silloin se, että pyhitys tulee tärkeämmäksi kuin vanhurskauttaminen.

Valinta tehtävään

Jumala ei valitse ihmisiä Kristuksessa vain pelastukseen, vaan myös tiettyihin tehtäviin. Valinta tehtäviin ei rajoitu vain yksityisiin uskoviin vaan myös perheisiin, sukuihin ja kansoihin, niin kuin esimerkiksi Israelin kohdalla. Jumala käyttää kyllä niitäkin, jotka joutuvat kadotukseen, niin kuin Paavali kirjoittaa Rooman uskoville:

Entäpä jos Jumala onkin, tahtoessaan näyttää vihansa ja tehdä voimansa tunnetuksi, osoittanut suuressa pitkämielisyydessään kärsivällisyyttä vihan astioita kohtaan, jotka oli valmistettu tuhoon. Entäpä jos hän on tehnyt sen saattaakseen kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, jotka hän on ennalta valmistanut kirkkautteen. (Room. 9:22-23) Syntiensä ja epäuskonsa tähden hukkuvienkin tehtävä on toimia Herran omien kirkastamiseen.

Paaduttava ja armahtava Jumala

Jumala voi tarkoituksella paaduttaa ihmisen voidakseen käyttää häntä. Niin Hän teki Egyptin faaraolle ja myöhemmin omalle kansalleen Israelille. Puhuessaan Israelista Paavali kirjoitti: *Hän (Jumala) siis armahtaa, kenet tahtoo, ja paaduttaa, kenet tahtoo.* (Room. 9:18) Kun Jumala paadutti Israelin, se tapahtui, jotta pakanat voisivat pelastua. Se ei merkinnyt kuitenkaan lopullista paatumista Israelin kohdalla, sillä Paavali jatkaa myöhemmin:

Katso siis Jumalan hyvyttä ja ankaruutta: Jumalan ankaruutta langenneita kohtaan ja hänen hyvyttään sinua kohtaan, jos pysyt hänen hyvyydessään. Muuten sinutkin hakataan pois. Myös nuo toiset oksastetaan, elleivät he jää epäuskoonsa, sillä Jumala pystyy oksastamaan heidät uudelleen. (Room. 11:22-23)

Jumala kykenee herättämään nekin, jotka vielä nyt ovat paatumuksen vallassa, niin jopa Herran itsensä paaduttamina. Siksi Paavali jatkaa:

Veljet, jotta ette olisi oman viisautenne varassa, tahdon teidän tietävän tämän salaisuuden: paatumus on kohdannut osaa Israelista, ja se kestää, kunnes täysi määrä pakanoita on tullut sisälle. Sitten koko Israel on pelastuva, niin kuin on kirjoitettu: "Siionista on tuleva Pelastaja. Hän poistaa jumalattomuuden Jaakobista. Ja tämä on minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä." (Room. 11:25-27)

Valinta pelastukseen ja tehtävään

Vaimoni Lean uskoon tulo on hyvä esimerkki siitä, miten Jumala valitsee pelastamansa myös tiettyihin tehtäviin:

Jumala johdatti merkillisesti minua. En ollut vielä uskossa. Minulla oli Englannissa varakas, uskova ystävä. Hän tuli Suomeen kosiakseen minua. Annoin hänelle "rukkaset". Isäni, joka

sanoo harvoin mitään, sanoi minulle: "Älä leikittele miesten sydämien kanssa." Noista sanoista minulle tuli kova synnin tunto. Ajattelin kuitenkin, etten ole kelvollinen Jumalalle. En tiennyt, että Jeesus on tullut syntisiä varten.

22 -vuotiaana koin elämäni hyvin tarkoituksettomaksi, vaikka ulkonaisesti kaikki oli mitä parhaiten. Kaipasin sydämen rauhaa ja todellista kestävää iloa. Kaikki, mitä olin siihen asti kokenut oli hetkellistä ja usein vain sain huonon omantunnon. Myös ihmissuhteilla leikkiminen ja toisen pettäminen kevyesti alkoi painaa sydäntä. Luulin kristinuskon sanoman Jeesuksesta kuuluvan vain hyvälle ja erinomaisille ihmisille. Epätoivoisesti etsin rauhaa ja anteeksi-antamusta, mutta väärästä paikasta. Omatekoinen kultainen keskitie ei enää auttanut.

Mikä neuvoksi? Aivan kuin vahingossa menin Tuomiokirkon iltajumalanpalvelukseen. Ajoin omalla skootterilla ja häpesin pitkiä housujani ja istuin kirkossa takapenkille. Kuulin papin lukevan Raamattua ja sanovan minulle elämäni tärkeimmät sanat: "Jeesus on tullut syntisiä varten, pelastaakseen syntiset." Tuo sana aukaisi minulle oven, Jeesus oven. Otin tuon sanan heti vastaan uskossa. Lähdin kirkosta riemua täynnä. Minulla on Toivo! Jeesus on tullut minua varten! Saan kaiken anteeksi! Voin aloittaa uuden elämän hänessä! Itse en muuttanut elämäni. Se muuttui. Siitä hetkestä alkoi todella rikas ja mielekäs elämä. Myös lähetysrakkaus syttyi sydämeen. Olenhan saanut maistaa Herran hyvyttä, miksi en kertoisi siitä lähellä ja kaukana oleville? Pelastuksen ilo synnytti niin valtaisan innon todistaa Jeesuksesta, että "koko maailman oli saatava tietää tästä syntisten Vapahtajasta".

Ei ihminen vaan Herra

Tästä tehtävään valinnasta Jeesus sanoo omilleen näin:

"Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät sitä varten, että menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi ja että Isä antaisi teille, mitä sitten anottekin häneltä minun nimessäni. Sen käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne." (Joh. 15:16) Tehtävän sisältö on rakastaa ennen kaikkea toisia Herran omia ja sitten rakastaa myös ulkopuolisia ja johtaa heitä evankeliumia julistamalla Herran rakkauden omistamiseen.

Joskus annetaan sellainen kuva, että usko Jeesukseen on meidän valintamme. Me toki voimme valita menemmekö kuulemaan Jumalan saa vai emme, mutta hengellisesti kuollut ei kykene valitsemaan hengellistä elämää, yhtä vähän kuin ruumiillisesti kuollut päättää nousta elämään. Moni toki kokee uskoon tulonsa yhteydessä tehneensä valinnan tai ratkaisun Jeesuksen puoleen, mutta jos kysymys oli aidosta pelastumisesta, niin tuon tahdonratkaisun tai valinnan vaikutti Jumala sanansa ja Pyhän Hengen voimalla: *...ahkeroikaa peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi. Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.* (Fil. 2:12-13) Vastaavasti valinta tehtävääkin on Herran työtä, ei meidän.

Valinnan vaikutus

Millä tavalla Jumalan pelastava ja uskon synnyttävä valinta vaikutti Tessalonikassa? Paavali jatkaa: *Teistä tuli meidän seuraajiamme ja Herran, kun suuren ahdingon keskellä otitte sanan vastaan iloiten Pyhässä Hengessä, niin että teistä on tullut esikuva kaikille Makedonian ja Akhaian uskoville.* (6-7)

He tulivat uskoon, kun ottivat vastaan Jumalan sanan. Heissä toteutui se, mitä Paavali kuvaa muualla näin: *Usko tulee siis kuulemisesta mutta kuuleminen Kristuksen*

sanan kautta. (Room. 10:17) Uskohan on sellaista Jumalan sanan vastaanottamista, että ihminen taipuu kuuliaiseksi sille. Usko on Pyhän Hengen vaikuttamaa.

Ilo Herrassa

Tessalonikan kristityt ottivat sanan vastaan erittäin vaikeissa olosuhteissa. Heti ensi askeleillaan he joutuivat vainon kohteeksi. Me saatamme ajatella, että uskovan täytyy kasvaa ensin riittävän syvälle uskoon ennen, kuin hän kykenee kestäämään vaikeuksia, ahdistusta ja vainoa. Mutta niin ei tarvitse olla. Evankeliumin sanan Pyhässä Hengessä synnyttämä ilo oli vasta uskoon tulleiden salaisuus. ”Ilo Herrassa on väkevyytemme.” Vasta uskoon tulleille Herran läsnäolon tunto oli niin väkevä ja heidän riemunsa Jumalan rakkauden suuruudesta niin vahva, että itsessään heikkoina he suuntasivat ahdistuksissa mielensä Herraan ja Hänen voimaansa. Herra on aivan sama vasta uskoon tulleille kuin pidempään uskossa vaeltaneille. Toki saamme kasvaa aina vain syvemmälle Herran tuntemisessa. Mutta Herra on sama, vaikka tuntisimme Häntä vasta vähän. Uskon kasvu onkin juuri Herran syvemmässä tuntemisessa kasvua eikä suinkaan meissä itsessämme olevan jonkinlaisen usko-ominaisuuden lisääntymistä.

Paavalin ja Herran seuraajat

Joskus kuulee sanottavana: ”Älä tee niin kuin minä teen, vaan niin kuin minä sanon!” Todellisuus on kuitenkin se, että ihmiset seuraavat meidän elämäntapaamme eivätkä meidän puheitamme. Siksi pastorin saarnaa tärkeämpi on se, millainen hän on ja miten hän elää. Paavali oli tässä realisti. Uskovista pitää tulla hänen seuraajiaan, jotta heistä voisi tulla Herran seuraajia. Jokainen meitä uskovia seuraava ymmärtää, että todistaessamme uskostamme Jeesukseen me samalla viestitämme kuulijoillemme: ”Tulkaa tekin samanlaisiksi kuin me!” Se ei tarkoita synnittömyyttä vaan aidossa parannuksessa ja Jumalan armossa riippuvaa elämää. Ja se kyllä näkyy ja kuuluu vaelluksessamme. Ellei, niin emme kyllä saa Herrallekaan seuraajia. Toisaalta on totta myös se, että jossain vaiheessa meidän tulee kasvaa irti niistä, jotka johtivat meidät Herran tielle ja juurtua itse Herraan.

Jeesus sanoo: *Jos joku tahtoo kulkea minun perässäni, hän kieltäköön itsensä, otakoon ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta se, joka kadottaa elämänsä minun tähteni, löytää sen.* (Matt. 16:24-25) Jeesuksen seuraamisessa on kysymys hiukan samanlaisesta asiasta, kuin vasta avioliittoon vihityn naisen suhteesta mieheensä. Hän jättää taakseen entisen elämänsä, entisen kotinsa, joskus jopa entisen kotimaansa ja seuraa miestänsä, minne hän menee. Hän menettää ehkä paljon, mutta saa pysyväksi seurakseen sen miehen, joka rakastaa häntä.

Sana kaikuu

Teidän keskuudestanne on Herran sana kaikunut, ei ainoastaan Makedoniaan ja Akhaiaan, vaan kaikkialle on teidän uskonne Jumalaan levinnyt. (8)

Meistä kaikista ei tule välttämättä saarnaajia, mutta jokaisesta uskovasta voi tulla Herran todistaja. Jokainen vasta uskoon tullut voi todistaa uskostaan. Eihän siinä ole kysymys siitä, mitä ja millaisia me olemme, vaan mitä Herra teki meidän hyväksemme Golgatalla ja millaisen lahjan saimme, kun syntimme pyyhittiin pois ja saimme pelastuksen ilon Pyhän Hengen laskeutuessa elämäämme. Kyllä Herran töistä

voi ja saa kehua. Herran todistaja saa olla samalla asenteella kuin pikkupoika, joka kehuu isäänsä: ”Meidän isä kyllä osaa ja voi!” Uskoon tulemisen tyypillisin tunto-merkki on se, ettei ihminen kykene pitämään suutansa kiinni Herran armosta ja hyvyydestä.

Raju muutos

...sillä kaikki kertovat, millainen meidän tulomme teidän luoksenne oli ja miten te käännysitte epäjumalista Jumalan puoleen palvelemaan elävää ja todellista Jumalaa ja odottamaan taivaista hänen Poikaansa, jonka hän herätti kuolleista, Jeesusta, joka pelastaa meidät tulevasta vihasta. (9-10)

Paavali on siinäkin realisti, että evankeliumin julistusta ei voi mitenkään erottaa siitä uskovasta, joka sitä julistaa. Evankeliumin mullistava voima vaikutti Paavalin elämässä ja sama voima muutti hänen sanomansa kuulijoiden sydämet. Joskus Paavali julisti sanaa suuren sisäisen ja ulkoisen ahdistuksen ja heikkouden keskellä, mutta juuri hänen heikkoudessaan ihmiset näkivät Jumalan voiman. Filippissä ruoskittu mies julisti Tessalonikassa ja ihmiset näkivät, ettei hänessä vaikuttava voima ollut hänen omaansa. Siksi meidänkään ei tarvitse hävetä omaa heikkouttamme. Riittää, että Herra saa olla väkevä.

Evankeliumin voima vaikutti sen, että epäjumalien palvojat käänsivät niille selkänsä ja alkoivat palvella elävää Jumalaa, se oli muutos kuolemasta elämään, pimeyden vallasta Jumalan valoon. He saivat myös aivan uuden odotuksen ja suuntautumisen kohteen. Se, mitä syvimmin kaipaavat ja odotat, kertoo kuka tai mikä on Jumalasi tai epäjumalasi. He alkoivat odottaa sellaista Jeesusta, joka oli kukistanut kuoleman ja tulisi antamaan heille ylösnousemusruumiin ja taivaallisen perinnön.

Jumalan viha

Samalla he odottivat kuitenkin myös viimeistä tuomiota, sillä he tiesivät syntinsä anteeksi saaneina, ettei heille ollut siinä mitään pelättävää, koska siinä Jumala toteuttaisi täydellisen oikeudenmukaisuuden ja poistaisi kaiken pahan ja synnin. Jeesuksen paluussa meidät korjataan taivaalliseen kirkkauteen eikä meitä kohtaa se Jumalan pyhä viha, joka kohdistuu kaikkiin synnin tekijöihin, jotka eivät taivu parannukseen. He saavat silloin osakseen Jumalan vihan:

Isä rakastaa Poikaa ja on antanut kaiken hänen käteensä. Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä. Mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään. (Joh. 3:35-36)

Varjelun lopunajan ahdistuksissa

Jeesukseen uskovat varjeltuvat Jumalan vihalta, joka ilmestyy viimeisellä tuomiolla. Mutta jotkut näkevät tässä myös lupauksen siitä, että uskovat varjeltuvat myös siitä vihasta, jota Jumala osoittaa ennen Jeesuksen toista tulemistä lopunajan viime vaiheen vitsauksissa, jotka kohtaavat ihmiskuntaa. Ilmestyskirjakin tukee tätäkin näkemystä, sillä siellä kuvataan, miten Herran omaa kansaa varjellaan vihan ajan keskellä. Jeesus lupaa Filadelfian uskoville:

Koska olet noudattanut minun kestävyYTEEN kehottavaa sanaani, niin minäkin varjelen sinut koetuksen hetkestä, joka on tulossa koko maailmaan koettelemaan niitä, jotka asuvat maan päällä. Minä tulen pian. Pidä kiinni siitä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi kruunuasi. (Ilm. 3:10-11)

Edelleen Ilmestyskirja osoittaa, että uskovia varjellaan jumalan tuomioilta, vaikka he joutuvatkin kyllä kärsimään marttyyreina:

Sitten näin vielä yhden enkelin, joka nousi auringonnousun suunnalta ja jolla oli elävän Jumalan sinetti. Hän huusi kovalla äänellä niille neljälle enkelille, joille oli annettu valta vahingoittaa maata ja merta: "Älkää vahingoittako maata, älkää merta älkääkään puita, ennen kuin olemme painaneet sinetin Jumalamme palvelijoiden otsaan." (Ilm. 7:2-3)

Edelleen:

Savusta lähti maan päälle heinäsiirkkoja, ja niille annettiin samanlainen valta kuin on maan skorpioneilla. Niille sanottiin, etteivät ne saa vahingoittaa maan ruohoa, eivät mitään vihantaa eivätkä yhtään puuta, vaan ainoastaan niitä ihmisiä, joilla ei ole otassaan Jumalan sinettiä. (Ilm. 9:3-4)

Loppuun haluan jakaa vielä yhden todistuksen siitä, miten Jumalan evankeliumi vaikuttaa ihmisen elämässä pelastuksen.

1. Tess. 2:1-12 Uskon puolustus

1. Tiedättehän itsekin, veljet, ettei tulomme teidän luoksenne ollut turha.

2. Vaikka olimme aiemmin Filippissä kärsineet ja meitä oli siellä pahoinpidelty, niin kuin tiedätte, meillä oli kuitenkin Jumalassamme rohkeutta puhua teille Jumalan evankeliumia ankaran taistelun keskellä.

3. Meidän kehotuksemme ei näet ole lähtöisin eksytyksestä, ei epäpuhtaasta mielestä eikä kavaluudesta.

4. Koska Jumala on katsonut meidän kelpaavan siihen, että meille uskottiin evankeliumi, me puhumme, emme miellyttääksemme ihmisiä vaan Jumalaa, joka koettelee sydämemme.

5. Me emme ole koskaan esiintyneet imartelevin sanoin, sen te tiedätte, emmekä tekosyin ahnehtineet voittoa. Jumala on todistajamme.

6. Emme myöskään ole etsineet kunniaa ihmisiltä, emme teiltä emmekä muilta,

7. vaikka Kristuksen apostoleina olisimmekin voineet vaatia arvonantoa. Olimme sen

sijaan teidän keskuudessanne lempeitä kuin imettävä äiti, joka hoivaa lapsiaan.

8. Teitä hellien me halusimme antaa teille, ei vain Jumalan evankeliumia vaan oman itsemmekin, sillä te olitte tulleet meille rakkaiksi.

9. Muistattehan, veljet, kovan työmme ja vaivannäkömme. Yötä päivää me teimme työtä, ettemme olisi kenellekään teistä raskuudeksi, kun julistimme teille Jumalan evankeliumia.

10. Te olette todistajamme, samoin Jumala, kuinka pyhiä, oikeamielisiä ja nuhteettomia olimme teitä kohtaan, jotka uskotte.

11. Samoin te tiedätte, kuinka me kehoitimme ja rohkaisimme teitä jokaista kuin isä lapsiaan

12. ja tähdensimme, että teidän tulee vaeltaa Jumalan arvon mukaisesti, hänen, joka kutsuu teitä valtakuntaansa ja kirkkauteensa.

Uskon puolustus

Tarvitaanko uskon puolustusta eli apologiaa? Mihin sitä tarvitaan ja ketkä sitä tarvitsevat? Miksi Paavali usein joutuu puolustamaan omaa toimintaansa? Mistä voimme tietää, että se, mitä Paavali puhui, oli Jumalan evankeliumia? Mihin Raamatun luo-

tettavuus perustuu? Miten siitä voi vakuuttua? Millaisia kiusauksia on evankeliumin julistajalla? Millaisella asenteella tulee sanaa jakaa kuulijoille? Miten oikea asenne syntyy? Millaista on Jumalan arvon mukainen vaellus? Millainen on Jumalan valtakunta? Mistä löytyy apu turhautuneisuuteen? Näihin kysymyksiin antaa valoa tämän kertainen jaksomme 1. Tessalonikalaiskirjettä.

Puolustuspuheet

Useissa kirjeissä Paavali joutuu puolustamaan asemaansa apostolina. Joku saattaa ihmetellä, miksi se oli niin kovin tärkeää varsinkin, kun hän kirjoittaa seurakunnille, jotka hän oli itse ollut perustamassa. Uskovienhan olisi pitänyt tuntea hänet jo niin hyvin, että mitään puolustuspuheita ei oikeastaan olisi tarvinnut.

Tessalonikan seurakunta oli toki heti alkuun joutunut juutalaisten ja heidän yllyttämiensä kreikkalaisten hyökkäysten kohteeksi. Mutta tuskin nuo hyökkääjät kuitenkaan hänen kirjeitään lukivat. Suurempi ongelma olikin niistä seurakuntaan soluttavista, jotka asettivat kyseenalaiseksi Paavalin auktoriteetin. Väärät juutalaiset laakia korostavat seurasivat Paavalia kuin hait laivaa. Niitä tuli heti ensimmäisen lähetysmatkan jälkeen Galatiaan ja nyt toisen matkan jälkeen Tessalonikaan asti. Nämä väärät opettajat vetosivat Vanhaan testamenttiin ja sen auktoriteettiin ja asettivat Paavalin puheet kyseenalaisiksi. Pohjimmiltaan Paavalin puolustuspuheet olivat Jumalan evankeliumin ja edelleen Uuden testamentin luotettavuuden puolustamista.

Raamatun luotettavuus

Tänäkään päivänä ei puutu niitä, jotka asettavat kyseenalaiseksi koko Raamatun luotettavuuden. Kun jumalattomasti elävät ihmiset pitävät sitä satukirjana, se ei ole mikään ihme, mutta kun kristillisen seurakunnan sisälle ja teologian opetuksen keskuksiin on pesiytynyt tieteen nimissä Raamattua repiviä ja sen luotettavuuden kiistäviä ihmisiä, asia on äärimmäisen vakava. Sitä mukaan, kuin uskossaan vasta alkutaipaleella olevat alkavat niellä liberaaliteologiaa, he menettävät pohjan uskolleen ja he alkavat horjua ja he joutuvat vaelluksessaan heikkouden valtaan ja harhapoluille. Siksi uskon puolustusta eli apologiaa tarvitaan ei vain ulkopuolelta tulevia hyökkääjiä vastaan vaan myös auttamaan uskovia pysymään Jumalan luotettavassa sanassa.

Joku on sanonut: ”Älkää puolustako leijonaa, vaan päästäkää se häkistä vapaaksi!” Viime kädessä niin tietenkin on Raamatun kohdalla. Ihmisen on mahdollista tulla älyllisellä tasolla vakuuttuneeksi Raamatusta, niin itse alkuperäisten käsikirjoitusten luotettavuudesta kuin sekä Uuden testamentin että Vanhan kuvaamien tapahtumien historiallisuudesta ja luotettavuudesta. Sekä Raamatun oma todistus että tietyt sen ulkopuoliset lähteet osoittavat selkeästi, että Jeesus eli ja kuoli ristillä, eikä sitä tämän päivän tutkijoistakaan oikeastaan kukaan vakavasti otettava aseta kyseenalaiseksi. Varsinainen vääntö apologiassa käydäänkin Jeesuksen ruumiillisesta ylösnousemuksesta, jonka varassa kristillinen usko seisoo tai kaatuu. Senkin todistusaineisto on niin vakuuttava, että ylösnousemuksen kieltäjillä on käsittämättömän vaikea ongelma, miten selittää kristinuskon synty ja sen valtava leviäminen ilman ylösnousemuksen tosiasiaa.

Nykyään liberaalien hyökkäys kohdistuuakin pääasiassa Raamatun tekstien alkuperäisyyden kiistämiseen. Kuitenkin sadat käsikirjoitukset ovat osoitus tekstien ajallisesta nuoruudesta silminnäkijätodistuksiin asti, että ellei niiden todistusta oteta to-

desta, oikeastaan mitään muitakaan antiikin historian dokumentteja ei voi pitää luotettavina lähteinä. Raamatun luotettavuus historiallisia yksityiskohtia myöten on vuosi vuodelta vahvistunut muun muassa arkeologisissa kaivauksissa. Tekstien kyseenalaistamisen taustalla ei ole faktoja vaan maailmankatsomus, joka lähtökohtaisesti ei hyväksy mitään ihmeitä.

Kristillinen apologia on selvinnyt aina hyvin älyllisten epäilyjen kanssa. Mutta tänä päivänä monet kohdistavat hyvin tunnevaltaisia hyökkäyksiä Jumalan sanaa vastaan. Kun esimerkiksi on suhteellisen helppo osoittaa, että ateistien perusväite ei kestä kritiikkiä. Sehän kuuluu: ”Maailmassa on paljon pahaa ja vääryyttä. Jos Jumala on kaikkivaltias, Hän kykenisi sen poistamaan. Koska Hän ei tee niin, Hän ei ole joko kaikkivaltias tai sitten Hän ei ole rakkaus.” Tähän on helppo todesta, että kaikkivaltias Jumala käyttää rakkaudessaan myös maailmassa olevaa pahuutta lopullisen suunnitelmansa toteuttamiseen. Mutta nykyään vastustajat eivät vetoakaan tähän yleiseen periaatteeseen, vaan marssittavat areenalle suureen joukon mitä voimakkaaimmin tunnevaltaisia esimerkkejä elämän kurjuudesta pyrkien sillä tasolla kaatamaan uskon.

Juuri tässä kohden ratkaisevaa on päästää leijona irti eli haastaa epäilijät panemaan Raamatun sanan koetukselle omassa henkilökohtaisessa elämässään. Itse asiassa Jeesus antaa tästä tavasta esimerkin vastatessaan epäilijöilleen:

”Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, hän tulee tietämään, onko tämä oppi Jumalasta vai puhunko minä omiani.” (Joh. 7:17) Edelleen Jeesus toistamiseen pyytää epäilijöitä suuntaamaan huomionsa Hänen tekoihinsa ja niiden merkitykseen. Meille se tarkoittaa syvimmiltään Hänen ristin sovitustyönsä ja ylösnousemuksen merkitykseen tarttumista.

Anna Raamatulle mahdollisuus

Aika moni niistä, jotka ovat löytäneet Vapahtajan rämmittyään ensin uususkonnollisuuden suossa löytämättä lopultakaan sitä, mitä etsivät, kertoo todistuksissaan, että lopulta he päättivät antaa Raamatulle mahdollisuuden. Ilmaisulla he tarkoittanevat, että he päättivät edes hetkeksi panna syrjään ennakoasenteensa kristinuskoa kohtaan ja lukea mahdollisimman avoimin mielin Raamattua. Kun he sitten lukivat, Raamatun sanoman totuudellisuus alkoi osua heidän omaantuntoonsa. Kun he sitten yrittivät tosissaan elää lukemansa mukaan, he joutuivat epätoivoon. Raamatun luku muodostui monelle heistä erittäin tuskalliseksi kokemukseksi, kun se alkoi paljastaa heidän sydämensä pohjatonta pahuutta, jonka he olivat aiemmin yrittäneet mietiskelyllä ja muilla keinoin tukahduttaa. Mutta vasta itsensä suhteen epätoivoon joutuneille sitten voikin evankeliumi avautua. He joutuivat tosissaan huutamaan Herraa avukseen ja saivat kohdata Jumalan sanan puhuttelussa synnit anteeksi antavan Herran. Sana vei heidät heidän syntiensä tähden Golgatalla kärsineen ja ylösnouseeseen Jeesuksen Kristuksen luo.

Miten apologiaa pitää tehdä?

Uskon puolustus ei ole vain älyllisten ongelmien ratkomista vaan siihen liittyy olennaisimpana asiana se, miten uskova vaeltaa. Paavali osoittaa, että hänen elämäntapansa ja siinä vaikuttava Jumalan voima ovat todisteita Jumalan evankeliumista.

”Meidän evankeliumimme ei tullut luoksenne ainoastaan sanoina vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella varmuudella. Tehän tiedätte, millaisia me olimme teidän keskuudessanne, teidän hyväksenne.” (1:5)

Jos evankeliumien luotettavuus lepää Jeesuksen teoissa, Paavalin kirjeiden ja muun Uuden testamentin luotettavuus lepää apostolisissa merkeissä, voimateoissa, jotka tapahtuivat apostolien kätten kautta ja joissa Jumalan Pyhä Henki osoitti toimivansa heidän kauttaan. Siksi tämänkertainen tekstikatkelma on Paavalin apologiaa, jossa hän ei niinkään puolusta itseään vastustavia harhaopettajia vastaan, vaan hän osoittaa millaisia ihmeitä Pyhä Henki teki Tessalonikassa hänen kauttaan osoittaakseen, että Jumala puhui hänen kauttaan.

Evankeliumin todistusvoima

Suurin ja merkittävin todiste oli itse evankeliumi ja miten sen voimasta Tessalonikan uskovat olivat pelastuneet. Ottamalla Paavalin julistaman evankeliumin todesta, he olivat tulleet kovan painostuksen ja vainon keskellä aitoon synnin tuntoon ja olivat synnistään ja epäjumalistaan kääntyneet Jumalan puoleen, saaneet kasteen ja sydämiinsä Pyhän Hengen synnyttämän ilon ja rauhan.

Mutta he olivat saaneet nähdä vielä jotain muutakin: Paavalin elämäntavassa näkyvän jumalallisen rakkauden ja auktoriteetin. He olivat nähneet, miten Filippissä pahasti hakattu mies uhkui rohkeutta käsittämättömän vaikeissa olosuhteissa. He näkivät, miten Paavalista huokui nöyryys, joka ei korottanut itseään, ei etsinyt ihmis-suosota vaan pyrki miellyttämään vain Jumalaa ja korottamaan Herraa Jeesusta. He olivat nähneet Paavalin sydäimestä huokuvan Pyhän Hengen synnyttämän heljän huolenpidon ja rakkauden uskoon tulleita kohtaan. He olivat nähneet hänen pyyteettömän halunsa myös taloudellisissa kysymyksissä olla rasittamatta seurakuntaa, pikemminkin huolehtien omalla työllään ei vain omista vaan myös muiden tarpeista. He olivat nähneet myös Paavalin totuudellisen, oikeudenmukaisen, nuhteettoman ja puhtaan vaelluksen.

Kaikki se oli apologiaa eli uskon puolustusta. Vaikka siis Paavali puhuu paljon itsestään, hän tekee sen Jumalan evankeliumin ja apostolisen sanan totuuden todistukseksi eikä suinkaan korottaakseen itseään. Tessalonikan uskovat tiesivät, että Paavali puhui pelkästään totta, sillä he olivat omin silmin nähneet, millainen hän oli.

Meille tämän päivän uskoille on annettu täsmälleen sama tapa todistaa Raamatun luotettavuudesta. Ei ole väärin puhua sellaisesta Jumalan työstä, joka on tapahtunut meidänkin elämässämme, kunhan kaikki se, mitä sanomme, on aitoa ja totta. Uskovan jumalinen elämäntapa ja hänen osoittamansa aito rakkaus on parasta apologiaa tämän päivän suomalaisillekin.

Uskon puolustus taistelujen keskellä

Evankeliumin julistaminen ei ollut Paavalille helppoa monenlaisen vastustuksen ja harhaoppien hyökkäyksissä, mutta ei meillekään ole luvattu helppoa tietä. Meiltä kysytään ulkoisista olosuhteista riippumatonta rohkeutta. Meidänkin tulee vaeltaa Jumalan eikä ihmisten edessä. Sikäli kuin etsimme ihmisten suosiota tai kunniaa, tulemme taatusti epäonnistumaan tehtävässämme.

Meidänkin tulee sillä tavalla omistautua niille ihmisille, joille jaamme evankeliumia, että he näkevät meidän todella sydämen lämmöllä rakastavan heitä. Meidänkin tulee olla oikeudenmukaisia eikä suosia toisia toisten kustannuksella. Meihinkin soveltuvat sanat: *...teidän tulee vaeltaa Jumalan arvon mukaisesti, hänen, joka kutsuu teitä valtakuntaansa ja kirkkauteensa.* (12)

Kaiken aikaa ollessamme tekemisissä ihmisten kanssa edustamme Jumalaa, joka on kutsunut meidät valtakuntaansa. Olemme kaiken aikaa epäuskoisen maailman tarkkailun kohteena. Mutta sen ei tarvitse häiritä meitä, sillä Herra ei ole kutsunut meitä yksityiselämään vaan rakkauden elämään. Tietenkään mitään näistä asioista emme saa aikaan omassa voimassamme. On kokonaan kysymys siitä, mitä Pyhä Henki voi vaikuttaa meissä ja meidän kauttamme, kun elämme evankeliumin armon voimassa.

Jumalan valtakunta

Vaikka Jumalan valtakunta on erittäin keskeinen käsite Jeesuksen puheissa, Paavali puhuu siitä vähemmän. Nyt hän edellyttää, että uskovien vaellus kuvastaa Jumalan olemusta ja sitä kutsua, jonka uskovat ovat saaneet Hänen valtakuntaansa. Roomalaiskirjeessä hän määrittelee: *Jumalan valtakunta ei ole syömistä ja juomista vaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä. (17)*

Jumalan valtakunta on käsite, joka toistuu läpi koko Uuden testamentin sen yhtenä keskeisimpänä asioista. Se tarkoittaa Jumalan hallintavaltaa, joka laajassa merkityksessä käsittää Hänen kaikkivaltiutensa koko maailmankaikkeudessa, mutta suppeammassa merkityksessä Hänen hallintavaltaansa ihmissyömissä ja seurakunnan keskellä. Jeesus kuvaa Jumalan valtakuntaa monissa vertauksissaan. Isä-meidän rukouksessa pyydämme Jumalan valtakunnan tulemistä. Jumalan valtakunnan Hallitsija on Jeesus Kristus itse. Jeesus tuli tänne maailmaan kukistaakseen Saatanan vallan ja siirtääkseen pelastamansa ihmiset Jumalan hallintavaltaan. Hän tekee sitä nyt oman ruumiinsa eli seurakunnan välityksellä, kun se julistaa pelastuksen evankeliumia hukkuville ihmisille.

Jumalan valta ihmissyömiin tapahtuu totuuden ja rakkauden sanan välityksellä. Kun ihminen ottaa vastaan evankeliumin ja uskoo Jeesukseen, hän saa Pyhän Hengen, joka alkaa ihmisen sisältä käsin, rakkaudesta Vapahtajaan, vaikuttamaan hänessä Jumalan tahdon toteutumista. Uskova haluaa siis sydämeästään tehdä Herran tahdon. Jumalan valtakunta on siksi rakkauden valtaa ihmiseen. Hän saa rakkaudellaan ihmiset tekemään oman tahtonsa. Siksi sen luonne on rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä. Hyvässä avioliitossakin puoliso saa rakkaudellaan toisen tekemään tahtonsa ja sen tahdon tekeminen ei ole taakka vaan ilo, kun saa palvella sitä, joka rakastaa. Kuitenkin kysymys on aidosta vallasta toiseen ihmiseen.

Kun Jeesus Kristus palaa toisen kerran maan päälle, Hän saattaa kyllä sitten kaikki ihmiset, myös vastustajansa oman kaikkivaltansa alle, mutta jo nyt Hän hallitsee omiaan rakkaudellaan.

Ylösalainen valtakunta

Jumalan valtakuntaa on kuvattu ylösalaiseksi valtakunnaksi, koska sen Kuningas Jeesus astui kaikkein alimmaksi, palveli ja pesi opetuslastensa jalat, kärsi häpeällisen ristin viedäkseen omansa kunniaan ja kirkkauteen. Siksi seurakunnan keskellä Jumalan valta ilmenee palveluna, ennen kaikkea se on Kristuksen palvelua ja sitä kautta myös toisten uskovien palvelua. Aito nöyryys vie uskovan korottamaan ei vain Kristusta vaan myös uskon veljiä ja sisaria. Toisen kanssa rauhassa eläminen ja toisen uskonelämän rakentaminen tulee silloin tavoitteeksi.

Jokaisella ihmisellä on halu kelvata toisille ja tulla hyväksytyksi, mutta se onnistuu vain asettumisella toisen alapuolelle ja toisen arvon tunnustamalla. Toisaalta kysymys ei ole hempeämielisyydestä, sillä rakkaus ei ole milloinkaan ristiriidassa totuuden kanssa. Siksi keskinäistä rauhaa ei saa eikä voi rakentaa totuudesta tinkimällä.

Työmme ei ole turhaa

Tiedättehän itsekkin, veljet, ettei tulomme teidän luoksenne ollut turha. (1)

Jaksomme alussa Paavali toteaa, ettei hänen tulonsa Tessalonikaan ollut turha. Lause kertoo siitä syvästä ongelmasta, joka kaivaa monien ihmisten ja myös joskus uskovien ihmisten sydäntä. Se on turhautuneisuus. Se voi johtua tietenkin monesta syystä, mutta pohjimmiltaan on kysymys siitä, että emme onnistu saamaan työllämme ja vaivannäöllämme aikaan sitä, mitä toivomme. Esimerkiksi lukemattomista yrityksistä huolimatta näyttää siltä, että kaikki yrityksemme viestiä evankeliumin sanomaa, jolla itsessään on voima pelastaa siihen turvaava, kilpistyvät ihmisten epäuskoon ja torjuntaan. Evankeliointi on usein erittäin turhauttavaa, kun emme näe tuloksia.

Paavalikin joutui tämän turhautumisen kanssa kamppailemaan varsinkin suhteessaan oman kansansa ihmisiin, mutta myös viipyessään Korintissa, mistä Tessalonikalaiskirje on kirjoitettu. Tessalonikasta tulleet uutiset rohkaisivat häntä jonkin verran, mutta silti hän Korintin suurkaupungin syvän turmeluksen edessä hän oli menettänyt toivonsa. Niinpä itse Herran piti tulla väliin ja rohkaista masentunutta Paavalia:

Herra sanoi yöllä näyssä Paavalille: "Älä pelkää, vaan puhu äläkä vaikene. Minä olen sinun kanssasi, eikä kukaan käy sinun kimppuusi tehdäkseen sinulle pahaa, sillä minulla on paljon kansaa tässä kaupungissa." Niin Paavali viipyi siellä vuoden ja kuusi kuukautta opettaen heidän keskuudessaan Jumalan sanaa. (Apt. 18:9-11)

Paavalilla oli varmaan mielessään oma turhautuneisuutensa Korintissa vielä myöhemminkin, kun hän kirjoitti Efesosta kirjettä sinne. Käsitellessään siinä Jeesuksen ylösnousemusta hän tiivisti:

Mutta kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta! Olkaa siis, rakkaat veljeni, lujia ja järkähtämättömiä, aina innokkaita Herran työssä, ja tietäkää, että vaivannäköne Herrassa ei ole turha. (1. Kor. 15:57-58)

Muistele Herran töitä menneisyydessä!

Turhautumista vastaan Paavali antaa meille kaksi lääketta. Ensinnäkin meidän kannattaa katsahtaa hiukan taaksemme ja ihmetellä niitä Herran pelastustöitä, joita olemme nähneet ja mistä itse olemme tulleet osallisiksi. Jos sinun oman pelastumisesi vuoksi Jumala joutui lähes väkisin kiskomaan sinut sanan ääreen ja taivuttanut sinut parannukseen synneistäsi vastoin kovaa ylpeää sydäntäsi, Hän kykenee tekemään sen vielä niidenkin rakkaittesi elämässä, jotka nyt panevat kaikin voimin vastaan.

Katse eteenpäin

Toiseksi sana vie meidät katselemaan tulevaa. Herra Jeesus, joka voitti ylösnousemuksellaan kuoleman vallan ja joka on tuleva kunniassaan palaava takaisin, vastaa siitä, ettei työmme Hänen valtakuntansa levittämiseksi ole lopultakaan turhaa, vaikka nyt hetkittäin siltä näyttäisikin. Jeesuksen ylösnousemusvoima vaikuttaa yhä tänäänkin evankeliumin kautta, kun sitä pidämme esillä ja tarjoamme sitä muille. Lo-

pulta ympärillämme Herra näkee niitä, jotka Hän on vielä pelastava. Siksi Herra rohkaisee meitä jatkamaan evankeliumin työtä. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, että työ olisi tästä eteenpäin jotenkin helppoa. Se sisältää samaoja taisteluita kuin mitä Paavali kuvasi:

Vaikka olimme aiemmin Filippissä kärsineet ja meitä oli siellä pahoinpidelty, niin kuin tiedätte, meillä oli kuitenkin Jumalassamme rohkeutta puhua teille Jumalan evankeliumia ankaran taistelun keskellä. (2) Mutta Jumala on valmis jakamaan meillekin rohkeutta jopa ankarimpien taisteluidenkin keskellä. Oman heikkoutemme keskellä saamme ehkä yllätykseksemme havaita, miten Herra itse on heikoissa väkevä.

Jumala voi köyttää meitäkin

Itse asiassa on hämmästyttävää Jumalan armoa, että *Jumala on katsonut meidänkin kelpaavan siihen, että meille uskottiin evankeliumi... (4)*. Saamme sitä julistaessamme päästä osallisiksi Jumalan omaan työhön, saamme olla Jumalan työtovereita! Mikä kunnia ja etuoikeus meille itsessämme mahdollisille! Kaiken lisäksi evankeliumin työ, vaikka se tapahtuukin ihmisiä varten ja ihmisten keskuudessa, kohdistuu syvimmiltään itse Jumalaan: *...me puhumme, emme miellyttääksemme ihmisiä vaan Jumalaa, joka koettelee sydämemme. (4)*

Juuri se, että evankeliumin julistuskin tapahtuu viime kädessä Jumalan edessä ja Jumalaa varten, vapauttaa meidät väärästä tavasta mitata työmme tuloksia. Jos ja kun joku sitten ottaa vastaan pelastuksen evankeliumin kautta, se on Jumalan omaa työtä, ei meidän. Siksi Jumala yksin saa siitä kunnian. Suurimman ilon saamme mekin juuri siinä, kun pääsemme mukaan Jumalan iloon, kun yksi syntinen tekee parannuksen ja pääsee sisälle Jumalan valtakuntaan ja Hänen kirkkautensa lupauksen omistajaksi.

Yhteinen riemu

Kun niin saa jonkun kohdalla tapahtua, pelastetusta tulee meille niin rakas, että emme vain jaa hänelle evankeliumia vaan koko sydämemme rakkauden. Pääsemme maistamaan ihmeellistä Jumalan lasten yhteyttä jakaessamme saman kutsun ja saman valtakunnan Herran omina. Yhden ihmisen pelastuminen pyyhkii pois sadan turhauttavan kokemuksemme, joissa evankeliumi on torjuttu. Yhdestä pelastetusta saamme yhteisen matkatoverin iankaikkiseen kirkkauteen asti. Saamme ikuisesti yhdessä ylistää meidän edestämme pyhän kalliin verensä vuodattanutta Jumalan Karitsaa taivaallisessa valtakunnassa.

1. Tess. 2:13-20 Jumalan sana vaikuttaa

13. Siksi me myös lakkaamatta kiitämme Jumalaa siitä, että kun kuulitte meiltä Jumalan sanan, te otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana vaan, niin kuin se todella on, Jumalan sanana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka uskotte.

14. Teistä, veljet, on tullut niiden Kristuksessa Jeesuksessa olevien Jumalan seurakuntien seuraajia, jotka ovat Juudeassa. Ovathan teidän omat maanmiehenne aiheuttaneet samoja kärsimyksiä teille kuin juutalaiset noille seurakunnille.

15. Juutalaisethan tappoivat Herran Jeesuksen ja profeetat ja ovat vainonneet myös meitä eivätkä ole Jumalalle mieleen. He ovat kaikkia ihmisiä vastaan,

16. kun estävät meitä puhumasta pakanoille heidän pelastumisekseen. Näin he yhä

täyttävät syntiensä mittaa. Viha onkin saavuttanut heidät täyteen määräänsä asti.

17. Kun me nyt, veljet, olemme joksikin aikaa joutuneet teistä eroon - ulkonaisesti, emme sydämessämme - olemme entistä enemmän ikävöineet teitä ja koettaneet päästä näkemään teidän kasvonne.

18. Sen tähden olemme tahtoneet tulla luoksenne - minä, Paavali, kerran, jopa kahdesti - mutta Saatana on estänyt meitä.

19. Kuka on meidän toivomme tai ilomme tai kerskauksemme kruunu Herramme Jeesuksen edessä hänen tulemuksessaan, elle te?

20. Tehän olette meidän kunniamme ja ilomme.

Uskon puolustuksesta Jeesuksen paluuseen

Onko Raamattu kokonaan Jumalan sana? Miten asiaa voi puolustaa? Miten Raamatun luotettavuuden puolustus liittyy uskovien vainoihin? Mikä on pahinta, mitä ihmiselle voidaan tehdä? Miksi uskovien kasvokkain tapahtuva yhteys on tärkeää? Miten Saatana pyrkii estämään sitä? Miten uskovien yhteys liittyy Jeesuksen toiseen tulemiseen? Näitä kysymyksiä koskettelee tämänkertainen jaksomme Paavalin kirjettä Tessalonikan kristityille.

Monenlaisia raamattukäsityksiä

Tänä päivänä kristillinen usko haastetaan kysymällä: "Onko Raamattu todella Jumalan sana? Mistä se voi tietää, kun kaikki uskonnot väittävät omista kirjoituksistaan samaa tai että niillä on totuus hallussaan?" Asia tulee kristilliseltä kannalta hankalaksi, kun monet kristitytkin korostavat, että Raamattu on kokonaan inhimillinen kirja, joka kuitenkin sisältää Jumalan ilmoituksen. Sitten on niitäkin kristittyjä, jotka väittävät, että Raamattu kyllä sisältää Jumalan sanaa, mutta siinä on myös omaan aikaansa sidottua ja jo vanhentunutta asiaa. Käytännössä sitten näin ajattelevat päättävät itse, mikä heidän mielestään on Jumalan sanaa ja minkä voi sivuuttaa kulttuurisdonnaisena ja aikansa eläneenä. Heille käytännössä Raamatusta on Jumalan sanaa vain se, mikä sopii heidän omaan maailmankuvaansa. Jos vielä maailmankuva on naturalistinen, niin kaikki mikä viittaa yliluonnolliseen tulkitaan kulloisenkin ajan ihmisten kuvitelmiksi. Kun kaikki ihmeet näin karsitaan Raamatusta pois, jäljelle jää vain korkeita moraalisia ohjeita, joita käytännössä kukaan ei kykene noudattamaan.

Fariseuksen Raamattu

Meidän on kuitenkin syytä tiedostaa, että on paljon myös sellaisia, jotka pitävät Raamattua aidosti Jumalan sanana, mutta käytännön elämässään sivuuttavat sen ja se jää heille ehkä mielenkiintoisen pohdiskelun ja jopa väittelyn aiheeksi. Kun Jeesus aikanaan joutui tuomitsemaan farisealaisen ryhmän ulkokultaisuudesta ja piti sitä kauheana syntinä, Hän ei syyttänyt heitä siitä, että he eivät olisi pitäneet Vanhaa testamenttia Jumalan sanana. Mutta mikään teoreettinen ja sinänsä oikeaoppinen raamattunäkemyks ei ketään pelasta, ellei ihminen suostu ottamaan Jumalan sanaa omaan sydämeensä ja taivu sen alla parannukseen synneistään ja huutamaan Jumalan armoa.

Tuhoiset tulkinnat

Raamattu voidaan tuhota myös väärillä tulkinnoilla ja harhaopeilla silti vakuuttuneena siitä, että Raamattu on Jumalan sana. Väärissä tulkinnoissa ja harhoissa on usein kyse siitä, että Raamattuun luetaan omia ajatuksia eikä anneta Raamatun tutkia ja tuomita itseään.

Eräs tyypillinen väärä tulkintatapa on pitää lähes kaikkea Raamatussa kirjoitettua jonkinlaisina vertauskuvina. Aikanaan uskonpuhdistus joutui tarttumaan juuri tähän Raamatun mielivaltaiseen vertaiskuvalliseen tulkintaan, joka on kuitenkin yhä meidänkin vaaranamme varsinkin silloin kun annamme tietyille tyyllilajeille suhteetonta painoa. Raamatussa on tietenkin vertauksia, on runollista kieltä ja on näkyjä, mutta kaikki ne viittaavat reaalityodellisuuteen, johon päästään käsiksi parhaiten sillä, että lähdetään liikkeelle Raamatun sanallisesta tulkinnasta. Muuten Raamatun tulkinnastamme tulee helposti mielikuvitusleikkiä. Paavali varoittaa meitä myös sellaisesta tulkinnasta, jossa tehdään tekstistä sellaisia johtopäätöksiä, joita siinä ei välttämättä ole:

Veljet, tämän olen soveltanut itseeni ja Apollockseen teidän takianne, että oppisitte meistä: "Ei yli sen, mikä on kirjoitettu", ettekä mahtaillen asettuisi kuka kenenkin puolelle toista vastaan. (1. Kor. 4:6) Edelleen hän varoittaa siitä, että yritämme lukea tekstien rivienvälejä:

Eihän siinä, mitä teille kirjoitamme, ole muuta kuin se, minkä voitte lukea ja myös ymmärtää. Toivon teidän täysin ymmärtävän,... (2. Kor. 1:13-14)

Useat harhaopit ovat syntyneet aidosti Raamattuun uskovien keskuudesta sillä tavalla, että otetaan jokin Raamatun oppi ja aletaan ylikorostaa sitä niin, että muuta kohdat jäävät sen jalkoihin. Tämä vaara on jokaisen Raamatun lukijan hyvä tiedostaa, sillä olemme omassa lukemisessamme ja ymmärtämisessämme rajallisia olentoja ja taipuvaisia yksipuolisuuteen. Siksi seurakunnassa tarvitsemme tasapainottavaa arviointia ettemme joutuisi vilpittömässä Raamattu-uskossamme hakoteille.

Jumalalta saatu sana

Paavali jatkaa uskon puolustusta, jonka hän aloitti jo luvun alussa:

Siksi me myös lakkaamatta kiitämme Jumalaa siitä, että kun kuulitte meiltä Jumalan sanan, te otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana vaan, niin kuin se todella on, Jumalan sana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka uskotte. (13)

Paavali korostamalla korostaa, että hänen puheensa eivät ole hänen omiaan, vaan Jumalan sanaa. Sen todiste on se, mitä Jumalan sana vaikuttaa. Paavali kuitenkin

toteaa, että Jumalan sana pääsee vaikuttamaan vain niissä, jotka ottavat sen vastaan ja uskovat sen, turvaavat siihen ja ojentautuvat sen mukaan.

Miten saatu?

Muualla hän selittää hiukan tarkemmin, miten hän on Jumalalta saanut, sen mitä hän puhuu ja mitä hän kirjoittaa. Korintin uskovia hän muistuttaa:

*Veljet, minä palautan mieleenne sen evankeliumin, jonka olen teille julistanut ja jonka olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte. Sen kautta te myös pelastutte, jos pidätte kiinni siitä sellaisena kuin minä sen teille julistin. Muuten olette aivan turhaan uskoneet. Ennen kaikkea annoin teille tiedoksi sen, minkä myös itse olin **saanut**: Kristus kuoli meidän syntiemme tähden Kirjoitusten mukaan, hänet haudattiin ja hänet herätettiin kolmantena päivänä Kirjoitusten mukaan, ja hän näyttäytyi Keefakselle ja sitten niille kahdelletoista. (1. Kor. 15:1-5)*

Tässäkin Paavalin osoittaa ensin, millaista vaikutusta evankeliumin sanalla on uskossa: se pelastaa ihmisen. Mutta sitten hän korostaa, että hän on itse saanut evankeliumin eikä se ole mitenkään hänen omaa keksintöään. Keneltä hän sen sitten oli saanut? Toisilta apostoleiltako, jotka olivat nähneet Jeesuksen kärsimyksen ja kuoleman ja toimivat Herran ylösnousemuksen todistajina? Galatalaiskirjeessä Paavali torjuu tämän väitteen jyrkästi. Hän sai evankeliumin suoraan Jeesukselta:

*Mutta jos joku meistä - tai vaikka enkeli taivaasta - julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu. Kuten olemme ennenkin sanoneet, niin sanon nyt taas: jos joku julistaa teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä olette saaneet, hän olkoon kirottu ...Teen teille tiettäväksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmismielen mukaista. Enhän minä ole sitä keneltäkään ihmiseltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan **sain** sen **ilmestyksessä** Jeesukselta Kristukselta. (Gal. 1:8-9,11-12)*

Ehtoollisen asetussanatkin Paavali sai Herralta. Ne hän aloittaa näin:
Olen saanut Herralta sen, minkä olen myös ilmoittanut teille. (1. Kor. 11:23)

Efesolaiskirjeen sisällön hän ilmaisee myös Jumalan ilmoittamaksi:
Olette varmaan kuulleet siitä Jumalan armon taloudenhoidosta, joka on uskottu minulle teidän hyväksenne. Minulle on ilmestyksessä annettu tiedoksi tämä salaisuus, niin kuin olen edellä lyhyesti kirjoittanut. Sitä lukiessanne voitte huomata, kuinka perehtynyt minä olen Kristuksen salaisuuteen. (Ef. 3:2-4)

Koko Raamattu

Paavali tekee täysin selväksi sen, että kaikki mitä hän on puhunut tai kirjoittanut on Jumalalta saatua. Toisaalta hän toistuvasti lainaa Vanhaa testamenttia aivan samoin kuin Jeesuskin edellyttäen, että kaikki mikä siihen on kirjoitettu, on kokonaan Jumalan sanaa. Timoteukselle hän kirjoittaa:

Olet myös jo lapsuudestasi asti tuntenut pyhät Kirjoitukset, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Koko Raamattu on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta, ja se on hyödyllinen opetuksiksi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi vanhurskaudessa, jotta Jumalan ihminen olisi täydellinen ja varustautunut kaikkiin hyviin tekoihin. (2. Tim 3:15-17)

Vanha testamentti on Jumalan sanaa

Paavali yhtyy täysin siihen, mitä Jeesus sanoo Vanhasta testamentista:

Laki ja profeetat olivat Johannekseen asti. Siitä lähtien on julistettu hyvää sanomaa Jumalan valtakunnasta, ja jokaista vaaditaan tulemaan sinne sisälle. Mutta ennemmin katoaa taivas ja maa kuin häviää yksikään lain piirto. (Luuk. 16:16-17)

Jeesus julisti, että Hän itse on Vanhan testamentin kirjoitusten täyttymys:

Jeesus sanoi heille: "Tätä tarkoittivat minun sanani, jotka puhuin teille ollessani vielä teidän kanssanne. Kaiken sen pitää käydä toteen, mitä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa, profeetoissa ja psalmeissa." Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään Kirjoitukset. Ja hän sanoi heille: "Näin on kirjoitettu. Kristuksen tuli kärsiä ja kolmantena päivänä nousta kuolleista, ja parannusta syntien anteeksiantamiseksi on saarnattava hänen nimessään kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä. (Luuk. 24:44-47)

Jeesuksen sanat ovat Isän

Sikäli kuin uskomme Jeesusta, meille on selvää, että koko Vanha testamentti, eikä vain jotkut sen osat, on Jumalan sanaa. Vastaavasti Jeesus julistaa oman sanansa Jumalan sanaksi:

Etkö usko, että minä olen Isässä ja Isä on minussa? Niitä sanoja, joita minä puhun teille, en puhu omasta aloitteestani. Isä asuu minussa, ja teot ovat hänen tekojaan. (Joh. 14:10)

Ylimmäispapillisessa rukouksessa Jeesus puhuu Isälle:

Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. (Joh. 17:14)

Vainot ovat Raamatun totuuden todiste

On mielenkiintoista nähdä, että Jeesus ja Paavali opettavat täsmälleen samalla tavalla siitä, että Jumalan sanan vastaanottaminen ja sen uskominen vie vainoon. Juuri sanan kohtaama vaino onkin yksi todiste sen totuudesta ja jumalallisesta alkuperästä:

Teistä, veljet, on tullut niiden Kristuksessa Jeesuksessa olevien Jumalan seurakuntien seuraajia, jotka ovat Juudeassa. Ovathan teidän omat maanmiehenne aiheuttaneet samoja kärsimyksiä teille kuin juutalaiset noille seurakunnille. (14)

Raamattu ei ole vain maailman levinnein kirja vaan se on myös maailman vainotuin kirja. Sitä joudutaan yhä salakuljettamaan moneen maahan. Yhä sitä pidetään kiellettynä monin paikoin ja viime aikoina sen sanomaa vastaan hyökätään laajasti omassa maassamme ja sen läntisen kulttuurin piirissä, joka on saanut rakennuspaikkansa juuri Raamatusta. Ellei Raamattu olisi Jumalan sana, se voitaisiin sivuuttaa yhtä vaarattomana kirjana kuin konsanaan Kalevala. Mutta juuri sen sisältämä voima, joka liikuttaa lukemattomia ihmisiä, nostaa väkevän vastustuksen, jonka taustalla on itse Saatana.

Ilmestyskirjan todistus

Raamatun sisäisiä todisteita siitä, että se on Jumalan sana voisi jatkaa pitkään, siksi lisään vain yhden. Ilmestyskirja ei myöskään anna pienintäkään epäilyn aihetta siitä, etteikö sitä olisi tarkoitettu otettavaksi vastaan sanastaunaan, täysin sellaisena kuin se on:

Minä todistan jokaiselle, joka kuulee tämän kirjan profetian sanat: Jos joku panee niihin jotakin lisää, panee Jumala hänen päälleen ne vitsaukset, jotka on kirjoitettu tähän kirjaan. Jos joku ottaa jotakin pois tämän profetian kirjan sanoista, ottaa Jumala häneltä pois sen osan, joka hänellä on elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on kirjoitettu. (Ilm. 22:18-19)

Johannes kirjoitti juuri sen, minkä sai kirjoitettavaksi. Kirjoitustavankin hän tekee heti alussa täysin selväksi:

Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle näyttääkseen palvelijoilleen, mitä pian on tapahtuva. Sen hän ilmoitti lähettämänsä enkelin kautta palvelijalleen Johannekselle, joka vakuuttaa todeksi Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen, kaiken minkä on nähnyt. Autuas se, joka lukee, ja autuaita ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat varteen sen, mitä siihen on kirjoitettu, sillä aika on lähellä. (Ilm. 1:1-3)

Raamattu on ihme

Jeesuksen, Paavalin ja Johanneksen todistus on yhtäpitävä siinä, että Raamattu on kokonaan Jumalan sanaa. Se on luonteeltaan ihme aivan samalla tavalla kuin lihaan tullut Kristus on täysi ihminen ja täysi Jumala, myös Raamattu on täysin ihmisten kirjoittama, mutta se on samalla täysin ja kokonaan Jumalan sanaa. Joskus kuulee väitettävän, että Raamatussa täytyy olla virheitä, koska se on syntisten ja erehdyksiä tekevien ihmisten kirjoittama. Mutta kun katselemme esimerkiksi Apostolien teoissa tapahtuvia ihmeitä kuten parantamisihmeitä, jotka tapahtuivat Pietarin tai Paavalin käsien kautta, ne olivat aivan täydellisiä, koska Jumala vaikutti niissä. Vastaavasti Jumalan Henki huolehti siitä, että syntiset ihmiset kirjoittivat juuri sen, minkä Jumala halusi heidän kirjoittavan käyttäen juuri heidän persoonallisuuttaan.

Selvää on, että maailman ihmiset ja muiden uskontojen edustajat eivät usko, että Raamattu olisi Jumalan sana Raamatun oman todistuksen perusteella, koska he eivät sitä usko. Vain uskossa Sanan vastaan ottava voi kokea sen voiman. Vain hyvään maahan kätkeyty siemen kantaa hedelmää. Jos sydämen maaperä on kivikova, siemen ei kasva. Vika ei kuitenkaan ole siemenessä vaan maaperässä. Mutta uskovien on mahdollista haastaa maailma, jos heissä itsessään näkyy sen voiman vaikutus, joka on Jumalan sanalla heidän sydämissään. Siksi evankeliumin julistus ja uskon puolustus on aina henkilökohtainen asia. Se tapahtuu uskovan ja ei-uskovan kohtaamisessa tai heidän yhteen törmäyksessään. Jeesus sanoo siitä:

"Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, ottaa vastaan minut. Mutta joka ottaa vastaan minut, ottaa vastaan hänet, joka on minut lähettänyt." (Joh. 13:20)

Miten sana vaikuttaa uskovissa?

...se todella on, Jumalan sanana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka uskotte. (13)

Millä tavalla nyt sitten Jumalan sana, Raamattu vaikuttaa niissä, jotka uskovat? Tiedämme hyvin, että on paljon niitä, jotka ovat lukeneet koko Raamatun moneen kertaan ja jopa tutkineet sitä koko elämänsä ammatikseen, eikä Sana ole vaikuttanut heidän elämäänsä mitään todellista muutosta. Vika ei kuitenkaan ole Sanassa, jota Jeesus vertaa siemeneen kylväjävertauksessa. Syy on sydämen maaperässä. Raamatun sana kykenee muuttamaan ihmissydämen, joka taipuu parannukseen.

Hyvä esimerkki on **Tetsu Abe** niminen japanilainen mies, Norjassa asunut maallikko evankelista, joka syntyi rikkaaseen kotiin ja rikastui itsekin nopeasti kanojen rodunjalostuksen huippuasiantuntijana. Nuorena hän käytti rahansa viinaan ja ilotalokäynteihin, jotka eivät loppuneet, vaikka sukulaiset onnistuvat pakottamaan hänet avioliittoon. Hän tajusi olevansa synnin orja ja siksi omistautui koko sielullaan buddhalaisiin harjoituksiin. Vuoden hän vietti buddhalaisessa luostarissa. Sodassa hän joutui Burmassa taisteluihin, joissa hänen koko pataljoonastaan vain 7 henkeä jäi henkiin. Hänelle jäi syvä tyhjyyden tunne ja syyllisyys siitä, että hän jäi henkiin. Menestys, kauhukokemukset, buddhalaiset harjoitukset eivät kyenneet häntä muuttamaan.

Norjassa hän tutustui entiseen Japanissa työskennelleeseen lähetyssaarnaajaan ja päätti antaa Raamatulle mahdollisuuden, vaikka alun perin hän halveksikin kristittyjä. Perusteellisena luonteena hän alkoi opiskella Raamattua tämän lähetyssaarnaajan kanssa. Tätä hän teki joka viikko kolmen vuoden ajan. Hän tajusi, että hän oli syntinen. Hän ymmärsi älyllisellä tasolla evankeliumin, mutta Raamatun lukeminen ja opiskelu ei häntä auttanut. Hän tiesi olevansa syntinen, mutta ei tiennyt miten voisi uskoa pelastuakseen. Lopulta hän tuli siihen tulokseen, että hänen ei kannata enää viedä lähetyssaarnaajan aikaa ja siksi päätti lopettaa Raamatun opiskelun. Sitä ennen hän kuitenkin päätti vielä kerran lukea Raamatun alusta loppuun saakseen tietää, miten ihminen voi uskoa.

Kolme vuorokautta hän luki yötä päivää Raamatun läpi, mutta vaikka siellä puhutaan paljon uskosta, hän ei löytänyt vastausta kysymykseensä, miten hän voisi uskoa. Pettyneenä hän paiskasi Raamatun lattialle. Lattialla se jäi auki kohdasta, jossa luki: "Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi!" Silloin hän tajusi, ettei hän koskaan ollut tunnustanut syntejään. Hän polvistui sänkynsä ääreen ja alkoi kovalla äänellä tunnustaa kaikkia syntejään, jotka ikinä muisti. Niitä riitti ja tunnustus oli pitkä. Lopulta hän tajusi, miten hän alkoi kuin pudota kadotuksen kuiluun.

Hädissään hän lopulta huusi: "Jeesus Kristus auta minua, pelasta minut!" Silloin hänen sydämensä täytti sanoin kuvaamaton rauha ja ilo. Hän huomasi olevansa polvillaan lattialla. Siltä paikalta hän nousi ja toistaen: "Halleluja, aamen" meni lähetyssaarnaajan luo kertomaan ihmeellisestä pelastuksestaan. Matkalla hän törmäsi uskovaan ystävään, joka heti näki hänessä tapahtuneen muutoksen ja sanoi: "Herra kutsuu sinut maailmanevankelointiin." Niin myös tapahtui. Hänestä tuli aktiivinen Raamattujen salakuljettaja ja evankelista, joka sai johtaa monia Herran tielle niin Japanissa kuin Euroopassakin.

Sana vie Herran kasvojen eteen

Raamatun sanan tehtävä on viedä ihminen kohtaamaan elävä Herra Jeesus Kristus. Raamattu ei vaikuta mitenkään maagisesti. Sen kautta Herra puhuu meidän sydämellemme ja siinä persoonallisessa suhteessa evankeliumin voima pääsee vaikuttamaan kasvua ja syvenevää Herran tuntemista. Raamatun sanassa Jumalan armo lähestyy meitä, kun elämme parannuksessa. Siitä Paavali kirjoittaa:

Jumalan armo on näet ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille, ja se kasvattaa meitä hylkäämään jumalattomuuden ja maailmalliset himot ja elämään siveästi, vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, kun odotamme autuaan toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kirk-

kauden ilmestymistä. Hän antoi itsensä meidän puolestamme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistakseen itselleen omaisuudeksi kansan, joka ahkeroi hyviä tekoja. (Tiit. 2:11-14)

Jatkuvassa parannuksessa eläen ja täyttäen sydämemme päivittäin Jumalan sanalla, katsellen Herran kasvoja Raamattu-kuvastimen kautta, elämämme muuttuu ja Jumalan armovaikutus kasvaa. Mutta kaiken sen tulee tapahtua niin, että samalla vuodatamme parannuksessa koko sydämemme Herralla. Niin kuin kylväjävertaus osoittaa kasvuun tarvitaan kärsivällisyyttä. Kasvu pysähtyy myös usein siihen, ettemme suostu parannukseen kaikkein kipeimmistä asioista elämässämme. Kun taas nöyryämme, armon kasvattava vaikutus lähtee jälleen käyntiin.

Uskon puolustus vainon keskellä

Heti uskoon tultuaan Tessalonikan uskovat lähtivät persoonalliseen julistus ja kohtaamistyöhön, mutta joutuivat välittömästi törmäyskurssille. He joutuivat vainon kohteeksi. Heihin ja myös tämän päivän avoimesti todistaviin uskoviin sopii Jeesuksen sana:

Muistakaa, mitä sanoin teille: ei palvelija ole herraansa suurempi. Jos ihmiset ovat vainonneet minua, he vainoavat teitäkin. Jos he ovat noudattaneet minun sanaani, he noudattavat myös teidän sanaanne. (Joh. 15:20)

Aidosti totuutta etsivä ihminen voi panna Raamatun koetteille. Hän voi tietoisesti lähteä noudattamaan sen sanaa ja katsoa pitääkö se paikkansa. Jos tällainen ihminen aloittaa esimerkiksi lähimmäisrakkauden käskyn noudattamisesta, jonka kuka tahansa ymmärtää ja jos hän tosissaan yrittää toimia sen mukaan, hän tulee pian näkemään oman syntisyytensä ja havahtuu siihen, että Raamatun kuva ihmisestä on oikea. Siitä hänen on mahdollista edetä etsimään Jumalaa, kun Pyhä Henki pääsee puhuttelemaan sanan kautta hänen omaatuntoaan. Toisaalta juuri silloin, kun ihminen alkaa nähdä totuuden itsestään, hänessä saattaa nousta kauhea viha Jumalan sanaa vastaan. Hänestä voi jopa kehittyä uskovien vainooja. Mutta yllättäen juuri se tapa, jolla vainottu uskova vastaa siihen, voikin lopulta murtaa hänen kovan sydämensä. Mutta toki voi tapahtua aivan toisinkin. Hänen vainonsa saattaa muuttua entistään raivokkaammaksi. Siitä alkuseurakunnalla oli kokemusta, johon Paavali viittaa:

Kaikkien ihmisten viholliset

Juutalaisethan tappoivat Herran Jeesuksen ja profeetat ja ovat vainonneet myös meitä eivätkä ole Jumalalle mieleen. He ovat kaikkia ihmisiä vastaan, kun estävät meitä puhumasta pakanoille heidän pelastumisekseen. Näin he yhä täyttävät syntiensä mittaa. Viha onkin saavuttanut heidät täyteen määräänsä asti. (15-16)

Näitä varsinkin natsien väärinkäyttämiä sanoja kirjoittaessaan Paavali tunsu varmasti syvää murhetta ja jopa tuskaa, sillä olihan hän itse kuulunut juuri noihin vainoojiin. Roomalaiskirjeessä hän kirjoittaa samoista juutalaisista näin:

...minulla on suuri murhe ja jatkuva tuska sydämessäni. Minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljieni hyväksi, jotka ovat sukulaisiani lihan puolesta. (Room. 9:2-3)

Paavali kaikilla lähetysmatkoillaan teki kaikkensa voittaakseen juutalaiset evankeliumin puolelle, mutta sai heistä aina kaikkein kiivaimmat vastustajansa. Mitään suu-
rempaa syntiä ihminen ei voi tehdä kuin estää toisen ihmisen pelastus uskomalla
Jeesukseen. Aikanaan Jeesus varoitti fariseuksia samasta asiasta:

*"Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te tekopyhät! Te suljette taivasten valtakun-
nan ihmisiltä. Itse te ette mene sisälle ettekä päästä niitäkään, jotka olisivat menos-
sa."* (Matt. 23:13) Kauhea on niidenkin osa, jotka viettelevät uskovia lapsia:

*"Kuka ikinä viettelee yhdenkin näistä pienistä, jotka uskovat minuun, hänelle olisi
parempi, että myllynkivi pantaisiin hänen kaulaansa ja hänet heitettäisiin mereen."*
(Mark. 9:42)

Juutalaiset saivat Jumalan kutsun Jeesuksen toiminnassa, he saivat toistuvasti kut-
sun 40 vuoden ajan, kun alkuseurakunta julisti evankeliumia, mutta kansakuntana
he hylkäsivät oman Messiaansa. Jumalan viha kohtasi tuota juutalaissukupolvea lo-
pulta vuonna 70, kun Jerusalemin tuhoitiin ja kansa siroteltiin vuosisadoiksi pois
omasta maastaan. Ilmeisesti tilanne oli kehittymässä kohti tätä, kun Paavali kirjoitti
kirjeensä Tessalonikaan aivan niin kuin Jeesus itse oli ennustanut tapahtuvan.

Meidän on myös tärkeä tiedostaa, että Jumala ei jätä sitä kansakuntaa tuomitse-
matta, joka tietoisesti kääntyy pois Jumalasta ja estää uskovia julistamasta pelas-
tuksen evankeliumia hukkuville ihmisille. Siitä on esimerkkinä Neuvostoliiton romah-
taminen.

Mutta meidän kannattaa kysyä myös itseltämme, emmekö me ehkä ole omalla käy-
töksellämme tai laiminlyönneillämme estämässä perhettämme, sukulasiamme, ystä-
viämme, koulutovereitamme, työtovereitamme kuulemasta Jumalan sanaa ja pää-
semästä osalliseksi pelastuksesta Jeesukseen uskomalla. Kristillisen kirkon väärät
asenteet toimivat vuosisatoja evankeliumin levittämisen ja lähetystyön esteinä.
Usein esteenä on väärä tulkinta selkeästä Jumalan sanasta, joka ei jätä pienintä-
kään epäselvyyttä siitä, että evankeliumin levittäminen kuuluu jokaiselle uskovalle.

Kaipuu päästä uskovien yhteyteen

*Kun me nyt, veljet, olemme joksikin aikaa joutuneet teistä eroon - ulkonaisesti,
emme sydämessämme - olemme entistä enemmän ikävoineet teitä ja koettaneet
päästä näkemään teidän kasvonne. Sen tähden olemme tahtoneet tulla luoksenne -
minä, Paavali, kerran, jopa kahdesti - mutta Saatana on estänyt meitä. (17-18)*

Saattaa ehkä tuntua, että nyt Paavali vaihtoi puheenaihetta, mutta siitä ei oikeas-
taan ole kysymys. Hän tajusi, miten suuressa ahdistuksessa Tessalonikan seura-
kunta oli vainojen puristuksessa. Hän tiesi myös, että juuri vainojen keskellä usko-
vat tarvitsevat keskinäistä yhteyttä.

Meillä korona-aikana monet kirkot menivät kiinni. Kovin kevein perustein hyljättiin
silloin kehoitus: *Älkäämme jättäkö yhteistä kokoontumistamme, niin kuin muutamien
on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme entistäkin enemmän, kun näette tuon
päivän lähestyvän.* (Hepr. 10:25)

Kolkuttaessaan suljettuja kirkon ovia moni uskova tajusi vihdoinkin, miten välttämätön-
tä uskovien kasvoista kasvoihin tapahtuva yhteys on uskon elämän hoitamisessa ja
kasvussa. Luulisi, että vainojen ajaksi seurakunnat lopettaisivat kokoontumisen,

mutta juuri vainotuille seurakunnille yhteinen kokoontuminen on niin elintärkeää, että niin tehdään uhmaten hallitusten kieltoja. Jumalan sanan voima näkyy juuri siinä, kun vainotut uskovat kokoontuvat yhteen. Kiinassa kotikirkot aloittavat jumalanpalveluksensa usein klo 3 aamulla.

Paavali kaipasi Tessalonikan uskovia voidakseen heitä tukea ja vahvistaa, mutta monien esteiden vuoksi ei päässyt heidän luokseen. Paavali näki noissa esteissä Saatanan työtä. Meidänkin on hyvä tiedostaa, että usein on kysymys Sielunvihollisen työstä, kun syystä tai toisesta laiminlyömmme uskovien yhteiset kokoontumiset. Tietenkin hyvin tyypillinen tapa, jolla Saatanan toimii, on lyödä kiiloja uskovien välille ja usein vielä aivan mitättömällä asiolla. Paavali ei tarkemmin selitä, millaisia esteitä hänelle oli tullut, mutta me voimme omalta osaltamme miettiä, miten vihollinen pyrkii meitä estämään tulemasta toistemme yhteyteen.

Paavalin kaipuu ilmeni vahvana esirukouksena, josta hän kirjoittaa seuraavassa luvussa näin: *Yötä päivää me rukoilemme mitä hartaimmin, että saisimme nähdä teidän kasvonne ja täyttää sen, mitä teidän uskostanne puuttuu.* (3:10)

Löytyykö meiltä samaa halua ja rukousta päästä toisten uskovien yhteyteen.

Kunnia ja kruunu

Kuka on meidän toivomme tai ilomme tai kerskauksemme kruunu Herramme Jeesuksen edessä hänen tulemuksessaan, ellette te? Tehän olette meidän kunniamme ja ilomme. (19-20)

Luvun loppuksi Paavali palaa jälleen koko kirjeen pääteemaan eli Jeesuksen toiseen tulemiseen. Hänen suhdettaan perustamiinsa seurakuntiin määrittä se, mihin hän halusi seurakuntien suuntautuvan. Hänen suurin ilonsa toisista uskovista oli se, että hän saa yhdessä heidän kanssaan riemuita Jeesuksen toisessa tulemisessa. Mikä riemu onkaan siinä, kun saa yhdessä niiden kanssa ylistää taivaan pilvissä suurella kirkkaudella saapuvaa kuningasten Kuningasta, joille on saanut julistaa Jumalan sanaa ja joiden elämässä on saanut nähdä Jumalan sanan voiman vaikutuksen. Mieleeni nousee tässä virren sanat: "Nyt yhdessä jo lähtekää, iäsiin häihin pyrkikää. Ken Herran kutsun torjuen pois jäisi tieltä autuuden?" (151:1)

1. Tess. 3:1-13 Keskinäinen huolenpito ja paruuksia

1. Kun emme siis enää voineet kestää kauemmin, päätimme jäädä yksinämme Ateenaan

2. ja lähetimme Timoteuksen, veljemme ja Jumalan työtoverin Kristuksen evankeliumin palveluksessa, vahvistamaan teitä ja rohkaisemaan teitä uskossanne,

3. ettei kukaan horjuisi näissä ahdistuksissa. Tiedättehän itse, että niihin meidät on pantu.

4. Kun olimme luonanne, sanoimme teille jo etukäteen, että joudumme kärsimään ahdistusta, niin kuin tiedätte tapahtuneen.

5. Sen tähden, kun en enää kestänyt kauemmin, lähetin Timoteuksen ottamaan selkoa uskostanne, ettei vain kiusaaja olisi kiusannut teitä ja onnistunut tekemään meidän vaivannäköämme tyhjäksi.

6. Nyt Timoteus on tullut luotanne meidän luoksemme ja tuonut meille hyviä uutisia teidän uskostanne ja rakkaudestanne. Hän on myös kertonut, että te muistelette meitä aina hyvällä ja kaipaatte nähdä meitä niin kuin mekin teitä.

7. Siksi olemme saaneet, veljet, kaikessa hädässämme ja ahdistuksessamme lohdutusta teistä ja teidän uskostanne,

8. ja nyt me elämme, jos te pysytte lujina Herrassa.

9. Kuinka voimmekaan kylliksi kiittää Jumalaa teistä ja kaikesta siitä ilosta, joka meillä on Jumalan edessä teidän tähtenne.

10. Yötä päivää me rukoilemme mitä hartaimmin, että saisimme nähdä teidän kasvonne ja täyttää sen, mitä teidän uskostanne puuttuu.

11. Mutta hän itse, meidän Jumalamme ja Isämme, ja Herramme Jeesus ohjatkoot tiemme teidän luoksenne.

12. Herra lisätköön teille yhä runsaammin rakkautta toisianne ja kaikkia kohtaan, niin kuin meilläkin on rakkautta teitä kohtaan,

13. niin että teidän sydämenne vahvistuisivat nuhteettomiksi pyhyydessä Jumalamme ja Isämme edessä, kun Herramme Jeesus tulee kaikkien pyhiensä kanssa.

Kysymyksiä

Millaista huolta sinä kannat toisten uskovien tilasta? Miten sinä arvostat tuntemiasi uskovia? Millaisia ahdistuksia sinulla on ollut? Miten niistä olet selvinnyt? Mihin kiusaaja pyrkii uskovien elämässä? Miten sinun uskosi vaikuttaa toisiin uskoviin? Mitä seurakuntamme uskossa oli vielä puutteellista? Millaista on sinun rukouselämäsi? Mihin uskova suuntautuu elämässään? Milla tavalla Jeesus tulee takaisin? Näitä kysymyksiä vyöryttää eteemme tämän kertainen jaksomme 1. Tessalonikalaiskirjeestä.

Huoli vasta uskoon tulleista

Paavali oli joutunut pakenemaan Tessalonikasta Ateenaan hyvin pian sen jälkeen, kuin kaupungissa oli puhjennut herätys hänen julistamansa evankeliumin seurauksena. Seurakunta oli syntynyt, mutta joutunut heti vainon ja kärsimysten keskelle. Paavaliille huoli vasta uskoon tulleista oli niin sietämätön, että hän päätti jäädä yksin Ateenaan ja lähetti Timoteuksen rohkaisemaan ja tukemaan seurakuntaa sen ahdingossa.

Meidän kannattaa kysyä itseltämme, missä määrin me kannamme huolta toisten uskovien hengellisestä tilasta. Yksilöllisyyttä korostavan kulttuurin keskellä meillä voi olla suuri kiusaus ajatella, että kunkin on itse huolehdittava omasta hengellisestä

kasvustaan, emme voi paljon vaikuttaa toisiimme. Mutta tästä väärästä ajattelutavasta meidän pitää päästä eroon. Tarvitsemme toisiamme seurakunnassa kasvaaksemme yhteisessä uskossa, tarvitsemme keskinäistä taakkojen jakamista, yhteistä Jumalan sanaan pureutumista ja rukousta. Tarvitsemme rohkaisua ja joskus nuhdetta, jotta rakkautemme syvenisi ja kiitollisuutemme Herraa kohtaan kasvaisi.

Sinäkin voit antaa merkittävän panoksen toisten uskovien kasvulle. Älä vähättele lahjojasi, jotka Herra on sinulle antanut, vaan käytä niitä toisten uskovien auttamiseksi Herran tiellä eteenpäin. Muista samalla, että sinäkin tarvitset muiden tukea.

Niin vahva kuin Paavali lieneekin ollut uskossaan ja rakkaudessaan, hänelle oli tavattoman suuri ilo ja rohkaisu, kun kuuli toisten uskovien pysyvän vahvoina uskossaan ja rakkaudessaan. Hänen asennettaan kuvaa jae 8: *Nyt me elämme, jos te pysytte lujina Herrassa*. Paavalin koko elämä oli sidoksissa siihen, miten muut uskovat pysyvät Herrassa. Siksi meidänkin tulisi heti lähteä rukouksin ja yhteydenotoin liikkeelle, kun havaitsemme jonkun uskovan horjuvan uskossaan.

Kuinka paljon enemmän luulette Jeesuksen olevan kiinnostunut sinun ja meidän seurakuntamme jokaisen jäsenen hengellisestä tilasta.

Paavalin ja Timoteuksen suhde

Lähetimme Timoteuksen, veljemme ja Jumalan työtoverin Kristuksen evankeliumin palveluksessa, vahvistamaan teitä ja rohkaisemaan teitä uskossanne. (2)

Raamatussa on useita esimerkkejä siitä, miten vanhempi uskova ottaa koulutettavakseen nuoremman veljen kasvattaakseen hänestä työntekijän Jumalan valtakunnan työhön. Mooseksen ja Joosuan suhde oli sellainen, samoin Eliaan ja Elisan suhde. Alussa myös Barnabaksen ja Paavalin suhde oli sellainen, myöhemmin Paavali kasvoi Barnabaksen ohi ja otti uudeksi koulutettavakseen nuoren Timoteuksen toisella lähetysmatkalla Lystran kaupungista. (Ap.t. 16:1-3) Siitä eteenpäin Timoteus seurasi vuosia Paavalin työtiimissä ja kasvoi lopulta Paavalin työn jatkajaksi. Kirjeet Timoteukselle osoittavat, miten syvä ja rakkaudellinen heidän suhteensa oli.

Paavali luotti nuoreen Timoteukseen, jota hän kutsuu tässä veljeksi ja Jumalan työtoveriksi. Jokainen Kristuksen evankeliumin palvelija on Jumalan työtoveri. Tässä työtoveruudessa on se hieno puoli, että työtoveri tekee varsinaisen työn, mutta me saamme nauttia hedelmistä.

Jokaisen paimenen ja seurakunnan vanhemman uskovan tulisi myös adoptoida itselleen joku Timoteus, jonka kanssa voisi jakaa ei vain opetusta vaan myös yhteistä elämää ja työtä sen pituisen matkan kuin kulloinkin on mahdollista tai tarpeen. Tietenkin jokaisen uskovan isän ja äidin tehtävä on ei vain kasvattaa lapsiaan Herran sanalla vaan myös kouluttaa heitä opetuslapseus suhteessa.

Minulle oli suunnattoman suuri lahja, kun 28 iässä aloin uuden seurakunnan istutuksen Japanissa ja sain tuekseni 70 vuotta vanhan veteraanipastorin Itoon. Sain olla muutamia vuosia hänen Timoteuksenaan ja olen siitä suunnattoman kiitollinen Herralle.

Timoteuksen tehtävä

Nyt kun Timoteus oli jo jonkin verran kasvanut evankelistana, hän sai vaativan tehtävän ei vain selvittämään tilannetta Tessalonikan seurakunnassa vaan myös rohkaista ja vahvistaa sitä uskossa. Vahva usko kasvaa siten, että huomaamme olevammekin aika heikkoja uskossamme ja sen nähtyämme olemme valmiit ottamaan vastaan rohkaisua toisilta uskovilta. He taas tekevät sen Jumalan evankeliumilla soveltamalla sanaa juuri siihen elämäntilanteeseen, missä me olemme. Kukaan meistä ei ole niin vahva uskossa, että selviytyisimme uskovina yksin. Jumala ei ole tarkoittanut ketään uskovaa yksinäiseksi sudeksi, vaikka joskus Hän ottaakin jonkun sellaiseen vaativaan taistelutilanteeseen, että hän saattaa kokea olevansa yksin koko maailmaa vastaan.

Ahdistukset uskovan elämässä

...ettei kukaan horjuisi näissä ahdistuksissa. Tiedättehän itse, että niihin meidät on pantu. Kun olimme luonanne, sanoimme teille jo etukäteen, että joudumme kärsimään ahdistusta, niin kuin tiedätte tapahtuneen. (3-4)

Julistaessaan evankeliumia uusille ihmisille Paavali ei koskaan jättänyt kertomatta, että usko Jeesukseen merkitsee myös ahdistuksiin joutumista. Uskomalla Jeesukseen ihminen saa syntinsä anteeksi, pääsee osalliseksi Jumalan rauhasta ja ilosta, tulee Jumalan lapseksi ja saa saman perinnön kuin Kristus ikuisessa kirkkaudessa. Mutta koska hän siirtyy Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, hän joutuu myös pimeyden hyökkäysten kohteeksi. Maailma ei hyväksy häntä, vainoakin voi tulla ja kaikkiin niihin liittyviä kiusauksia syntiin ja katsomaan taaksepäin entisen elämän suuntaan.

Paavali korostaa, että täällä ajassa Jumalan seurakunnalle taistelu on normaalitila. Nyt hän sanoo, että meidät on *pantu ahdistuksiin*, mutta toisaalla hän sanoo jopa näin: *Kristuksen tähden teidän on suotu, ei ainoastaan uskoa häneen vaan myös kärsiä hänen tähtensä. (Fil. 1:29)*

Paavali ei pidä tätä taistelua ja siihen liittyvää vainoa ja kärsimystä ollenkaan pahanasiana, sillä juuri se, miten seurakunta niiden keskellä toimii, antaa kaikupohjan julistetulle sanalle. Sana joka on käännetty ”suotu” on alkukielellä ”teidät on armoitettu”. On siis armoa joutua taisteluihin sanan tähden. Jeesuskin nimittää autuaiksi niitä, jotka kärsivät vainoa vanhurskauden tähden. Pietari taas kirjoittaa:

Mutta jos kestätte, kun joudutte kärsimään hyvien tekojenne tähden, se on Jumalan armoa. Sillä siihen teidät on kutsuttu, koska Kristus kärsi teidän puolestanne ja jätti teille esikuvan, että seuraisitte hänen jälkiään, hänen, joka ei syntiä tehnyt ja jonka suussa ei petosta havaittu. (1. Piet. 2:20-22)

Meidän ei kannata jäädä haikailemaan niitä aikoja, jolloin uskovaisia pidettiin kunioitettavina kansalaisina tai aikaa, jona heidät hyväksyttiin muiden veroisiksi. Nyt olemme tulleet aikaan, jossa uskovia pidetään enemmän tai vähemmän epäsuotavina, niin jopa vaarallisina ihmisinä. Edessä ovat vaikeutuvat ajat. Tietysti näissä oloissa meidän tulee entistä tarkemmin pitää mielessä kehotus ”käyttäytyä evankeliumin arvon mukaisesti.”

Kiusaajan koukut

Sen tähden, kun en enää kestänyt kauemmin, lähetin Timoteuksen ottamaan selkoa uskostanne, ettei vain kiusaaja olisi kiusannut teitä ja onnistunut tekemään meidän vaivannäköämme tyhjäksi. (6)

Paavalilla oli aivan aito pelko siitä, mitä Sielunvihollinen voi saada aikaan seurakunnassa kiusaamalla vasta uskoon tulleita. Jeesus itse joutui kokemaan Saatanan kiusaukset täysillä, mutta Hän voitti ne Jumalan sanaan turvaten. Kiusaaja pyrkii kääntämään tärkeysjärjestyksen ylösalaiseksi, niin että uskovatkin pitäisivät maallista menestystä tärkeämpänä kuin hengellistä terveyttään. Vastauksessaan Jeesus asettaa Jumalan sanan tärkeämmäksi kuin leivän, vaikkei vähätellyt ajallisiakaan tarpeita: *"Ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka tulee Jumalan suusta"*.

Kiusaaja haluaa viedä meidät huolehtimaan toimeentulostamme, kun joudumme uskomme vuoksi vastustuksen kohteiksi työpaikoilla ja yhteiskunnassa. Turvallisuutemme ei kuitenkaan lepää rahassa vaan Jumalan pettämättömissä lupauksissa. Hän on luvannut pitää omistaan huolen myös ajallisia tarpeita myöten. Toisaalta on hyvä muistaa, että todelliset tarpeemme eivät ole sama asia kuin omat halumme. Herra lupaa täyttää kirkkautensa mukaisesti kaikki meidän todelliset tarpeemme.

Oletko todella uskova, näytä se!

Kiusaajan toinen haaste ahdistuksissa on haastaa uskova pyytämään Jumalalta näyttävää merkkiä tai ihmettä, jota ilman Herraa ei voi muka pitää luotettavan tai jota ilman uskova ei voisi pitää itseään Jumalan lapsena. "Ellet näissä ahdistuksissa kykene tekemään mitään näyttävää, et varmaankaan ole uskova." Jeesukseen luotettavan ei kuitenkaan tarvitse pyytää mitään näyttöjä, sillä täydellinen näyttö saatiin siinä, kun Jeesus kuoli syntiemme tähden ja kukisti kuoleman ylösnousemuksellaan.

Ellet menesty, et ole mitään.

Kolmas kiusaus liittyy työn menestymiseen: "Et voi olla oikea uskova, koska et ole voittanut muita ihmisiä Jumalan valtakuntaan. Yritä vain pysyä omalla mukavuusalueellasi, ei sinusta kuitenkaan ole todistajaksi." Sitten hän nauraa vielä perään: "Oletko melkoinen pelkuri, kukaan ei sinua usko, työsi on aivan turhaa!"

Paavali tiesi, ettei Saatana kykene Herran omalta pelastusta riistämään, mutta uskomalla hänen valheensa, uskovista tulee helposti masentuneita ja huonoja mainoksia Herralle. Näin Saatana pyrkii tukahduttamaan Herran työtä myös meidän keskellämme. Paavali tiesi myös, miten vaikeassa ahdingossa uskovat saadaan helposti riitelemään keskenään tai heille voidaan syöttää harhaoppeja, joiden mukaan uskovan ei oikeastaan tarvitsisikaan kärsiä mitään. Paavali oli siis aidosti huolissaan, että hänen työnsä voisi valua hukkaan.

Meidänkin on hyvä tiedostaa, miten Kiusaaja pyrkii tuhoamaan Jumalan työtä keskellämme. Mutta meillä on sama Jumalan sana, jolla Jeesus voitti kiusaukset. Hänen armossaan meidänkin on ahtaimmissakin oloissa mahdollista päästä voitolle.

Oikea puku päälle!

Herra kyllä tietää täsmälleen, millaisissa ahdistuksissa tai puristuksissa sinä olet tänään. Hän kykenee myös pitämään sinut pystyssä kiivaimpien taisteluidenkin jäl-

keen. Siksi Paavali suosittelee meille oikeaa pukeutumista:

Pukekaa yllenne Jumalan koko taisteluväestös voidaksenne kestää Paholaisen juonet. Emmehän me taistelee verta ja lihaa vastaan vaan hallituksia ja henkivaltoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita ja taivaan avaruuden pahoja henkiolentoja vastaan. Ottakaa sen tähden yllenne Jumalan koko taisteluväestös, niin että voitte pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaiken suoritettuanne pysyä pystyssä. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, pukeutuneina vanhurskauden haarniskaan, ja olkoon kenkinä jaloissanne alttius rauhan evankeliumia kohtaan. Ottakaa kaikessa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki Pahan palavat nuolet. Ottakaa myös pelastuksen kypärä ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana. Tehkää tämä kaikki alituisessa rukouksessa ja anomisessa rukoillen joka hetki Hengessä. Sen vuoksi valvokaa kaikessa kestävinä ja rukoilkaa kaikkien pyhien puolesta... (Ef. 6:11-18)

Paavalin viesti on selvä: Kiusaukset voidaan voittaa Herran voimassa. Olemme Voittajan puolella tässä hengellisessä sodassa. Lopullinen voitto on varma.

Iloinen viesti

Nyt Timoteus on tullut luotanne meidän luoksemme ja tuonut meille hyviä uutisia teidän uskostanne ja rakkaudestanne. Hän on myös kertonut, että te muistelette meitä aina hyvällä ja kaipaatte nähdä meitä niin kuin mekin teitä. Siksi olemme saaneet, veljet, kaikessa hädässämme ja ahdistuksessamme lohdutusta teistä ja teidän uskostanne. (6-7)

Paavalille tämä hyvä uutinen riitti tasapainottamaan kaikki hänen kohtaamansa murheet. Hänen oli helppo sietää ahdinkoa, vainoa tai ulkopuolelta tulevia taisteluja, kun hän huomasi, miten hyvin hänen palvelutyönsä oli onnistunut ja miten vakaasti hänen kristityiksi käännettävänsä ihmiset olivat pysyneet uskossa. Herran työ ei ollut turhaa. Herra piti Tessalonikan uskovat vahvoina uskossa ja rakkaudessa.

Miten suuri ilo onkaan Jumalan valtakunnan työntekijöille, kun he saavat nähdä Herran pitävän huolta siitä laumasta, joka on heille uskottu. Kun opimme iloitsemaan toisten uskovien hengellisestä kasvusta ja heistä näkyvästä rakkaudesta, omakin uskomme kasvaa ja rohkaistumme osoittamaan rakkautta muille.

Toisaalta jokainen kokotoimisessa evankeliumin työssä oleva saa ajoittain kokea sitä, mitä Paavalikin: *Kaiken muun lisäksi on ollut jokapäiväistä tungosta luonani, huolta kaikista seurakunnista. Kuka on heikko, etten minäkin olisi heikko? Kuka lankeaa, ettei se minua polttaisi?* (2. Kor. 11:28-29)

Ilosta kiitollisuuteen

Miten sinä reagoit saadessasi kuulla hyviä uutisia? Paavalin vastaus oli kiitollisuus: *Kuinka voimmekaan kylliksi kiittää Jumalaa teistä ja kaikesta siitä ilosta, joka meillä on Jumalan edessä teidän tähtenne. (9)*

Paavali ei jäänyt hymistelemään sitä, miten hyvin hänen työnsä Tessalonikassa oli menestynyt, vaan alkoi kiittää Jumalaa. Hän tiesi ja tajusi, ettei kukaan kestä vainoissa ja ahdistuksissa, ellei Jumala vaikuta heidän elämässään. Jos ja kun mekin

alamme nähdä Jumalan työtä toisissa uskovissa ja alamme kiittää siitä Herraa, ilomme vain lisääntyä. Aito ilo kumpuaa kiitollisuudesta Jumalan teoista niin pelastuksessa kuin siinä kasvussa, jonka Jumala antaa. Toki kaikki maallinenkin hyvä voi muuttua ilon syyksi, jos näemme, kuka sitä meille päivittäin runsaasti antaa. Kaikki hyvä on suurta Jumalan lahjaa.

Puutteet uskossa

Yötä päivää me rukoilemme mitä hartaimmin, että saisimme nähdä teidän kasvonne ja täyttää sen, mitä teidän uskostanne puuttuu. (10)

Vasta uskoon tulleet ja koetuksessa kestäneet Tessalonikan uskovat eivät suinkaan olleet mitään superuskovia vaan vielä uskon kilvoituksen alkutaipaleella. Vaikka heidän elämässään oli Jeesus Kristus, johon he turvasivat, he eivät läheskään tarpeeksi vielä tunteneet Jeesusta. He tarvitsivat sekä opillista syventämistä Raamatun sanomaan että henkilökohtaisen Herran tuntemisen kasvua.

Mekin olemme yhä tässä kasvuprosessissa, jonka tarkoitus on pyhittää meidät kokonaisemmin Jumala käyttöön. Paavali oli paljon syvemmällä Herran tuntemisessa. Hän rukoili, että pääsisi uudestaan Tessalonikaan voidakseen viedä seurakunnan syvemmälle uskon salaisuuteen. Hän rukoili seurakunnan puolesta varmaan samoja asioita kuin Efesonkin seurakunnan:

Minä rukoulen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, jotta tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, miten suuri on hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja miten ääretömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa, ylemmäksi kaikkea hallitusta ja valtaa, voimaa ja herruutta ja jokaista nimeä, joka mainitaan, ei vain tässä maailmanajassa vaan myös tulevassa. Jumala on alistanut kaiken hänen jalkojensa alle ja asettanut hänet kaiken yläpuolelle, pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa ja täyteytensä, hänen, joka kaiken kaikessa täyttää. (Ef. 1:17-23)

Meidänkin uskomme kasvun salaisuus on siinä, että pääsemme edes hiukan paremmin tuntemaan Jeesusta Kristusta ja Hänen suunnatonta voimaansa, joka vaikutti Hänen ylösnousemuksessaan ja nyt myös meidän elämässämme. Sitä mukaan kuin nostamme katseemme itsestämme ja olosuhteistamme tuohon suureen ja ihmeelliseen Vapahtajaan ja Herraan, elämämme alkaa entistä paremmin heijastamaan Hänen armonsä kirkkautta myös muille.

Matkarukous

Mutta hän itse, meidän Jumalamme ja Isämme, ja Herramme Jeesus ohjatkoot tiemme teidän luoksenne. (11)

Paavali tajusi, että Tessalonikan seurakunta olisi tarvinnut häneltä uuden lähiopetusjakson, jotta uskon kasvu olisi päässyt etenemään. Mutta hän tiesi, ettei hän itse voinut päättää sinne paluusta. Siksi hän kohdisti rukouksensa sekä Isälle että Jee-

sukselle, että hän pääsisi takaisin Tessalonikaan, jossa hän oli juuri ollut hengenvaarassa.

Meille rukoileminen jonkun matkan puolesta saattaa olla hiukan vierasta. Me vain teemme suunnitelmat, ostamme lentoliput ja sitten rukoilemme: ”Herra siunaa ja varjele matkamme!” Voi olla, että olisi viisaampaa aloittaa rukoukset vähän aikaisemmin ja kysellä Jumalan johdatusta matkoillemme, niin lyhyille kuin pitemmillekin. Matkoja ajatellessa tärkeämpää kuin, minne olemme menossa, lienee se, keitä menemme kohtaamaan matkoillamme. Kenen luokse olet menossa, kun olet matkoilla? Jumala haluaisi johdattaa sinua sellaisiin kohtaamisiin, joissa saat iloita Herran omien yhteydestä tai joissa saat kerto Vapahtajasta niille, jotka eivät Häntä vielä tunne.

Taannoin Mikko Sivonen kehotti meitä menemään sairaiden luo rohkaisemaan heitä, myös yksinäiset ja kuolevat ja surun keskellä olevat tarvitsevat sitä, että kävelet heidän luokseen ja jaat heille Jumalan sanaa ja rohkaisua. Niin tehdessäsi sinä itsekin saat uutta vahvistusta uskoosi ja rakkauteesi.

Mihin rakkautta tarvitaan?

Herra lisätköön teille yhä runsaammin rakkautta toisianne ja kaikkia kohtaan, niin kuin meilläkin on rakkautta teitä kohtaan, niin että teidän sydämenne vahvistuisivat nuhteettomiksi pyhyydessä Jumalamme ja Isämme edessä, kun Herramme Jeesus tulee kaikkien pyhiensä kanssa. (12-13)

Näissä kahdessa jakeessa Paavali kertoo, miksi käytännöllisen rakkauden ja kasvoista kasvoihin tapahtuvan kanssakäyminen on äärimmäisen tärkeää. Kun Herra lisää meille keskinäistä rakkautta ja rakkautta toisia ihmisiä kohtaan, tavoite on koko ajan lopullisessa päämäärässämme: Kysymys on Jeesuksen toiseen tulemiseen valmistautumisesta. Voidaksemme olla valmiit, kun Jeesus saapuu kirkkaudessaan kaikkien jo perille päässeiden pelastettujen ja valtaisan enkelijoukon kanssa, meidän tulee vahvistua nuhteettomassa ja pyhässä eli Jumalalle erotetussa vaellussessamme.

Tässä on mielenkiintoista järjestys, josta Paavali puhuu. Me saatamme ajatella, että tarvitsemme nuhteetonta vaellusta ja pyhitystä, että voisimme rakastaa Herraa ja toisia uskovia. Mutta Paavali asettaa asiat juuri päin vastoin. Hän rukoilee uskovien puolesta, että Herra antaisi heille syvemmän ja runsaamman rakkauden toisiaan ja muita kohtaan. Sen seurauksena on sitten nuhteeton ja pyhä elämä, joka suuntautuu kaiken aikaa Jeesuksen toista tulemistä kohti.

Ota vastaan Herran rakkaus!

Jos sinä koet, että sinulta puuttuu rakkautta toisia uskovia ja muita ihmisiä kohtaan, niin tärkein tehtäväsi on käydä Herran luo ja ottaa vastaan Hänen rakkauttaan. Avaa sydämesi Hänen rakkaudelleen. Jeesus rakastaa sinua tänään täsmälleen niin paljon, kuin Hän teki silloin, kun Hän vuodatti oman kalliin verensä Golgatan ristillä juuri sinun hyväksesi, jotta saisit iankaikkisen perinnön. Käy uudelleen haukkamassa elämän leipää, evankeliumin armoa juuri sinua kohtaan. Hänen rakkaudestaan käsin saat uudestaan katsella veljiä ja sisaria saman verisen armon ja Isän rakkauden kohteina. Saat omistautua entistä läheisemmin rakastamaan heitä aidos-

sa kohtaamisessa, ei siis virtuaalimaailmassa. Saat nähdä myös uskosta osattoman maailma Jumalan rakkauden silmälasein.

Jeesuksen toisen tulon kenraaliharjoitus

Kun Heprealaiskirje puhuu seurakunnan kokoontumisesta yhteen, sekin tapahtuu Jeesuksen toisen tulon yhteydessä: *Älkäämme jättäkö yhteistä kokoontumistamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme entistäkin enemmän, kun näette tuon päivän lähestyvän.* (Hepr. 10:25) Jokainen uskovien yhteen kokoontuminen ja jumalanpalvelus on eräänlainen kenraaliharjoitus sitä päivää varten, kun Herra saapuu kirkkaudessaan. Mikä olisikaan ihanampaa kuin se, että Jeesuksen paluu tapahtuisi juuri kesken jumalanpalvelustamme. Herra on luvannut tulla pian! Hän ei viivyttele, ei ainakaan minun kohdallani. Juuri tämä keskinäisessä yhteydessämme ilmenevä Herran rakkaus on sitä oikeaa odotusta, joka voi muuttaa elämäämme arjessakin nuhteettomaksi ja pyhäksi.

Entä me?

Oletko sinä tai olemmeko me seurakuntana valmiit siihen, että Herran paluu kirkkaudessa voi tapahtua milloin tahansa. Hän on luvannut tulla pian takaisin. Vaikka Hän vielä viivyttäisi tuloaan, jotta yhä useammat saisivat kuulla evankeliumin ja pelastuisivat, henkilökohtaisesti Herran eteen käyminen voi joka tapauksessa tapahtua milloin tahansa. Siksi juuri tänään sinä ja me tarvitsemme uuden annoksen Jumalan rakkautta Jeesuksessa Kristuksessa voidaksemme olla valmiit nuhteettomina ja pyhinä Jumalan edessä Herran paluun hetkellä. Voi olla, että meidän on tänään käytävä parannuksessa Herran eteen tunnustamaan rakkaudettomuutemme toisiamme ja muita kohtaan. Voi olla, että meidän täytyy pyytää anteeksi toinen toisiltamme. Mutta niin tehdessämme saamme olla varmat, että Jeesuksen veri riittää puhdistamaan saastaisimmankin sydämen.

1. Tess. 4:1-12 Pyhitys – Jumalan tahto

1. Sitten vielä, veljet! Te olette oppineet meiltä, miten teidän tulee vaeltaa ja olla Jumalalle mieleen, ja niinhän te vaellattekin. Mutta Herrassa Jeesuksessa me pyydämme ja kehotamme teitä edistymään siinä yhä enemmän.
2. Tiedättehän, mitkä käskyt me olemme Herran Jeesuksen nimessä teille antaneet.
3. Jumalan tahto on, että te pyhitytte ja kartatte haureutta
4. ja että kukin teistä ymmärtää ottaa oman vaimon pyhyudessa ja kunniassa,
5. ei himon ja kiihkon vallassa niin kuin pakanat, jotka eivät tunne Jumalaa.
6. Kukaan ei saa tehdä veljelleen vääryyttä eikä pyrkiä hyötymään hänen kustannuk-

sellaan, sillä Herra on kaiken tämän rankaisija, kuten myös aiemmin olemme teille sanoneet ja teroittaneet mieleenne.

7. Eihän Jumala ole kutsunut meitä saastaisuuteen vaan pyhitykseen.

8. Sen tähden se, joka hylkää nämä käskyt, ei hylkää ihmistä vaan Jumalan, joka antaa Pyhän Henkensä teihin.

9. Veljesrakkaudesta ei teille tarvitse kirjoittaa, sillä Jumala itse on opettanut teidät rakastamaan toisianne.

10. Näin te myös teette kaikkia veljiä kohtaan koko Makedoniassa. Mutta me kehotamme teitä, veljet, edistymään siinä yhä enemmän.

11. Pitäkää kunnia-asiananne, että elätte hiljaisuudessa, toimitatte omia tehtäviänne ja teette työtä omilla käsillänne, niin kuin olemme teitä käskeneet.

12. Näin te vaellatte moitteettomasti ulkopuolisten edessä ettekä ole kenenkään avun tarpeessa.

Vaikeat Raamatun kohdat

Millaiset kohdat Raamatussa ovat kaikkein vaikeimpia? Toki on kohtia, joiden ymmärtäminen ei ole helppoa ja joiden tulkinnot saattavat aiheuttaa jopa oppiriitoja, mutta ainakin minulle kaikkein vaikeimpia kohtia ovat sellaiset kehotukset kuin tämän kertainen jaksomme 1. Tessalonikalaiskirjettä. Niiden ymmärtäminen on erittäin helppoa, mutta niiden mukaan eläminen sitäkin vaikeampaa, ainakin jos sitä yrittää omassa voimassaan.

Monet meistä ovat Raamattua Jumalan sanana korostaessamme melko helposti opillisesti suuntautuneita. Ja ilman muuta on selvää, että oikea oppi on edellytys pyhälle ja Jumalan mielenmukaiselle elämälle. Mutta meillä on vaara ilahtua siitä, että joku Raamatun kohta avautuu ja näkemyksemme Jumalaan ja Hänen totuuteensa syvenee, mutta jatkammekin sitten arkielämää aivan muuttumattomalla tavalla. Iloilemme uusista syvemmistä oivalluksista, mutta ne eivät vaikuta todellista muutosta vaellukseemme.

Saarnakorva

Yksi tämän ongelman ilmenemisistä on niin sanottu "saarnakorva". Se tarkoittaa tapaa kuunnella julistettua Jumalan sanaa niin, että arvioi sen sisältäneitä oivalluksia tai ilmaisuja tai saarnan tunnesisältöä suostumatta kuitenkaan alistamaan omaa elämäänsä sanan tutkittavaksi ja haluamatta noudattaa sitä, mitä Herra sanassaan puhuu. Itse asiassa "saarnakorva" on eräs salakavala tapa torjua Jumalan sana. Usein siihen liittyy myös ajatus, että tämä saarna sopisi erittäin hyvin sille ja sille henkilölle. Näin voi helposti väistää sanan joka onkin kohdistettu minuun.

Monilla Jeesuksen vuorisaaunan kuulijoistakin vaikutti olevan saarnakorva, sillä heistä sanotaan:

Kun Jeesus oli lopettanut puheensa, ihmiset olivat hämmästyksissään hänen opetuksestaan, sillä hän opetti heitä niin kuin se, jolla on valta, eikä niin kuin heidän kirjanoppineensa. (Matt. 7:28-29)

Jos Jeesuksen vuorisaaunan kuulijat olisivat ottaneet sanan vastaan, he eivät olisi vain ihastelleet Jeesuksen puhutavan arvovaltaisuutta, vaan he olisivat parannuksessa ja katumuksessa juosseet Jeesuksen luo etsimään anteeksiantamusta ja pelastusta.

Muistan kun eräs hollantilainen lähetyssaarnaaja aloitti saarnansa seurakunnassamme Japanissa näin: "Oletteko valmiit tähän saarnaan! Oletteko päättäneet ottaa sen, mitä sanon, Jumalalta ja noudattaa sitä!" Tietenkään meidän ei pidä ottaa vastaan julistusta, joka on Raamatun vastaista ja meidän tulee myös kyetä näkemään, mikä on sitä ja mikä ei, mutta kun näemme, että puhe on Jumalan sanan mukaista, meiltä odotetaan kuuliaisuutta sille.

Opillinen ja soveltava osa

Paavalin kirjeet jakautuvat usein opilliseen osaan ja soveltavaan osaan, vaikka hän ei puhtaaksi viljele tätä jakoa. Kaikkiin kehotuksiin hän liittää aina sen motiivin ja liik-

keelle panevan voiman, jonka hän opillisissa osassa kuvaa. Tässä jaksossamme on kysymys pyhityksestä eli Jumalan mielen mukaisesta elämästä. Sana pyhitys esiintyy kolme kertaa lyhyessä jaksossamme.

Pyhitys

Pyhitys tarkoittaa Jumalalle erotettua ja Jumalan pyhään olemukseen sovitettua vaellusta Hänen edessään, Häntä varten ja Hänen kunniakseen. Pyhityksen vaikuttaa Jumala itse Pyhän Henkensä kautta. Hän vaikuttaa Jeesuksessa pelastuksesta osaksi päässeiden elämässä tahtoa ja Jumalan tahdon mukaista tekemistä.

Tekstimme alussa Paavali antaa lämpimän mutta vahvalla auktoriteetilla varustetun kehotuksen pyhitykseen: *Sitten vielä, veljet! Te olette oppineet meiltä, miten teidän tulee vaeltaa ja olla Jumalalle mieleen, ja niinhän te vaellattekin. Mutta Herrassa Jeesuksessa me pyydämme ja kehotamme teitä edistymään siinä yhä enemmän.* (1)

Pyhitys on siis vaeltamista niin, että miellytämme Jumalaa ja sen seurauksena myös oikealla tavalla toisia ihmisiä. Järjestys on kuitenkin tärkeä. Jos miellytämme Jumalaa eli toimimme ajatellen sitä, mitä iloa tai hyötyä nyt käsillä olevista tehtävistäni on Jumalalle, emme aina kykene kaikkia ihmisiä miellyttämään. Mutta eläessämme aidosti Jumalan tahdon mukaan voimme päästä myös siihen, että ei-uskovat eivät pääse meitä moittimaan. (12)

Jos taas asetamme ihmisten miellyttämisen ennen Jumalaa, niin ennemmin tai myöhemmin joudumme ristiriitaan Jumalan tahdon kanssa. Pyhitys ei siis takaa sitä, että kykenisimme elämään sovussa ja rauhassa kaikkien ihmisten kanssa. Mutta Jumalan tahdosta kiinni pitäen pyrimme elämään sovussa toisten kanssa sikäli kuin se meistä riippuu.

Kutsu pyhitykseen

Eihän Jumala ole kutsunut meitä saastaisuuteen vaan pyhitykseen. (7)

Pyhitys on osa pelastusprosessia, joka alkaa Jumalan kutsusta lain ja evankeliumin sanan kautta. Pyhä Henki taivuttaa ihmisen parannukseen, tunnustamaan syntisenä tuomionalaisen tilansa ja pyytämään armoa Jeesuksen Golgatan sovitustyön perusteella. Pyhä Henki antaa uskon Jumalan sanan kautta, ihminen luetaan Kristuksen tähden vanhurskaaksi, hän syntyy uudesti ja pääsee Jumalan lapseksi. Siitä alkaa uskossa kasvaminen ja vaellus Jumalan edessä eli pyhitys, joka päättyy ruumiin ylösnousemukseen. Uudesti syntynyt on jo pelastunut, mutta vasta pyhityksen päättyessä hänen olemuksensa muuttuu siksi, mikä vanhurskautuksessa hänelle luettiin.

Mikään pelastusprosessissa ei ole ihmisen työtä, kaikki on Jumalan vaikuttamaa alusta loppuun. Näin myös pyhitys ei ole ihmisen omaa yritystä elää Jumalan tahdon mukaan vaan Pyhän Hengen vaikuttamaa Jumalan tahdon noudattamista. Koska Pyhä Henki vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen, ihminen todellakin tahtoo ja tekee. Se on Jumalan rakkauden synnyttämää halua ja uskollista toimimista. Siihen sisältyy vaivannäköä, taisteluita ja kärsimystä, mutta ei milloinkaan omassa voimassa.

Pyhitys ei siis ole omavoimaista yritystä noudattaa Jumalan lakia, raskasta ja toivontonta ponnistelua vaatimusten paineessa. Se on vapautta saada palvella Jumalaa ja osoittaa rakkautta lähimmäisiä kohtaan. Pyhitystä vastustaa syntinen luontomme, mutta Jumala tekee sen siitä huolimatta mahdolliseksi.

Pyhitykseen kuuluu yhä syvenevä totuuden näkeminen itsestä, synnin tunto, mutta samalla avartuva näky Jumalan armon suuruudesta ja riittävydestä. Pyhitykseen kuuluu jatkuva puhdistautuminen synnistä, mutta samalla se on Pyhän Hengen muuttavaa työtä kohti Kristuksen kaltaisuutta. Pyhityksen välineenä toimii Jumalan evankeliumin sana, jonka kautta saamme kuin kuvastimesta katsella Kristuksen kasvoja. Häntä katsellessa Pyhä Henki muuttaa meitä Jeesuksen kuvan kaltaisuutta kohti.

Kun Jumala kutsuu meitä pelastukseen, se on samalla myös kutsu pyhitysprosessiin. Efesolaiskirjeessä Paavali vie asian vielä syvempään yhteyteen, iankaikkiseen armovalintaan asti: *Jo ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään.* (Ef. 1:4)

Pyhitys on siis Jumalan tarkoitus elämäämme. Herra julistaa: *”Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä!”* Näin ollen vaelluksemme Herran edessä on tavattoman tärkeä osa Jumalan pelastussuunnitelmaa.

Enemmän ja vielä enemmän

Pyhityksen luonteeseen kuuluu halu entistä enemmän, niin vieläkin enemmän miellyttää Jumalaa. Pyhitys ilmenee rakkautena Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan. Kun Pyhä Henki on vuodattanut Jumalan rakkauden uskoon tulleen sydämeen, niin hänessä syntyy ilman eri kehotusta halua rakastaa niin Herraa kuin lähimmäisiäkin. *Veljesrakkaudesta ei teille tarvitse kirjoittaa, sillä Jumala itse on opettanut teidät rakastamaan toisianne.* (9) Mutta nyt Paavali kehottaa meitä rakastamaan entistä enemmän. ”Enemmän pyhitystä, niin vielä enemmän pyhitystä!” on hänen viestinsä.

Ensirakkaus

Joku saattaa kyllä ajatella, että eikö juuri uskoon tulleen ensirakkaus Jumalaan ole sitä makoisinta ja parasta laatua. Eikö pyhityksessä käy usein niin kuin avioliitossa-kin, että alussa suhde oli läheinen ja lämmin, mutta pikku hiljaa rakkaus väljähtyy ja laimenee. Ikävä kyllä joskus niin näyttää uskovien kohdalla tapahtuvan.

Jeesuksen täytyi tähän asiaan puuttua mm Efeson uskovien kohdalla:

Minä tiedän sinun tekosi, vaivannäkösi ja kestäväyytesi. Tiedän myös, ettet voi sietää pahoja ihmisiä, ja että olet koetellut niitä, jotka sanovat olevansa apostoleja, vaikka eivät ole, ja olet havainnut heidät valehtelijoiksi. Sinulla on kestäväyyttä, ja paljon olet kärsinyt minun nimeni tähden etkä ole väsynyt. Mutta se minulla on sinua vastaan, että olet hylännyt ensirakkautesi. Muista siis, mistä olet langennut, tee parannus ja tee niitä ensimmäisiä tekoja. (Ilm. 2:2-5)

Efeson uskovat olivat kyllä tarkkoja opissaan. He olivat kärsivällisiä ja väsymättömiä toiminnassaan, mutta ensimmäiset teot olivat jääneet taakse ja rakkaus Herraan väljähtänyt. Rakkaushan on sitä, että omistautuu toisen hyväksi antaen toiselle aikaa, arvostusta, rahaa jne. Meidän rakkautemme Herraan kuivuu, jos emme anna Hänelle aikaa rukouksessa, Hänen puheensa kuuntelussa ja Hänen ihailevassa kat-

selussa Sanan kautta sekä palvelemme kaikella työllämme ja toiminnallamme Herraa.

Avioliitossa rakkauden ei suinkaan tarvitse väljähtyä, jos annamme puolisollemme arvostusta ja palvelemme häntä rakkauden teoin ja jaamme sydämemme hänen kanssaan päivittäin. Samoin Paavali antaa ymmärtää, että rakkaus Herraan voi lisääntyä ja kasvaa koko ajan, kun teemme kaikki tekomme Herraa varten, noudattamme Hänen antamiaan käskyjä.

Herran käsky

Tiedättehän, mitkä käskyt me olemme Herran Jeesuksen nimessä teille antaneet. (2)

Paavali tiedosti ensirakkauden menettämisen vaaran ja siksi lisäsi kirjeisiinsä käytännöllisen elämän osiot ja painotti niitä sekä omalla arvovalallaan että vetoamalla Jeesuksen omaan käskyyn:

*”Menkää siis ja tehkää kaikista kansoista minun opetuslapsiani. Kastakaa heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä **pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää.** Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailmanajan loppuun saakka.”* (Matt. 28:19-20)

Kaikki se, mitä Jeesus opetti, on siis opetettava eteenpäin, että sen mukaan sitten myös eletään. Jeesuksen opetus sisälsi ilman muuta Vuorisaarnalla selitetyn kymmenen käskyn. Mutta luulen, että Tessalonikassa ollessaan Paavali korosti sitäkin, minkä hän myöhemmin tiivistä Roomalaiskirjeessä näin:

Olkoon rakkautenne vilpitöntä, vihatkaa pahaa ja pitäkää hyvästä kiinni. Olkaa veljellisessä rakkaudessa helläsydämissä toisianne kohtaan. Toinen toisenne kunnioittamisessa kilpailkaa keskenänne. Älkää olko toimissanne veltoja. Olkaa Hengessä palavia, palvelkaa Herraa. Olkaa toivossa iloisia, ahdistuksessa kärsivällisiä ja rukouksessa kestäviä. Auttakaa pyhiä heidän tarpeissaan, pyrkikää osoittamaan vieraanvaraisuutta. Siunatkaa vainoojianne, siunatkaa, älkää kirotko. Iloitkaa iloitsevien kanssa, itkekää itkevien kanssa. Olkaa keskenänne yksimielisiä. Älkää tavoitelko korkeita, vaan sopeutukaa vaatimattomiin oloihin. Älkää olko omasta mielestänne viisaita. Älkää kostako kenellekään pahaa pahalla. Pyrkikää siihen, mikä on hyvää kaikkien ihmisten silmissä. Jos on mahdollista ja jos se teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa. (Room. 12:9-18)

Tiukka käsky

Kysyin kerran eräässä raamattupiirissä: ”Miten Uskville annetut kehotukset eroavat kymmenen käskyn laista, kun usein ne näyttävät huomattavasti vaativimmilta kuin itse käskyt?” Eräs henkilö vastasi: ”Ne ovat lähinnä suosituksia, eikä niiden mukaan kykene täysin edes toimimaan.” Nyt Paavali ottaa kuitenkin erittäin tiukan linjan sanoessaan: *Sen tähden se, joka hylkää nämä käskyt, ei hylkää ihmistä vaan Jumalan, joka antaa Pyhän Henkensä teihin.* (8)

Herran käsky, Paavalin antamat kehotukset on siis tarkoitettu todella elettaviksi, mutta ei omalla voimalla. Kysymys ei ole siis lain teoista, joilla pyritään kelpaamaan Jumalalle, pelastamaan itse itseään, vaan kehotuksia, joita voi noudattaa Pyhän Hengen voimassa. Mutta jos me tunnustamme Jeesuksen elämämme Herraksi ja

Kuninkaaksi, emme voi suhtautua Hänen käskyihinsä niin, että noudatamme niitä silloin kun meistä tuntuu hyvältä emmekä aina ja kaikkialla.

Herran käskyt omilleen eivät siis kuulu kadotustuomion tuottavan lain piiriin vaan evankeliumin piiriin. On suuri etuoikeus saada noudattaa Herran tahtoa. Jokaiseen käskyyn sisältyy nimittäin Pyhän Hengen voima silloin, kun olemme kuuliaiset niille. Voima ei vaikuta ennen kuuliaisuutta, vaan heti siitä hetkestä, kun olemme kuuliaisia.

Lain ja kehotusten eroa kuvaa parhaiten tilanne Jeesuksen elämästä. Jeesuksen luokse kannettiin halvaantunut mies. Ensimmäinen sana, jonka Jeesus sanoi miehelle, oli ihana evankeliumi siitä, että miehen kaikki synnit oli annettu anteeksi. Miehen sydämen täytti varmasti syvä rauha ja ilo Jumalan armosta. Mutta Jeesuksen toinen sana halvatulle miehelle: *"Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!"* (Matt. 9:6) Kysymys ei ollut laista. Eihän hän kyennyt kävelemään. Kysymys oli evankeliumin kehotuksesta, joka sisälsi ihmeen vaikuttavan voiman. Ollessaan kuuliainen sanalle mies sai nähdä, että Herra teki mahdottoman mahdolliseksi. Jotta ihme voi tapahtua, miehen oli oltava kuuliainen Jeesuksen sanalle. Periaatteessa mies olisi voinut vastata: "Kiitos anteeksiantamuksen rauhasta, mutta näethän, että olen halvaantunut enkä kykene kävelemään." Jos hän olisi jäänyt makaamaan, Jumalan voima ei olisi päässyt vaikuttamaan.

Jumalan sanan kehotuksissa uskoville on voima mukana, koska Pyhä Henki asuu uskovassa, mutta voima ei vaikuta, ellemme ole kuuliaisia kehotuksille. Siksi uskoville annettuja kehotuksia voi ja saa lukea kuin lupauksia. Herran armosta on mahdollista vaeltaa Jumalan ennalta valmistamissa teoissa, vaikka syntinen luonto edelleen paneekin vastaan ja jokaiseen kehotukseen ja lupaukseen tarttumiseen sisältyy uskon taistelua: Uskallanko Herran sanan varaan vai en?

Pyhä arkuus

Paavali korostaa Herran käskyjen pitämisen tärkeyttä muistuttamalla ei vain siitä, että niiden hylkääminen on Jumalan hylkäämistä. Lisäksi hän varoittaa myös seurauksesta, jos uskovat rikkovat Herran käskyä vastaan:

Herra on kaiken tämän rankaisija, kuten myös aiemmin olemme teille sanoneet ja teroittaneet mieleenne. (6)

Vaikka uskova ei saa tottelemattomuudestaan osakseen kadotustuomiota Jeesuksen Golgatan uhrin tähden, hän saa ajallisen rangaistuksen, kurituksen, jotta palaisi takaisin parannuksen ja kuuliaisuuden tielle. Siksi uskovan vaellus sisältää ei vain turvallista luottamusta taivaallisen Isän rakkauteen vaan myös pyhää pelkoa Hänen edessään.

Rakkaus

Veljesrakkaudesta ei teille tarvitse kirjoittaa, sillä Jumala itse on opettanut teidät rakastamaan toisianne. Näin te myös teette kaikkia veljiä kohtaan koko Makedoniasa. Mutta me kehotamme teitä, veljet, edistymään siinä yhä enemmän. (9-10)

Kristillinen rakkaus ei ole tunne, vaan se on toisen hyväksi omistautuvaa ja uhrautuvaa toimintaa, joka perustuu siihen rakkauteen, jonka uskova saa ensin osakseen Jeesuksen Golgatan rakkauden tullessa sydämiimme Pyhän Hengen vuodattamana. (Room. 5:5) Rakkaus ei ole myöskään ristiriidassa vihan kanssa. Rakkaus, joka

ei vihaa pahaa, on välinpitämättömyyttä ja itsekkyyttä. Rakkaus joutuu kyllä kärsimään pahaa ja sietämään sitä, mutta sen tulee aina vihata pahaa. Rakkaus Jumalaan näkyy erityisesti myös pahan vihaamisena. Rakkaus ei myöskään ole koskaan ristiriidassa totuuden kanssa. Rakkaus ei voi hyväksyä valhetta vaikka koko maailma sitä vaatisi. Rakkaus tarttuu kaikkein parhaaseen, mitä ihmisellä on tai mitä ihmiselle voi antaa, se on evankeliumiin. Mutta kaikkea muutakin hyvää se pyrkii kohteelleen tarjoamaan.

Kilpailua

Uskovien keskinäinen rakkaus eroaa yleisestä rakkaudesta, joka asettaa toisten ihmisten tarpeet omiensa edelle. Veljesrakkautta luonnehtii yhteinen rakkaus samaan Herraan ja siksi siihen parhaimmillaan sisältyy erittäin syviä tunnesiteitä. Mitä armoa on esimerkiksi yhteinen rukousystävyyys Herran omien kesken! Uskovatkin kyllä osaavat loukata toisiaan ja joutuvat tekemään Herran edessä ja keskenään parannusta sanoistaan, asenteistaan ja teoistaan. Silloin on hyvä muistaa, että Herra itse on helläsydäminen omiaan kohtaan.

Hengessä palava

Pitäkää kunnia-asiananne, että elätte hiljaisuudessa, toimitatte omia tehtäviänne ja teette työtä omilla käsillänne, niin kuin olemme teitä käskeneet. (11)

Rakastava ihminen ei ole laiska. Hän tekee työnsä ja palvelunsa innokkaasti, koska tietää palvelevansa viime kädessä Herraa eikä ihmisiä. Toisaalta rakastava ihminen ei ole myöskään työnarkomaani, joka yrittää kohottaa omanarvon tuntoaan tai hahlaa hyväksyntää äärimmäisellä velvollisuuden tunnolla ja ahkeruudella. Hengessä palava tietää, että hän tarvitsee myös lepoa ja ettei hänen arvonsa määräydy saavutuksista vaan Jumalan suuresta armosta ja rakkaudesta häntä kohtaan.

Rukoileva uskova näkee toisten veljien ja sisarten tarpeet ja ryhtyy myös käytännöllisellä tasolla auttamaan heitä. Vieraanvaraisuus on taas se yksittäinen rakkauden teko, jolla on eniten voitettu ihmisiä Jumalan valtakuntaan niin kotimaassa kuin lähetyskentillä. Hengessä palava uskova avaa mielellään kotinsa vieraille ja haluaa sillä tavalla palvella itse Herraa Jeesusta.

Hiljainen työnteko

Paavalin kehotuksessa hiljaiseen työntekoon, joka ei pidä numeroa itsestään liittyi ehkä huoli siitä, että uskovilla voi olla kiusaus käyttää väärällä tavalla hyväksi veljien ja sisarten rakkautta: *Kukaan ei saa tehdä veljelleen vääryyttä eikä pyrkiä hyötymään hänen kustannuksellaan, sillä Herra on kaiken tämän rankaisija, kuten myös aiemmin olemme teille sanoneet ja teroittaneet mieleenne. (6)*

Tessalonikassa tämä huoli saattoi olla hyvinkin aiheellinen, koska toisessa kirjeessä hän joutui puuttumaan asiaan vielä lujemmin:

Jo silloin, kun olimme luonanne, määräsimme, että jos joku ei halua tehdä työtä, älköön myöskään syökö. Olemme näet kuulleet, että muutamat teidän joukostanne vaeltavat kurittomasti, eivät tee työtä vaan touhuavat turhia. Sellaisia käskemme ja kehotamme Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa tekemään työtä kaikessa hiljaisuudessa ja syömään omaa leipäänsä. Mutta te, veljet, älkää väsykö tekemästä hyvää. (2. Tess. 3:10-13)

Joskus meilläkin saattaa olla kuvitelma, että uskovan veljen pitää myydä meille halvemmalla kuin muille tai häneltä pitää saada työpaikalla erityisetuja. Jeesus sanoo kuitenkin: *"Autuaampi on antaa kuin ottaa!"*

Kaiken rakkauden liikkeelle paneva voima on Pyhä Henki, joka pääsee vaikuttamaan elämässämme, kun vaellamme päivittäisessä parannuksessa tietoisena siitä, että olemme Kristuksessa täysin vanhurskaat Jumalan kasvojen edessä. Me voimme pysyä Hengessä palavina antamalla roihuavaan liekkiin uutta poltettavaa. Jumalan sana on se polttoaine, joka pitää yllä Hengen palon. Siitä kumpuaa rakkaus niin toisia uskovia kuin sitten myös vihamiehiä kohtaan.

Pyhityksen koetinkivi

Jumalan tahto on, että te pyhitytte ja kartatte haureutta ja että kukin teistä ymmärtää ottaa oman vaimon pyhydessä ja kunniaassa, ei himon ja kiihkon vallassa niin kuin pakanat, jotka eivät tunne Jumalaa. (4-5)

Pyhityksen varsinainen koetinkivi on se, miten me elämme ja vaellamme kotonamme. Aviopuolisoiden suhteessa Paavali varoittaa erityisesti haureuden synnistä. Sehän ei rajoitu vain aviorikokseen vaan ulottuu kaikkeen epäpuhtauteen mielikuvituksen alueella ja siihen, mitä me televisiosta tai netistä katselemme.

Tänä päivänä Suomessa elämme aikaa, joka väittää, että lähes mikään seksuaalisuuden ilmaisemisen muoto raiskausta ja lapsiin sekaantumista lukuun ottamatta on pelkkää rakkautta. Tällä alueella maamme on palannut alkuperäiseen pakanuuteen, jossa elävää Jumalaa ei tunneta. Tessalonikassakaan tavalliset ihmiset eivät pitäneet haureuden harjoitusta lainkaan pahana asiana. Siksi vasta uskoon tulleille oli tehtävä kristallin kirkkaasti selväksi, mikä on Jumalan tahto avioliiton suhteen. Tänä me uskovat joudumme elämään samanlaisessa seksin kyllästävässä maailmassa ja kiusauksemme ovat todellisia. Siksi meidän on panostettava vahvasti pyhitykseen juuri tällä elämän alueella. Niin tehdessämme emme puhu vain saavuttamattomista ihanteista, vaan siitä, miten suuri siunaus on elää avioliitossa, jossa Jumalan pyhyys ja puolison kunnioittaminen on keskuksessa.

Samalla meidän on syytä tiedostaa kuinka herkästi lankeamme seksuaalisuuden alueilla. Meidän tehtävämme ei ole taistella seksuaalisia kiusauksia vastaan vaan "paeta haureutta" niin kuin Paavali muualla kehottaa. Se tarkoittaa sitä, että tietoisesti vältämme kaikkia niitä asioita ja paikkoja, jotka voivat meidät vietellä lankeamaan. Samalla jokaisen naimisissa olevan tulee kiitollisesti tyydyttää puolisonsa seksuaalisia ja tunnetarpeita ja kiittää niissä ilmenevästä Jumalan lahjasta.

Yksin eläville ja nuorille Herran sana antaa seuraavan ohjeen:

Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että noudattaa sinun sanaasi. Minä etsin sinua koko sydämestäni. Älä salli minun eksyä sinun käskyistäsi. Olen kätkenyt sanasi sydämeeni, etten tekisi syntiä sinua vastaan. (Ps. 119:9-11)

Emme voita pahoja himojamme taistelemalla niitä vastaan vaan täyttämällä sydämemme hyvillä himoilla eli katselemalla Herran Jeesuksen kirkkautta sanassa ja omistautumalla tekemään Hänen tahtoaan.

Väärät riippuvuudet

Jos sinulla on seksuaalisuuteen liittyviä riippuvuuksia, niitä vastaan taistelemalla tulet epäonnistumaan taas ja taas. Saat toki jokaisen lankeemuksen jälkeen käydä omistamaan Jeesuksen armooveressä uuden anteeksiantamuksen ja puhdistuksen. Mutta tie voittoon ei kulje taistelemalla noita addiktioita vastaan, vaan avartumalla näkemään Jumalan sanan kokonaistotuus, uppoutumalla Herran seuraamiseen kokonaisvaltaisesti ja silloin Herra vapauttaa katseesi syntitottumuksistasi oman armonsa ihanuuteen ja askel askeleelta huomaat lopulta olevasi Herran vapauttama, vapaana omistamaan aikasi sille, mikä on puhdasta ja kirkastaa Herran kunniaa.

Paluu alkuun

Palataan vielä alkuun. Pyhitys on suuri Jumalan lahja, koska Jumala itse on asettunut asumaan omiensa sydämiin Pyhässä Hengessä. Pyhityksessä on siksi kysymys siitä, että Pyhä Henki, Jumalan kolmas persoona saa entistä suuremman hallintavallan sydämissämme. Se tapahtuu totuuden sanan ja rakkauden lisääntyessä sydämissämme. Kerran täydelliseksi tullessa uudessa ylösnousemusruumiissa saamme olla täysin vapaat kaikesta synnistä. Mutta jo nyt saamme kuuliaisena Herralla maistaa, kuinka ihanaa on saada kulkea Hänen tahtonsa tietä silloinkin, kun kiusaukset ja synty houkuttavat meitä. Siksi saamme päivittäin yhtyä Jeesuksen rukoukseen meidän puolestamme: *"Isä, pyhitä heidät totuudessa, sinun sanasi on totuus!"*

Yhäkö taakka?

Onko pyhä ja puhdas elämä sinulle yhä kauhea taakka, johon kaikesta yrittämisestäsi huolimatta et ole päässyt? Koetko sen kohtuuttomana Jumalan vaatimuksena elämäsi monien kiusausten ja ahdistusten keskellä? Jos niin on, sinun kannattaa palata alkuun, siihen että Jeesuksen Kristuksen Golgatan uhrin tähden kaikki entiset, nykyiset ja tulevat synnit saat anteeksi. Hänen täytetyn työnsä tähden kelpaat Jumalalle, olet vanhurskautettu ja asemasi Jumalan lapsena ei muutu silloinkaan, kun joudut taistelemaan kauheimpien kiusausten ja lankeemusten kanssa. Lähde liikkeelle siitä uudelleen, nosta katseesi Jeesukseen, joka kulkee joka hetki vierelläsi ja jakaa Pyhässä Hengessä sinulle aina uutta voimaa. Tajua, että pyhitys on suunnaton etuoikeus. Saata puhdistettuna käydä vaeltamaan Jumalan edessä kohti Hänen kirkkauttaan.

1.Tess. 4:13-18 Herran paluu

13. Veljet, emme tahdo teidän olevan tietämättömiä poisnukkuneiden osasta, ettette murehtisi niin kuin ne, joilla ei ole toivoa.

14. Jos kerran Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin kuin uskomme, niin samalla tavoin Jumala myös on Jeesuksen kautta tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan.

15. Tämän me sanomme teille Herran sanana: Me, jotka olemme elossa ja jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi poisnukkuneiden edelle,

16. sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin.

17. Sitten meidät, jotka olemme elossa ja olemme vielä täällä, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan

yläilmoihin, ja niin saamme aina olla Herran kanssa.

18. Lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla.

Lohdutuksen sanoma

Miten Jeesuksen toisen tulemisen odotus muodostuu lohdutukseksi nyt, kun rakkaamme nukkuvat pois? Mihin uskovan kristityn toivo perustuu? Mitä Jeesuksen paluu merkitsee meille? Millainen on Herran paluun hetki? Mikä on parasta uskovalle ihmiselle? Näitä kysymyksiä Paavali käsittelee nyt tarkemmin viitattuaan edellä jo useita kertoja Herran tuloon.

Joskus olen kertonut, millaisen unen näin kahdesti ollessani vuoden sairaalassa potemassa sydäntulehdusta kahden kymmenen iässä. Unessa tajusin yhtäkkiä, miten aloin valatavalla vauhdilla nousta ylöspäin. Kädet kohotettuna ja sydän riemua täynnä nousin ja tajusin, että Jeesus on tulossa takaisin. Molemmilla kerroilla heräsin tuohon suureen iloon. Siitä lähtien opetus Jeesuksen toisesta tulosta on ollut minulle tavattoman mieluisa asia.

Tänäänkin saa odottaa tuota suurta päivää, mikä riemu onkaan edessä, kun saan olla Jeesuksen kanssa. Samalla toistuvasti joudun tekemään parannusta siitä, miten helposti unohdan Hänen paluunsa, kun alan tuijottaa tämän ajan ongelmia ja omaa syntistä sydäntäni. Jeesuksen paluu tulee olemaan suunnaton vapautuksen päivä. Tiedän sen siitä Golgatan rakkaudesta, jota Vapahtaja tänään osoittaa minua monella tavalla lankeavaa ihmistä kohtaan. Jospa rukoukseni saisi aina olla: "Tule Herra Jeesus!"

Miten käy kuolleille?

Tessalonikan uskovat odottivat Jeesuksen pikaista paluuta maan päälle, niin kuin jokaisen Herran oman tulee tänäänkin tehdä. Heille muodostui kuitenkin ongelmaksi, mikä olisi niiden uskovien osa, jotka olivat jo ehtineet kuolla. Paavali osoittaa, ettei uskossa kuolleiden osasta tarvitse huolehtia kuvaamalla, mitä Jeesuksen toisessa tulemisessa heille tapahtuu. Ennen kuin käymme itse tekstiin, jaan muutamia tosi-asioita Jeesuksen tulemuksesta yleisemmin.

Herran paluu Uudessa testamentissa

Niin kuin aiemmin totesimme, Uudessa testamentissa mainitaan Kristuksen tulemus 319 kertaa. Asiasta käytetään alkukielessä useita eri ilmaisuja ja sanontoja kuten *parusia*, *epifaneia* ja *apokalypsis*. *Parusia* tarkoittaa Kristuksen persoonallista läsnäoloa eli saapumista. *Epifaneia* taas tarkoittaa näkyviin tulemistä, esiin astumista ja ilmestymistä. *Apokalypsis* taas korostaa Jeesuksen tulemistä esiin kaikkeuden näkyvässä osassa, kun Hän tulee esiin näkymättömästä todellisuudesta, jossa Hän on nyt. Kaikki nämä ilmaisut viittaavat samaan tapahtumaan.

Tapahtumasta Uusi testamentti käyttää myös useita muita ilmaisuja kuten "tuo päivä", "suuri päivä", "lunastuksen päivä", "tuomion päivä", "vihan päivä", "Kristuksen päivä" jne. Jeesus puhuu monissa vertauksissaan toisen tulemisensa tapahtumista. Esimerkiksi rikkaviljavertauksen selityksen Hän päättää näin:

*Ihmisen Poika lähettää enkelinsä, ja he kokoavat hänen **valtakunnastaan** kaikki, jotka ovat viettelykseksi, ja kaikki, jotka harjoittavat vääryyttä, ja heittävät heidät tuliseen pätsiin. Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys. Silloin vanhurskaat loistavat Isänsä valtakunnassa niin kuin aurinko. Jolla on korvat, se kuulkoon!"* (Matt. 13:41-43)

Jeesuksen paluun päämäärä

Mikä on Jeesuksen paluun päämäärä? Herran tulemus ja siihen liittyvät tapahtumat merkitsevät Jumalan lunastustyön täydellistä toteutumista, luomistyön kohdalleen asettamista ja täydellistymistä. Jumalan alkuperäinen suunnitelma toteutuu täydellisesti. Evankeliumeissa on useita Jeesuksen puheita, jotka käsittelevät lopun aikaa. Niissä Hän kuvaa itsensä viimeisen tuomion toteuttajaksi, kun Hän saapuu suuressa kirkkaudessa ja astuu valtaistuimelleen:

Silloin taivaalla näkyy Ihmisen Pojan merkki ja kaikki maan sukukunnat vaikeroivat, kun näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suuressa voimassaan ja kirkkaudessaan. Suuren pasuunan soidessa hän lähettää enkelinsä kokoamaan hänen valittunsa neljältä ilmansuunnalta, taivasten ääristä niiden toisiin ääriin asti. (Matt. 24:30-31)

Herran tulemuksen merkitys

Millainen merkitys on Herran tulemuksella? Kristilliselle seurakunnalle Jeesuksen paluu merkitsee sitä, että Hän noutaa omansa luokseen. Seurakunnan pelastushistoriallinen tehtävä päättyy. Jokaisen ihmisen tavoitteet ja tila punnitaan ja tuomitaan. Jokaisen uskovan elämäntyö koetellaan ja hän tekee tilin Jumalan valtakunnan edistämiseksi uskottujen talenttiansa hoidosta.

Ruumiin ylösnousemuksessa Jumala vie päätökseen uskovassa aloittamansa työn. Uskovan odotus toteutuu, autuaallinen toivo täyttyy ja hän pääsee osalliseksi kirkkaudesta Jumalan luona. Vanhurskas Tuomari antaa voitonseppeleen kaikille, jotka ovat rakastaneet Hänen ilmestymistään. Herran tulemuksessa uskoon tulleista tulee evankeliumin työntekijöille heidän "kerskauksensa kruunu".

Ei-kristitylle maailmalle Kristuksen tulemus on Jumalan vanhurskaan tuomion ilmentymisen ja vihan päivä. Se päättää pakanain ajat. Se murskaa Jumalaa vastaan kapinaan nousseiden maailmanvaltojen vallan niiden viimeisessä ja mahtavimmassa ilmentymässä ja tekee lopun Antikristuksen poliittisesta, uskonnollisesta ja moraalisesta mahdista. Siihen liittyy jokaisen Kristuksen ja Hänen evankeliuminsa hyljänneen ihmisen lopullinen, iankaikkinen tuomio.

Aineelliselle luomakunnalle Kristuksen tulemus merkitsee puhdistusta, jossa kaikki hajoaa ja palaa. Tilalle tulevat uudet taivaat ja uusi maa, uusi luomakunta, jossa asuu vanhurskaus.

Jeesuksen paluun toteutumistapa

Millainen on Jeesuksen tulon toteutumistapa? Kun Jeesus oli noussut taivaaseen, enkelit ilmoittivat opetuslapsille: *"Tämä Jeesus, joka otettiin luotanne taivaaseen, tulee takaisin samalla tavoin kuin te näitte hänen taivaaseen menevän."* (Ap.t. 1:11) Hän palaa pilvien päällä, suurella voimalla Isänsä kirkkaudessa. Hän saapuu tulen

liekissä, enkelien kanssa, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluttaessa Hänen tuloaan.

Tulo tapahtuu nopeasti, "yhtäkkiä, silmänräpäyksessä" niin kuin salama. Sen näkevät kaikki. Kun seurakunta temmataan pois, se tulee näkemään odottamansa Vapahtajan. Hänen nähdessään kaikki maan sukukunnat vaikeroivat, sillä Hän astuu esiin tuomarina, jolta kaikki yrittävät kauhun vallassa piiloutua.

Jeesuksen paluun hetkellä Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ja elossa olevat uskovat muuttuvat ja heidät temmataan yhdessä kuolleista nousseiden kanssa Herraa vastaan yläilmoihin. Sen jälkeen alkaa iankaikkinen yhdessäolo Herran kanssa.

Poisnukkuminen ja kuolema

Veljet, emme tahdo teidän olevan tietämättömiä poisnukkuneiden osasta, ettette murehtisi niin kuin ne, joilla ei ole toivoa. (13)

Paavali kohdistaa kuvauksensa Jeesuksen toisesta tulemisesta juuri niiden ihmisten lohdutukseksi, joiden joku uskova läheinen oli kuollut. Hän käyttää kuolleista sanaa poisnukkuneet, joilla hän tarkoittaa uskossa Jeesukseen kuolleita vastakohtana niille, joilla ei kuolemassa ole mitään toivoa.

Ilman pelastusta Kristuksessa ihmisellä ei ole kuoleman jälkeen odotettavissa muuta kuin oikeudenmukainen rangaistus elämänsä aikana tekemistä synneistä ja ikuisen rangaistus kadotuksessa. Meidän ei siksi tule antaa perusteetonta lohdutusta niille, jotka hylkäävät Vapahtajan.

Ilmaisua poisnukkuneet tämänkin päivän suomalaiset käyttävät kyllä eufemismina eli kaunistelevana sanana kuolemasta, mutta Raamatun kielenkäytössä ei ole kysymys siitä.

Kun Jairoksen tytär oli kuollut, Jeesus sanoi, että tämä ei ole kuollut vaan nukkuu, vaikka ympärillä olevat nauroivat Hänelle pilkallisesti. Samoin Jeesus sanoi Lasaruksesta, että tämä nukkuu, mutta joutui sitten selittämään opetuslapsille, että heidän käyttämänsä sana oli kuolema.

Raamatussa sanalla kuolema on kaksi eri merkitystä. Raamatun perusmerkitys on olemassaolon jatkuessa tapahtuva tuomio ja rangaistus synnistä ja sen hirvittävät seuraukset kaikilla eri tasoillaan (hengellinen, ajallinen ja iankaikkinen). Kuolema on synnin palkka. Raamattu käyttää sanaa myös arkikielen merkityksessä eli tämän ajallisen elämänmuodon päättymisenä.

Kristus kärsi meidän kuolemamme niin hengellisen, ruumiillisen kuin iankaikkisen kuoleman sijaisena. Uskovan osalta kuolema on siis jo takanapäin. Poisnukkumiseen eli uskovan ruumiin "kuolemaan" ei sisälly enää mitään rangaistusmerkitystä silloinkaan, kun sitä saattavat edeltää kipeät riisumisen ja ruumiin ja sielun tuskat. Rangaistus kärsittiin kokonaan ja loppuun Golgatalla. Poisnukkumista edeltävät taistelut kuuluvat Jumalan pyhittävään työhön, sen riisumiseen, mitä ei taivaassa enää tarvita. Ylösnousemusruumiissa pyhitys tulee ruumiinkin osalta täydelliseksi.

Näin uskovalla ei ole syvimmissä raamatullisessa merkityksessä mitään kuolemaa edessään. Kuolla Herrassa tarkoittaa siis samaa kuin nukkumista Herran syliin. Käytännössähän se tarkoittaa sitä, että tämä katoavainen puku vaihdetaan katoamattomaan ja iankaikkiseen ylösnousemusruumiiseen tosin lyhyen odotusajan jälkeen, mutta henki saa välittömästi käydä Paratiisiin Herran luo. Sieltä se on tuleva Herran paluussa ja saa myös oman lopullisen ylösnousemusruumiinsa Jeesuksen kirkkauden ruumiin kaltaisuudessa.

Kun Jeesus ja apostolit käyttävät sanaa poisnukkuminen tästä asiasta, se on paras mahdollinen luonnollisen tason kuva, jolla siirtymistä Herran tykö voidaan kuvata. Niin kuin nukkumisessa ruumis on hiljaa sängyllä mutta sielu liikkuu unimaailmassa vapaasti, samoin ruumiin nukahtaessa pois sielu ja henki lähtee vapaaseen taivaalliseen olotilaan saadakseen sitten myöhemmin paluun uuteen ylösnousemusruumiin.

Lohdutus

Kun Jeesus sanoi ristin ryöväreille: *"Tänään olet minun kanssani paratiisissa"*, meillä on taipumus lohduttaa uskovia surevia sillä, että nyt poisnukkunut saa olla Herran luona vailla tämän ajan kipuja. Toki tällainen lohdutus on aivan raamatullista, sillä Heprealaikirjekin puhuu perille päässeistä vanhan liiton pyhistä, jotka seuraavat meidän kilvoitteluamme täällä ajassa.

Mutta Paavalille tärkeämpää oli siirtää katse pidemmälle Jeesuksen toiseen tuloon ja lopulliseen ylösnousemusruumiissa tapahtuvaan Herran kanssa oloon. Vaikka Mooseksen ja Eliaan tavoin uskossa poisnukkuneet sielut saavat olla Herran kanssa ja saavat lohdutusta niin kuin köyhä Lasarus sai Aabrahamin helmassa, välitila ennen Jeesuksen paluuta ei ole vielä se lopullinen lohdutus, jonka Herra antaa omilleen. Se on uusi kirkastettu ylösnousemusruumin, joka on samanlainen kuin Jeesuksenkin ylösnousemusruumis. Raamatussa Jumalan luoma ruumiillisuus on niin olennainen osa ihmisyyttä, että ihminen ei ole täydellinen ennen ruumiin lunastusta eli pääsyä ylösnousemusruumiiseen. Siinä on todellinen lohdutus Herran omille.

Hautakivet

Mitä varten suomalaiset hautausmaat ovat täynnä hautakiviä? Mitä varten poltamme hautakynttilöitä? Tietenkin hautakivellä on tehtävä tarjota ihmisille paikka, jossa he voivat käsitellä suruaan ja muistella poisnukkuneita rakkaita. Mutta se ei kuitenkaan ole niiden alkuperäinen merkitys. Useissa hautakivissä on risti, jonka alkuperäinen tarkoitus on kertoa siitä, että tässä haudassa lepää Jeesukseen uskovan ja Jeesuksen verellä lunastetun ihmisen ruumis. Itse kivi taas ilmoittaa paikan, josta Jeesuksen toisessa tulemisessa nousee ylös uusi ylösnousemusruumis. Hautakivi on siis ylösnousemuksen todistus. Hauta kynttilän tarkoitus on palaa mahdollisimman pitkään. Sen tehtävä on kuvata uskoa, joka lepattavanakin odottaa Jeesuksen toista tulemistä ja hautojen aukeamista.

Peruste

*Jos kerran Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin kuin uskomme, niin samalla tavoin Jumala myös on Jeesuksen kautta tuova **poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan.** (14)*

Jeesuksen toisen tulemuksen vankkumaton peruste on Hänen ensimmäinen tulonsa maan päälle, Hänen kuolemansa syntiemme sovituksiksi ja Hänen ruumiillinen ylösnousemuksensa. Niissä Hän osoitti olevansa totinen ihminen ja todellinen Jumala yhdessä Isän ja Pyhän Hengen kanssa. Hän on kuoleman voittaja ja kykenee siksi herättämään kuolleet.

Nyt Paavali lisää kuitenkin sen, että toisessa tulemuksessa Jeesus ei tule yksin vaan Hänen kanssaan tulevat poisnukkuneiden sielut, jotka silloin saavat yhtyä omiin ylösnousemusruumiinsa, jotka Jeesus käskyllään herättää eloon. *Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin. (16)*

Pelastuksemme tulee täydelliseksi vasta ruumiillisessa ylösnousemuksessamme. Voimme tänään tietää, mitä meille tapahtuu ja olla siitä varmoja ja kiittää siitä jo etukäteen. Takuu siitä on Jeesuksen ylösnousemus, jolla Hän osoitti olevansa kuoleman voittaja ja kykenee sanallaan herättämään kuolleet sanallaan. Jeesus lausui: *Älkää ihmetelkö tätä, sillä tulee hetki, jolloin kaikki, jotka ovat haudoissa, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin: hyvää tehneet elämän ylösnousemukseen mutta paha tehneet tuomion ylösnousemukseen. (Joh. 5:28-29)*
"Minun Isäni tahto on, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä. Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä." (Joh. 6:40)

Herran sana

Tämän me sanomme teille Herran sanana: Me, jotka olemme elossa ja jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi poisnukkuneiden edelle,... (15)

Paavali korostaa sitä, ettei hän nyt vain sommittele kauniita sanoja lohduttaakseen rakkaansa menettäneitä, niin kuin meillä on kiusaus tehdä tänään. Sen sijaan hän puhuu sitä, minkä hän oli saanut Herralta. Herran sana on se välinen, millä me voimme ja millä meidän tulee lohduttaa surevia, sillä kaikki muu on vailla pohjaa.

Marssijärjestys

Me saatamme puhua edesmenneistä tarkoittaen niitä, jotka ovat kuolleet ennen meitä ja ajatukseen sisältyy, että mekin seuraamme perässä. Nyt Paavali selittää Herralta saamansa sanan perusteella, minkälaisessa järjestyksessä asiat todellisuudessa tapahtuvat Jeesuksen paluun yhteydessä:

Jeesus tulee yhdessä pelastettujen uskovien sielujen kanssa taivaan pilvissä ja ensi töikseen herättää kaikkien mukanaan saapuvien sielujen ruumiit kuolleista, antaa ne kullekin mukanaan saapuneelle sielulle. Sielu ja ylösnousemusruumin yhtyvät yhdeksi täydellisesti pelastetuksi ihmiseksi. Vasta sen jälkeen Jeesus ottaa käsitteilynsä ne uskovat, jotka ovat elossa Hänen tulonsa hetkellä. Hän tempaa heidät myös yläilmoihin ja samalla hetkellä heidän ruumiinsa kokevat ihmeellisen muutoksen, niistäkin tulee ylösnousemusruumiit.

Sitten meidät, jotka olemme elossa ja olemme vielä täällä, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin saamme aina olla Herran kanssa. (17)

Korintin uskoville Paavali kuvaa tätä tapahtumaa näin:

Nyt ilmoitan teille salaisuuden: Emme me kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutumme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa. Pasuuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutumme. Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutua katoamattomuuteen ja tämän kuolevaisen pukeutua kuolematomuuteen. (1. Kor. 15:51-53)

Tapahtumapaikka

Meidät... temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, (17)

Elossa olevat uskovat temmataan siis pilviin joissa jo Jeesuksen kuolleista herättämät ovat jo paikalla sen lisäksi, että paikalla on myös enkeleitä. Vaikka Jeesuksen paluu tapahtuu lopulta myös maan päälle, missä Hän ottaa täydellisen hallintavallan ja toteuttaa myös viimeisen tuomion, Herran omien ja kirkastetun Jeesuksen kohtaaminen tapahtuu kuitenkin korkealla pilvissä. Kysymys ei kuitenkaan ole mistä tahansa pilvistä eikä myöskään pilvistä, jotka haittaisi tämän julkisen tapahtuman näkyyvyyttä.

Vanhassa testamentissa Jumala ilmestyi valaisevassa ja johdattavassa pilvessä:

Aaronin puhuessa koko Israelin seurakunnalle kaikki kääntyivät autiomaahan päin. Silloin Herran kirkkaus ilmestyi pilvessä. (2. Moos. 16:10)

Kansa seisoi kaukana, mutta Mooses lähestyi synkkää pilveä, jossa Jumala oli. (2. Moos. 20:21)

Herra levitti kansansa suojaksi pilven ja tulen valaisemaan yötä. (Ps. 105:39)

Kirkastusvuorella Isän läsnäolo tapahtui kirkkaassa pilvessä.

Hänen (Jeesuksen) vielä puhuessaan heidät (opetuslapset) peitti valoisa pilvi ja pilvestä kuului ääni: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt. Kuulkaa häntä!" (Matt. 17:5)

Nyt Herran paluussa Hänen pelastamansa ja kirkastettuun ylösnousemusruumiin saaneet pääsevät samaan pilveen Pyhän Kolminaisuuden kanssa.

Daniel sai näyssä nähdä Jeesuksen toisen tulon tapahtuman ja Jeesuksen kruunajaiset ja Karistan hääjuhlan, jotka tapahtuvat pilvissä, Isän läsnäolossa. Hän kirjoittaa:

Minä näin yöllisessä näyssä kuinka taivaan pilvissä tuli Ihmisen Pojan kaltainen. Hän saapui Ikiaikaisen luo, ja hänet saatettiin Ikiaikaisen eteen. Hänelle annettiin valta, kunnia ja kuninkuus, ja kaikki kansat, kansakunnat ja kielet palvelivat häntä. Hänen valtansa on iankaikkinen valta, jolla ei ole loppua, eikä hänen valtakuntansa häviä." (Dan. 7:13-14)

Aina Herran kanssa

... niin saamme aina olla Herran kanssa. (17)

Tässä on pyhien autuus tuona päivänä: he ovat aina Herran kanssa. Osa heidän onneaan on se, että kaikki pyhät kokoontuvat yhteen ja pysyvät yhdessä ikuisesti. Mutta tärkein onni on olla Herran kanssa, nähdä hänet, elää hänen kanssaan ja nauttia hänestä ikuisesti.

Lutherin väitetään sanoneen: "Minulle on yhden tekevää pääsenkö taivaaseen vai joudunko helvettiin, kunhan saan olla aina Herran kanssa." Taivaan tekee taivaaksi

se, että siellä on Isä, Jeesus ja Pyhä Henki. Saamme kasvoista kasvoihin Jeesusta katsella ja Pyhässä Hengessä ylistää Häntä ja Isää. Silloin olemme lopullisessa Isän kodissa.

Suurenmoisinta tässä lohdutuksessa on se, että Jeesus itse haluaa olla meidän kanssamme ikuisesti. Hän rukoili Isää näin:

*Isä, minä tahdon, että myös nämä, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siel-
lä, missä minä olen, ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut,
koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista. (Joh. 17:24)*

Jeesuksen toinen tuleminen on Isän vastaus tähän Jeesuksen rukoukseen.

Lohduttakaa!

Lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla. (18)

Meillä on tänään selkeä sanoma, joka sisältää lopullisen lohdutuksen. Raamattu on täynnä lohduttavia sanoja niin kärsiville ihmisille kuin kuolleitaan sureville.

"Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani", sanoo teidän Jumalanne. "Puhukaa lempeästi Jerusalemlle ja julistakaa sille, että sen vaivanaika on päättynyt ja sen syntivelka on sovitettu." (Jes. 40:1-2)

Suuri lohdutus on jo siinä, että vaivamme päättyy ja syntimme on maksettu Golgattalla. Mutta suurin ja ihmeellisin lohdutus on lopullisessa toivossamme. Saamme olla aina Herran kanssa.

Toki lyhytaikainenkin ero edesmenneistä rakkaista synnyttäisi meissä surua ja ikävää, eikä meidän siksi tarvitse kyyneleitämme peittää. Mutta surunkin keskellä saa rohkeasti nostaa katseen siihen Jeesukseen, joka tulee pian noutamaan meidät luokseen.

1. Tess. 5:1-10 Herran päivä

1. *Mutta ajoista ja määrähetkistä ei ole tarpeen kirjoittaa teille, veljet,*

2. *sillä te tiedätte itse varsin hyvin, että Herran päivä tulee kuin varas yöllä.*

3. *Kun ihmiset sanovat: "Nyt on rauha, ei mitään hätää", silloin turmio yllättää heidät yhtäkkiä niin kuin synnytyskipu raskaana olevan naisen, eivätkä he pääse pakoan.*

4. *Mutta te, veljet, ette ole pimeydessä, niin*

että se päivä voisi yllättää teidät kuin varas,

5. *sillä kaikki te olette valon lapsia ja päivän lapsia. Me emme ole yön emmekä pimeyden lapsia.*

6. *Älkäämme siis nukkuko niin kuin muut, vaan valvokaamme ja olkaamme raittiit.*

7. *Ne, jotka nukkuvat, nukkuvat yöllä, ja ne, jotka juovat itsensä juovuksiin, ovat juovuksissa yöllä.*

8. *Mutta koska olemme päivän lapsia, olkaamme raittiita, ja olkoon pukunamme uskon ja rakkauden haarniska ja kypäränämme pelastuksen toivo.*

9. *Jumala ei ole määrännyt, että osaksemme tulisi viha vaan että saisimme pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta,*

10. joka on kuollut puolestamme, että me, valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan.

Milloin Jeesus palaa?

Milloin Jeesus tulee takaisin? Miksi ajankohta on salattu meiltä? Miksi silti on seurattava ajan merkkejä? Millä tavalla Jeesuksen paluun tulee valmistautua? Miten uskova voi pysyä valveilla? Mitä on oikea raittius? Minkälainen on uskovan matkapuku? Mitä Jumala on määrännyt omiensa osaksi? Näihin kysymyksiin Paavali ottaa kantaa jatkaessaan 1. Tessalonikalaiskirjeessä Jeesuksen paluun käsittelyä?

Tulevaisuus kiinnostaa

Tulevaisuus kiinnostaa ihmisiä. Kaikenlainen ennustelu aina povaamisesta taloudellisia ja yhteiskunnallisia tulevaisuuden skenaarioita myöten on miljardi bisnes tänään. Lähes päivittäin saamme lukea uutisista taloudellisia ennusteita tai arvioita, miten sota lähi aikoina tai lopulta kehittyi. Ihmiset eivät ainoastaan halua tietää, mitä heille tulevaisuudessa tapahtuu, vaan myös siitä milloin se tapahtuu, mitä heille ennustetaan. Kaikki tämä siitä huolimatta, että me emme tiedä, mitä huomenna tapahtuu. Kaikenlaisella ennustelulla ihminen yrittää järjestellä elämänsä siten, että hän kykenisi hallitsemaan tilanteet omaksi edukseen. Hän haluaa olla oman elämänsä herra. Elämän hallinta onkin käsite, josta usein puhutaan.

Elämän hallinta

Toki voimmekin puhua oikeassa mielessä elämän hallinnasta siinä merkityksessä, että raitis elämäntapa vapauttaa ihmisen vääristä riippuvuuksista kuten alkoholista, huumeista, peliriippuvuudesta, pornokoukusta tai internet-riippuvuudesta. On paljon asioita, jotka voivat orjuuttaa meitä. Mutta parhaatkaan elämän hallinnan oppaat eivät kykene vapauttamaan ihmistä siitä todellisuudesta, että syntymästä asti jokainen ihminen on synnin orja ja Saatanan vallassa. Siksi mikään moraalinen ryhtiliike ei syvimmiltään kykene antamaan kenellekään elämän hallintaa. Elämäämme hallitsee joko synti ja Saatana tai elävä Jumala.

Myös Raamatussa on paljon profetiaa, mutta sen tarkoitus ei ole antaa meille keinoja hallita omaa elämäämme, vaan johtaa meidät näkemään ja tunnustamaan, että Jumala hallitsee ja vie oman pelastussuunnitelmansa väijäämättömästi päätökseen. Raamatun profetian tarkoitus on taivuttaa meitä Jumala hallittaviksi ja näkemään, miten hyvä ja suurenmoinen on Hänen tahtonsa omiaan kohtaan.

Jeesuksen paluun ajankohta

Niin kuin edellisessä saarnassa näimme, Jumala on sanassaan kertonut meille, mitä edessämme on: Jeesus tulee takaisin suuressa kirkkaudessaan, ottaa näkyvän hallintavallan, herättää kuolleet, tuomitsee ihmiset ja kokoaa omansa riemulliseen hääjuhlaan, kun Herran seurakunta pääsee lopulliseen ja täydelliseen yhteyteen Hänen kanssaan. Me tiedämme siis, mitä tapahtuu, mutta emme tiedä, milloin se tapahtuu.

On oikeastaan aika käsittämätöntä, että on suuri joukko erilaisia harhaoppeja, joiden johtajat ovat toistuvasti väittäneet tietävänsä Jeesuksen toisen tulon päivän. Kerta toisensa jälkeen he ovat menneet harhaan. He ovat esittäneet näitä väittei-

tään, vaikka Jeesus sanoi aivan selvästi, ettei kukaan voi tietää Hänen tulonsa hetkeä:

"Mutta sitä päivää tai hetkeä ei tiedä kukaan, eivät taivaan enkelit eikä Poika, vaan Isä yksin....Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä teidän Herranne tulee. Mutta sen te ymmärrätte, että jos talon isäntä tietäisi, millä yön hetkellä varas tulee, hän valvoisi eikä antaisi murtautua taloonsa. Sen tähden olkaa tekin valmiit, sillä Ihmisen Poika tulee hetkellä, jota ette aavista." (Matt. 24:36, 42-44)

Tähän Herran sanaan Paavali viittaa kirjoittaessaan:

Mutta ajoista ja määrähetkistä ei ole tarpeen kirjoittaa teille, veljet, sillä te tiedätte itse varsin hyvin, että Herran päivä tulee kuin varas yöllä. (1)

Ilmaisu "Herran päivä" viittaa siis Jeesuksen toiseen tulemiseen. Raamattu käyttää sitä myös tarkoittamaan jokaista sunnuntaita. Sunnuntai ei siis ole vain päivä, jona muistetaan Jeesuksen ylösnousemusta, vaan se on myös päivä, jona suuntaamme katseemme eteenpäin Jeesuksen paluuseen maan päälle. Sunnuntaisten jumalanpalveluksen tarkoituksena on koota yhteen Herran kansaa valmistautumaan yhdessä Jeesuksen paluun suureen juhlaan.

Aikain merkit

Ne, jotka ovat ennustaneet Jeesuksen tulon päivää, ovat perustelleet väitettään sillä, että Jeesus käski seuraamaan aikain merkkejä. Siitä ei kuitenkaan saa tehdä sellaista johtopäätöstä, että voisimme tietää Herran tulon päivän. Jeesus sanoi:

"Taivaan muodon te osaatte arvioida, mutta aikojen merkkejä ette osaa." (Matt. 16:3)

Jeesus antoi todellakin paljon opetusta siitä, mitä tapahtuu ennen Hänen paluutaan maan päälle. Kun opetuslapset kysyivät Hänen paluunsa ajankohtaa ja sitä edeltäviä merkkejä, Jeesus vastasi heille: *"Varokaa, ettei kukaan eksytä teitä. Sillä monet tulevat minun nimessäni ja sanovat: 'Minä olen Kristus', ja he eksyttävät monia. Te saatte kuulla sodan ääniä ja sanomia sodista, mutta älkää pelästykö. Näin täytyy tapahtua, mutta se ei vielä ole loppu. Kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja monin paikoin tulee nälänhätää ja maanjäristyksiä. Mutta kaikki tämä on vasta synnytystuskien alkua. Silloin te joudutte ahdistukseen, monia teistä tapetaan, ja kaikki kansat vihaavat teitä minun nimeni tähden. Silloin monet luopuvat, ilmiantavat toisensa ja vihaavat toistaan. Monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monia. Ja koska laittomuus lisääntyy, kylmenee monien rakkaus. Mutta joka kestää loppuun asti, pelastuu. Tämä valtakunnan evankeliumi julistetaan koko maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille, ja sitten tulee loppu."* (Matt. 24:4-14)

Kun seuraamme maailman tapahtumia, näemme, miten monet näistä edeltävistä tapahtumista ovat jo alkaneet, ja siksi meillä on mitä suurin syy kiirehtiä evankeliumin julistamista todistukseksi kaikille kansoille. Maailmanlähetyksen edistyminen onkin yksi niistä mittareita, joista voimme päätellä Jeesuksen paluun lähestyvän vinhaa vauhtia. Mutta vain Jumala näkee todellisen tilanteen ja siksi Jeesuksen paluu tulee varmasti yllättämään meidät. Mutta Herran omien kohdalla se ei ole ikävä yllätys vaan iloinen yllätys. Mikä riemu, kun saan päästä katselemaan Herraani ja Vapahtajaani kasvoista kasvoihin.

Ylippingottunut odotus

Jeesuksen paluun odotuksessa on kaksi tyypillistä harhaa. Toinen on se, mihin Tesalonikan seurakunta näytti sortuneen. Heidän keskuksellaan oli niitä, jotka ajattelivat, että Herran tulo tapahtuisi aivan välittömästi. Siksi toisessa kirjeessään Paavali joutui heitä toppuuttelemaan:

Mutta mitä tulee meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen ja kokoontumiseemme hänen luokseen, me pyydämme teitä, veljet, ettette anna minkään hengen tai sanan tai minkään muka meidän lähettämämme kirjeen pelästyttää itseänne, niin että heti menetätte malttianne, ikään kuin Herran päivä olisi jo käsillä. Älkää antako kenenkään millään tavoin eksyttää itseänne. Ensin näet tapahtuu luopumus ja ilmestyy laittomuuden ihminen, kadotuksen lapsi, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai palvottavaksi kutsutaan, niin että hän asettuu Jumalan temppeliin ja julistaa olevansa Jumala. (2. Tess. 2:1-4)

Kun katselemme oman kansamme ja laajemmin Euroopan ja Amerikan hengellistä tilannetta, näemme, miten kansa ja vanhat kirkot ovat hyvin laajasti luopumuksen vallassa. Se puhuu omalla tavallaan Jeesuksen tulon läheisyydestä, vaikka toisaalta Afrikassa ja Aasiassa evankeliumi leviääkin voimakkaasti. Meidän on pidettävä silmät auki sille, mikä on tapahtumassa. Herra tulee ja Hän voi tulla milloin hyvänsä.

Nukkuvat kristityt

Toisaalta on paljon niitä uskoviakin, jotka eivät enää aikoihin ole odottaneet Jeesuksen paluuta, korkeintaan omaa kuolemaansa. Heihin liittyy sitten suuri joukko pilkkaajia, joita esiintyi jo alkuseurakunnankin aikana:

Ennen muuta tietäkää se, että viimeisinä päivinä tulee pilkkapuheineen pilkkaajia, jotka vaeltavat omien himojensa mukaan. He sanovat: "Missä on lupaus hänen tulemuksestaan? Onhan siitä lähtien, kun isät nukkuivat pois, kaikki pysynyt ennallaan luomakunnan alusta asti." (2. Piet. 3:3-4)

Talenttiversauksellaan Jeesus osoitti, että Hänen paluunsa ei tapahtuisi aivan välittömästi.

Pitkän ajan kuluttua näiden palvelijoiden herra palasi ja rupesi tilintekoon heidän kanssaan. Silloin se, joka oli saanut viisi talenttia, tuli ja toi toiset viisi ja sanoi: 'Herra, viisi talenttia sinä uskoit minun haltuuni. Katso, minä olen saanut voittoa toiset viisi.' Hänen herransa sanoi hänelle: 'Hyvin tehty, sinä hyvä ja uskollinen palvelija! Vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Tule herrasi ilojuhlaan!' (Matt. 25:19-21)

Herran ilojuhla alkaisi vasta sitten, kun lähetyskäsky olisi loppuun suoritettu. Siksi alkuseurakunta ei joutunut kriisiin sen vuoksi, ettei Jeesus saapunut sen ensimmäisen sukupolven aikana. Nyt kun on kulunut lähes 2000 vuotta Jeesuksen paluun odottelussa, kiusauksemme on lakata odottamasta ja joutua tilaan, jota Jeesus kuvaa näin:

Mutta jos palvelija on paha, hän sanoo sydämessään: 'Minun herrani viipyy', ja hän alkaa lyödä palvelustovereitaan ja syö ja juo juopuneiden kanssa. Mutta päivänä, jota hän ei aavista, ja hetkenä, jota hän ei tiedä, hänen herransa tulee ja hakkaa

hänet kappaleiksi ja määrää hänelle saman osan kuin tekopyhille. Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys." (Matt. 24:48-51)

Väärä ja oikea rauha

Kun ihmiset sanovat: "Nyt on rauha, ei mitään hätää", silloin turmio yllättää heidät yhtäkkiä niin kuin synnytyskipu raskaana olevan naisen, eivätkä he pääse pakoon.
(3)

Suomessa olemme saaneet elää rauhan aikaa jo lähes 80 vuotta ja ajatus, että kaikki jatkuu loputtomasti rauhan vallassa on iskostunut monien mieleen. Taloudellisia lamoja on ollut ja mennyt, mutta rauha kyllä jatkuu täällä maassamme. Vasta Ukrainan sota on herätellyt meitä karuun todellisuuteen, että sota voi tulla meidänkin maahamme. Pahinta kuitenkin on, että ihmiset on tuudittautuneet väärään rauhaan Jumalan edessä. Heille on julistettu, että Jumala on niin suuri rakkaus, ettei mitään syntien tunnustusta, katumusta ja kääntymistä parannuksessa Jumalan puoleen tarvita. Riittää, kun on kastettu ja kuuluu kirkkoon. Mitään uudestisyntymistä ei tässä tarvita, kaikkihan ovat syntisiä ja kyllä Jumala kaikkia armahtaa. Riittää, kun välttää pahimmat rikokset, on suvaitsevainen eikä tuomitse ketään heidän elämäntapansa vuoksi.

Todellista rakkautta on kuitenkin se, että uskovat nostavat varottavan äänensä: "Jumala tulee tuomitsemaan kaikki, jotka ovat kääntäneet selkensä Hänelle ja ovat hylänneet Hänen kutsunsa parannukseen ja uskossa kääntymään Hänen luokseen. "Kuolemasi voi tulla milloin tahansa, Herran paluu voi koittaa ennemmin kuin uskalamme ajatellakaan. Siksi tänään on vielä pelastuksen päivä. Vielä Herra kutsuu sinua, tunnusta syntisi ja huuda Häntä avuksesi. Älä lykkää asiaa tuonemmaksi, et voi tietää, oletko huomenna elossa. Älä kulje Herran ohi tänään. Joudut joka tapauksessa Hänen eteensä. Nyt Hän kutsuu sinua Pelastajana, mutta sitten Tuomarina."

Miksi Jeesuksen tulo yllättää?

Moni on varmaan miettinyt, miksi Isä on salannut Jeesuksen paluun ajankohdan meiltä ja myös jopa omalta Pojaltaan. Jeesukselle se ei ollut ongelma, sillä Hän oli ihmisyytensä puolesta kaikessa alamainen Isän tahdolle. Jumaluutensa puolesta Hän tietää, että Isä on hetkelleen ja päivälleen suunnitellut Hänen paluunsa aina iankaikkisuudesta asti. Jeesus tiesi täsmälleen, millä hetkellä Hänen tuli kärsiä ja kuolla ja nousta kuolleista. Se oli Isän määräämä hetki. Vastaavasti Hän tietää, että tulee se Isän määräämä hetki, josta Ilmestyskirja sanoo:

*Minä näin keskellä taivasta lentävän vielä yhden enkelin, jolla oli iankaikkinen evankeliumi julistettavana maan päällä asuville, kaikille kansanheimoille, sukukunnille, kielille ja kansakunnille. Hän sanoi kovalla äänellä: "Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa **hetki on tullut**. Kumartakaa ja palvokaa häntä, joka on tehnyt taivaan ja maan, meren ja vesien lähteet." (Ilm. 14:6-7)*

Meille taas Herra ei ole ilmoittanut tulonsa hetkeä, jotta me olisimme joka hetki valmiit ja kaiken aikaan valvoen suuntautumassa Hänen tulonsa suureen ja riemulliseen hetkeen. Uskovina emme odota tuomion hetkeä, vaan sitä vapautuksen hetkeä, jona saamme olla aina Herran kanssa. Odotamme kuin morsian häitään. Jee-

sus antaa meille johdatuksensa yksi askel kerrallaan, vaikka päämäärä onkin selvä. Jos tietäisimme esimerkiksi, että elämme tästä vielä 50 vuotta terveenä eteenpäin, niin moni todennäköisesti heittäisi valvomisen sikseen ja alaksi miettiä iankaikkisuutta vasta 48 vuoden kohdalla. Mutta Jumala tahto on, että mietimme sitä tänään! Sinun ja minun on mahdollista elää vain tätä hetkeä. Siksi juuri tänään on sydän ja mieli suunnattava Herran tuloon.

Varas yöllä

Mutta te, veljet, ette ole pimeydessä, niin että se päivä voisi yllättää teidät kuin varas, sillä kaikki te olette valon lapsia ja päivän lapsia. Me emme ole yön emmekä pimeyden lapsia. (4-5)

Kuinka usein sinä mietit ja varustaudut varkaiden tuloon? Joku asentaa hälytysjärjestelmiä, mutta tavallisinta on pitää ovia lukittuina. Näin ollen joka kerta kun sinä lukitset oven takanasi tai avaat oven avaimella, teet sen varkaiden pelosta. Voi olla, että et kovin tietoisesti varkaita ajattele tätä kaikkea tehdessäsi, mutta sinulle ja minulle olisi ehkä viisasta ajatella Jeesuksen toista tuloa ilolla, joka kerta kun käytämme avainta.

Valon ja päivän lapsina vaeltamisesta Jeesus sanoo näin: *"Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeydessä, vaan hänellä on elämän valo."* (Joh. 8:12) Valossa vaeltaminen on tietoista kulkemista Jeesuksen kanssa, Jeesuksen armon turvautumista, kuuliaisuutta Hänen sanalleen Pyhän Hengen voimassa. Siihen kuuluu päivittäinen parannus, josta Johannes kirjoittaa näin: *"Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, me eksytämme itsemme eikä totuus ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä."* (1. Joh. 1:7-9)

Jos siis tänään kuljemme yhtä matkaa Jeesuksen kanssa, Hänen tulonsa kirkkoudessa ei voi meitä yllättää, niin että joutuisimme pelkäämään tuomiota.

Valvokaal!

Älkäämme siis nukkuko niin kuin muut, vaan valvokaamme ja olkaamme raittiit. (6)

Jokainen meistä tietää, miten vaikeaa on joskus pysyä hereillä. Niin on varsinkin silloin, kun olemme ehkä ajaneet muutaman sataa kilometriä autolla ja on jo yöaika. Silmäluomet ovat raskaat. Isäni neuvoi aikanaan, että jos syö näkkileipää tai juttelee vieruskaverin kanssa innokkaasti, ei hevin nukahda rattiin. Olisikohan niin myös uskon vaelluksessa, että haukkaamalla usein elämän leipää, Jumalan sanaa ja keskustelemalla rukouksessa innokkaasti Herran kanssa ja jakamalla sydäntämme toisten uskovien kanssa pysymme parhaiten valvovina kristittyinä.

Valvomisessasi on kysymys siitä, mihin sinun elämäsi kokonaisuudessaan suuntautuu. Onko selkeänä tavoitteenasi päästä Herran, Ihmisen Pojan kirkkauteen. Autoa ajaessasikin, tietokonetta näppäillessäsikin, kotitöissäsikin tai rakennuspuuhissasikin mielesi voi olla suunnattuna taivaalliseen Ylkääsi Jeesukseen tai sitten ajallisiin aarteisiisi, pankkitilisi viimeiseen saldoon jne. Herran sanan mukaan meidän tulee tarkistaa yhtä usein suhteemme Häneen päivittäin. Yhtä vähän kuin varkaiden torjuntaan riittää se, että ovet ovat lukossa joka toinen päivä, yhtä vähän Jumalan lap-

selle riittää se, että hän käy henkilökohtaiseen tilintekoon, parannukseen ja Herran armon omistamiseen vain silloin tällöin.

Herran sana kutsuu meidät päivittäiseen parannukseen. Älköönkä päivittäisestä parannuksesta tulko meille fraasi, jolla torjumme koko parannuksen teon. Parannus on sitä, että tänään hylkää inhoten omat syntisi, kääntynyt Herran puoleen, saat Golgatan pyhässä veressä syntisi anteeksi, saat puhtaan sydämen, saat ilon Herran rakkaudesta ja uuden toivon Hänen paluustaan. Herra tulee pian, on ihanaa saada palvelulla evankeliumin eteenpäin viemisessä tänään. Siinä on valmiutemme ja valvomisen salaisuus. Valvovalle kristitylle Jeesus on rakas, Hän on ihmeellinen Vapahtaja ja pyhä Herra. Herran luona on ilo ja elämä. Valvovan Herran oman ilo on siinä, että Herra tuleekin pikemmin kuin hän osasi aavistaakaan.

Jeesuksen tullessa *"taivas ja maa katoavat, mutta Jeesuksen sanat eivät katoa."* Valvova ja rukoileva Herran oma voi selvitä perille Herran tuloon asti nimenomaan Raamatussa meille ilmoitetun sanan varassa. Evankeliumissa on voima pelastaa ihmiset perille asti. Herran lupausten varassa voi elää ja kuolla, sillä Golgatan veren evankeliumissa julistettu syntien anteeksiantamus on voimassa taivaassa ja sen avulla voimme pysyä pystyssä.

Toisista huolehtiminen

Valvomiseen kuuluu myös se, että huolehdimme niiden ihmisten tarpeista ja hengellisestä hyvinvoinnista, jotka Herra elämäämme ja seurakuntaamme johdattaa. Huolehdimme siitä, etteivät harhaopit tai hurmahenkisyys pääse sekoittamaan uskovien elämää. Siihen kuuluu myös keskinäinen neuvominen, nuhtelu ja rohkaisu. Emme kulje yksin vaan valon lapsien saattueessa kohti yhteistä juhlaa.

Raittius

Valvomiseen liittyy saumattomasti raittius, terve ymmärrys. Se sisältää myös ulkoiset raittiit elämäntavat, joihin edellä viittasin. Mutta niissäkin uskovan voimanlähteenä on Pyhä Henki, joka asuu hänen sydämessään. Hengellinen raittius sisältää tasapainoisen Raamatun tuntemisen, jossa korostetaan niitä asioita, joita Sana itse korostaa. Raitis usko lähtee liikkeelle Jumalan objektiivisesta sanasta eikä luota omiin tunteisiinsa eikä tuntemuksiinsa. Sana toki johtaa meidät erilaisiin kokemuksiin, mutta ne raitis uskova alistaa aina uudelleen Sanan alle sen tutkittavaksi. Raitis uskova ei siis antaudu tunteittensa vietäväksi, hän kiittää Jumala kyllä niistäkin, mutta tarttuu aina horjumattomaan sanaan myös vastoin tunteitaan, olivat ne sitten hyviä tai huonoja, kun havaitsee tunteittensa vievän itseään harhaan. Tänä psykologisoivana aikana, joka korostaa yksipuolisen voimakkaasti tunteiden merkitystä, uskovien on entistäkin tärkeämpää pysyä raittiissa ja terveessä ymmärryksessä.

Matkavaatteet

Mutta koska olemme päivän lapsia, olkaamme raittiita, ja olkoon pukunamme uskon ja rakkauden haarniska ja kypäränämme pelastuksen toivo. (8)

Puhuessaan uskovien kristityn vaelluksesta Paavali käyttää usein pukeutumiskuvaa. Niihin sisältyy aina myös kuva taistelusta, jota joudumme koko ajallisen elämämme käymään syntiä ja Saatanaa vastaan. Uskon haarniska viittaa siihen, että usko Jeesukseen luetaan vanhurskaudeksi eli Jumala katselee meitä Kristuksen täydelliseen elämään kätkeytyinä ja pukeutuneina. Asemamme Jumalan lapsina lepää kokonaan Kristuksen lahjavanhurskauden varassa ja kaikkinaisissa kiusauksissa ja Saatanan

hyökkäyksissä meidän ei tarvitse joutua epätoivoon. Pelastus on varma Kristuksessa silloinkin, kun lankeamme. Siksi saamme aina nousta uudelleen jatkamaan matkaa.

Rakkaus, johon olemme puetut, on Isän rakkautta meitä kohtaan. Siitä saamme sitten ammentaa rakkautta myös sisäriin ja veljiin ja vielä pimeydessä vaeltavia kohtaan.

Kypärä viittaa niihin kiusauksiin, joissa Sielunvihollinen pyrkii saattamaan meidät epätoivoon, kun näemme omat syntimme ja ympärillämme vellovan maailman pahuden ja vihan. Epäilyissä saamme nostaa katseemme siihen lopulliseen pelastukseen, joka toteutuu meille Jeesuksen toisessa tulemuksessa. Vaelluksemme suuntautuu eteenpäin ja siksi silmiemme eteen tulee aina asettaa itse Herra, joka meni valmistamaan meille kirkkauden kodin ja tulee noutamaan meidät luokseen.

Määrätty pelastukseen

Jumala ei ole määrännyt, että osaksemme tulisi viha vaan että saisimme pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka on kuollut puolestamme, että me, valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan. (9-10)

Ensimmäisen luvun lopussa Paavali kirjoitti Tessalonikan uskovista näin:
... te käännysitte epäjumalista Jumalan puoleen palvelemaan elävää ja todellista Jumalaa ja odottamaan taivaista hänen Poikaansa, jonka hän herätti kuolleista, Jeesusta, joka pelastaa meidät tulevasta vihasta. (1:9-10)

Kun epäuskoinen maailma on yhä Jumalan vihan alla ja joutuu kokemaan sen täyteydessään viimeisellä tuomiolla ja kadotuksessa, Herran omilla ei ole mitään pelätävää. Herra ei ainoastaan pelastanut meitä Jeesuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuksen kautta, vaan Hän on jopa määrännyt meidät lopulliseen pelastukseen, kun Jeesus saapuu. Pelastuksemme on täysin varma, se on kokonaan kiinni siitä, mitä Jumala päätti, mitä Hän totutti Jeesuksessa ja mihin Hän on määrännyt meidät.

Näin ollen elämässämme ei ole ainoatakaan hetkeä, jolloin olisimme erossa Jeesuksesta. Niin valveilla ollessamme kuin nukkuessamme olemme kaiken aikaa Herran käsissä. Jos sanan "nukkua" viittaisi myös poisnukkumiseemme eli ruumiilliseen kuolemaamme se ei myöskään mitenkään kykene erottamaan meitä Jeesuksen yhteydestä. Kaikki poisnukkuneet Herran omat elävät ja ovat yhdessä Jeesuksen luona. Kristityn elämän salaisuus on juuri tuossa ihmeellisessä yhteydessä Jeesuksen kanssa. Siinä ei ole kysymys siitä, miltä meistä milloinkin tuntuu, vaan tosiasia, johon voimme koko painollamme nojata. Jeesus on kanssasi tänäänkin!

1. Tess. 5:11-15 Kehottakaa toisianne!

11. Kehottakaa siis toisianne ja rakentakaa toinen toistanne, niin kuin teettekin.

12. Pyydämme teitä, veljet, antamaan tunnustuksen niille, jotka näkevät vaivaa teidän keskuudessanne ja ovat teidän johtajianne Herrassa ja neuvovat teitä.

13. Pitäkää heitä erityisen rakkaina heidän työnsä tähden. Eläkää rauhassa keskenänne.

14. Kehotamme teitä, veljet: nuhdelkaa kurittomia, rohkaiskaa alakuloisia, tukekaa heikkoja, olkaa kärsivällisiä kaikkia kohtaan.

15. Katsokaa, ettei kukaan kosta kenellekään pahaa pahalla, vaan pyrkikää aina tekemään hyvää toisillenne ja kaikille.

Kehotukset

Onko sinusta mieluisaa kuulla kehotuksia? Onko sinun helppo olla alamainen seurakunnan johtajille? Miksi keskinäisessä rauhassa eläminen on usein vaikeaa ja miksi se on kuitenkin äärimmäisen tärkeää? Onko joku tehnyt sinulle seurakunnassa vääryyttä? Onko sinulla ehkä aitoja vihamiehiä? Näihin kysymyksiin Paavali viittaa aloittaessaan lyhyet kehotukset Tessalonikan hiljattain uskoo tulleille jäsenille.

Voi olla, että individualistisessa suomalaisessa kulttuurissa kasvaneina pidämme omaehtoisuutta ja elämämme hallintaa niin tärkeinä, että meille on aika vaikea ottaa vastaan kehotuksia. Meille ei ole myöskään kovin helppoa suostua työpaikoillamme esimiesten käskettäviksi, koska saatamme kokea sen omaa arvoamme ja arvostelukykyämme aliarvioivana. Seurakunnassakaan suostuminen alamaisuuteen ja pastorien ja muiden johtajien kehotuksen vastaanottaminen ei liene sekään suomalaisten uskovien vahvuuksia. Korostamme ehkä aivan liikaa omatoimisuutta ja oma-aloitteisuutta.

Kuvaavaa on se, mitä eräs japanilaisen ystäväni sanoi: ”Miksi sinä odotat meiltä oma-aloitteisuutta, anna meille selkeitä käskyjä, niin me kyllä tottelemme.” Tietenkin seurakunnassa tulee varoa lainomaisuutta, mutta Raamattu on kyllä täynnä kehotuksia ja käskyjä eikä niiden noudattaminen ole legalismia, lain alla oloa, jos niiden vastaanottajissa asuu Pyhä Henki, joka tekee rakkaudesta nousevan kuuliaisuuden mahdolliseksi.

Jos kehotukset murskaavat sinut

Jos sinä kuullessasi Raamatun antamia kehotuksia uskoville, kuitenkin koet ne lakina, joka vaatii sinulta mahdotonta, kun näet miten monta kertaa uskovana olet toiminut vastoin noita kehotuksia, niin annan niiden sitten murskata sinut Jeesuksen kasvojen eteen. Käy rohkeasti armon istuimen eteen, Vapahtajasi luo, joka on kantanut kaikki sinun syntiesi, laiminlyöntiesi ja tappioittesi tuomion ja rangaistuksen Golgatan ristillä. Omista uusi ja tuore anteeksiantamuksen armo. Muista myös, että se lahjavanhurskaus, jonka Herra uskon kautta sinulle antoi, pysyy voimassa myös silloinkin kun sinä olet nokkasavessa ja keskellä epäonnistumistasi. Saat nousta ylös jatkamaan matkaa. Herra ei ole sinua hylännyt. Hän rakastaa sinua aivan yhtä paljon kuin sinä päivänä, jona Hän antoi oman henkensä sinun puolestasi Golgatalle.

Kuitenkaan nuo kehotukset eivät ole tarkoitettu laiksi, vaan kun olet Jumalan armosta saanut Pyhän Hengen asumaan sydämeesi, ne ovat viittoja Jumalan sinulle edel-

tä valmistamien hyvien tekojen tien kulkemiseen. Saat ottaa ne vastaan hyvinä neuvoina, joiden noudattamiseen Herran lupaa oman voimansa sikäli, kuin taivutamme sydämemme kuuliaisiksi ja lähdemme toimimaan noiden kehotusten mukaan. Ne on annettu meille, jotta Herra saisi kantaa meissä myönteistä Pyhän Hengen hedelmää, joka koituu viime kädessä Jumalan nimen kunniaksi. Koska Herra itse vaikuttaa noiden kehotusten kautta meissä tahtomista ja tekemistä, emme koskaan saa niiden noudattamisesta kunniaa itsellemme.

Rakentava kehottaminen

Kehottakaa siis toisianne ja rakentakaa toinen toistanne, niin kuin teettekin... Kehotamme teitä, veljet: nuhdelkaa kurittomia, rohkaiskaa alakuloisia, tukekaa heikkoja, olkaa kärsivällisiä kaikkia kohtaan. (11,14)

Paavali on realististi siinä, että hän tiedostaa miten helposti uskova voi langeta kurittomuuteen, voi joutua alakuloisuuden valtaan, kokee ajoittain sekä fyysistä, henkistä ja myös hengellistä heikkoutta. Rakentavan sielunhoidon tarve on terveessä seurakunnassa aina todellinen ja tarvitsemme keskinäistä huolenpitoa. Tehtävä ei rajoitu sielunhoidon ammattilaisiin, vaan koskee koko seurakuntaa. Joskus juuri se, joka kokee olevansa syvän heikkouden vallassa, voikin parhaiten ymmärtää toista ja auttaa toista uskonkilvoituksessa. Siksi avoimuudelle, sydänten jakamiselle ja keskinäiselle kehottamiselle ja rohkaisulle on aina oltava tilaa, kun tulemme yhdessä koolle Herran kasvojen eteen.

Keskinäinen kehottaminen on välttämätöntä voidaksemme rakentua Kristuksen ruumiina. Samassa seurakunnassa on aina uskontaipaleella eri vaiheissa olevia ja erilaisissa hengellisissä tiloissa olevia. Vanhempien uskovien tulee rohkaista uskoonsa nuoria, mutta myös tarvittaessa nuhdella sellaisia, jotka päästyään tiettyyn tiedolliseen tasoon Raamatun tuntemisessa saattavat paisua ja ylpistyä tietämyksestään. Toisaalta vasta uskoon tulleet voivat olla suurena rohkaisuna pitempään vaeltaneille.

Individualismi aiheuttaa myös suomalaisissa seurakunnissa kurittomuutta, josta täytyy myös rohkeasti nuhdella. Toisaalta on niitä, jotka kokevat enemmän tai vähemmän alamittaisuutta verratessaan itseään toisiin. Sellaisille on jaettava rohkaisua ja tukea.

Meidän on myös tiedostettava, että voimme uskonelämässämme joutua heikkouden valtaan, joutuessamme vaikeisiin kiusauksiin tai psyko-fyysisen heikkouden valtaan. Kaikkien vahvempienkin uskovien elämään voi tulla kriisejä, joissa he tarvitsevat tukea. Kun kaiken lisäksi jokainen uskova on eri vaiheessa kasvussaan, tarvitsemme kärsivällisyyttä ja meidän tulee antaa toisillemme aikaa kasvaa Kristuksen tuntemisessa. Mieti, kenelle voisit tänään antaa kehotuksen, rohkaisun tai nuhteen sanan rakkaudessa ja halulla rakentaa hänen uskonelämäänsä.

Johtajuus

Pyydämme teitä, veljet, antamaan tunnustuksen niille, jotka näkevät vaivaa teidän keskuudessanne ja ovat teidän johtajianne Herrassa ja neuvovat teitä. Pitäkää heitä erityisen rakkaina heidän työnsä tähden.(12-13)

Kristillinen seurakunta on kuningaskunta, jota hallitsee Kristus. Se ei ole demokratia, vaikka meidän tuleekin olla valmiit kuuntelemaan toinen toistamme. Jokaiselta seurakunnan jäseneltä edellytetään alamaisuutta ja kuuliaisuutta Herralle. Sen lisäksi Herra on asettanut seurakuntaan järjestyksen, jossa johtajilla on erityinen vastuu neuvoa ja kehottaa seurakunnan jäseniä.

Vaikka kaikkia seurakuntalaisia koskee kehottaminen, rohkaisu, nuhtelu ja neuvominen, johtajilla on erityisvastuu huolehtia laumasta ja puolustaa sitä erityisesti kaikkia harhoja vastaan. Koska seurakuntien johtajat ovat monella tavalla vajavaisia ihmisiä, he joutuvat helposti monenlaisen kritiikin kohteiksi. Heitä on siksi pidettävä erityisen rakkaina ei vain siksi, millaisia he kulloinkin ovat, vaan myös sen viran eli tehtävän vuoksi, jonka Herra on heille uskonut. Meidän tehtävämme on antaa heille tunnustus työstään ja huolehtia heidän taloudellisesta toimeentulostaan.

Muualla Raamatussa johtajista sanotaan muun muassa näin:

Jakakoon se, jolle sanaa opetetaan, kaikkea hyvää opettajalleen. (Gal. 6:6)

Vanhimpia, jotka johtavat hyvin seurakuntaa, pidettäköön kaksin verroin kunnian ansainneina, varsinkin niitä, jotka näkevät vaivaa sanassa ja opetuksessa. (1. Tim. 5:17)

Olkaa johtajillenne kuuliaiset, totelkaa heitä, sillä he valvovat teidän sielujanne niin kuin ne, joiden on tehtävä tili. Näin he voivat tehdä työtään iloiten, ei huokaillen, sillä se ei teitä hyödyttäisi. (Hepr. 13:17)

Samalla on kuitenkin huomattava, ettei johtajia saa väärällä tavalla korottaa niin kuin useissa kultillisissa ryhmissä tapahtuu. Johtajat ovat Herran palvelijoita, joilta kysytään erityisen paljon myös nöyryyttä Ylipaimenen edessä.

Keskinainen sopu

Eläkää rauhassa keskenänne. (13)

Joku on sanonut, että ennen vanhaa uskovat tunnistettiin siitä, miten he rakastivat toisiaan, mutta nykyään siitä, miten he riitelevät keskenään. Uskovien aito syntisyys tulee tosiaankin esiin usein keskinäisenä nahisteluna. Siksi Jumalan sana sisältää toistuvasti kehotuksia keskinäiseen rauhaan ja sopuun ristiriitatilanteissa.

Ristiriitatilanteissa uskovilla voi olla kiusaus soveltaa tiettyjä Raamatun kohtia toiseen osapuoleen ja olla samalla sokea omille synneille ja virheille. Meidän on sovellettava samaa mittaa itseemme kuin toisiinkin. Jeesus korostaakin:

Kuinka näet roskan veljesi silmässä, mutta et huomaa hirttä omassa silmässäsi? Tai kuinka voit sanoa veljellesi: 'Anna minun ottaa roska silmästäsi', kun omassa silmässäsi on hirsi? Sinä tekopyhä! Ota ensin hirsi omasta silmästäsi, niin sitten näet ottaa roskan veljesi silmästä. (Matt. 7:3-5)

Jeesus ei tarkoita sitä, että meidän ei pitäisi auttaa, kun toisella on roska silmässä, vaan ensin on suostuttava aitoon parannukseen omista synneistä. Vasta silloin näemme tilanteet oikein.

Roomalaiskirjeessä Paavali laajentaa rauhassa elämisen kehotuksen koskemaan myös muitakin kuin uskonveljiä ja sisaria:

Jos on mahdollista ja jos se teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa. (Room. 12:18)

Jeesus kutsuu omansa rauhan tekijöiksi. Se tarkoittaa sitä, että voitamme toisen ihmisen omalla puolellemme ja Kristuksen puolelle.

Voimme aina voittaa taistelun pahaa vastaan Kristuksen kanssa. Voimme aina myös saavuttaa sisäisen rauhan. Mutta aina emme voi voittaa rauhaa vihollisen kanssa. Silti rauha on tavoitteemme. ”Jos mahdollista” kertoo sen, että on tilanteita, joissa rauhan hinta on liian korkea. Uskova ei voi suostua rauhaan, joka tehdään totuuden ja uskon hinnalla. Todellista rauhaa ei voi löytyä muuta kuin totuudessa ja vanhurskaudessa. Ratkaisevaa on suhteesi Jumalaan eikä toiseen ihmiseen. Meidän tulee tehdä oikein Raamatun mukaan riippumatta siitä, mitä toinen tekee. Toisaalta meidän on aina suostuttava tunnustamaan se väärä, mitä olemme itse tehneet.

Kostaminen

Katsokaa, ettei kukaan kosta kenellekään pahaa pahalla, vaan pyrkikää aina tekemään hyvää toisillenne ja kaikille. (15)

Jeesus edellyttää sinun rakastavan vihamiehiäsi. Se ei varmaankaan tarkoita sitä, että meillä pitäisi olla hyvät tunteet niitä kohtaan, jotka tietoisesti pyrkivät tekemään meille pahaa. Nykysuomalaiselle rakastaminen näyttää tarkoittavan sitä, että pidetään jostakin ja osoitetaan ystävällisyyttä niille, joita kohtaan on hyvät tunteet. Jeesus on realistinen. Ei meidän on mahdoton tuntea lämpimiä tunteita vihamiehiämme kohtaan, mutta voimme rukoilla heidän puolestaan ja voimme tehdä rakkauden tekoja heidän hyväkseen. Voimme myös kokea kipua heistä ja heidän pelastuksestaan. Mutta ennen kaikkea uskovien kristityn tehtävä on yrittää voittaa vihamiehet Herralle ja sitä kautta myös omiksi ystäviksemme.

Paha maailmassa

Elämme maailmassa, jossa paha, synti ja Saatana hallitsevat. Synti asuu synnynäisesti jokaisessa ihmisessä ja sielunvihollinen hallitsee ihmisiä sen välityksellä. Sielunvihollinen ei kuitenkaan ole vastuussa ihmisten synneistä. Jokainen ihminen on vastuussa Jumalan edessä itse tekemistään synneistä ja koko syntisyydestään. Mutta synnin hirvittävyys on siinä, että toteuttaessamme himojamme ja halujamme itse asiassa alistamme itsemme Saatanan hallintaan.

Sielunvihollisen kolme menettelytapaa ovat valhe, himot ja väkivalta, niin kuin Jeesus kuvaa sen vallassa olevia: *”Te olette isästä Paholaisesta, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, eikä hän pysy totuudessa, koska hänessä ei ole totuutta. Kun hän valehtelee, hän puhuu omiaan, sillä hän on valehtelija ja valheen isä.”* (Joh. 8:44) Hän on kaiken totuuden, nöyryyden, rakkauden, hyvyyden vastakohta.

Saatana löytää meidän lihastamme, syntisestä luonnostamme aina hyvän liittymäkohdan aiheuttaen meille kiusauksia suoraan ja masentaen ja murskaten meitä ulkoapäin tulevilla asioilla. Hän käyttää toisia ihmisiä aiheuttamaan meille tappioita, lankeemuksia, vihaa, katkeruutta, kostonhalua ja masennusta jne.

Tappiokierre

Moni uskovakin kokee kaiken tämän keskellä olevansa tappikierteessä. Onneksi hänellä on se lohtu, että hän saa aina ja toistuvasti syntinsä anteeksi, mutta silti vaellus kulkee tappiosta tappioon, lankeemuksesta lankeemukseen. Hän on kuin veteen uppoava, joka töin ja tuskin saa nenänsä pysymään vedenpinnan yläpuolella.

Sielunhoitoon hakeutuu jatkuvasti ihmisiä, jotka kokevat, että heidän tilanteensa on toivoton sen pahan vuoksi, jota toiset ihmiset ovat tehneet heille. Useimmiten se paha, mitä he ovat kokeneet, on aivan todellista. Mutta sen pahan takana, mitä ihmiset tekevät, on Sielunvihollinen, kaiken pahan lähde, joka iloitsee aina siitä kivusta ja tuskasta, minkä hän saa aikaan.

Ihmiset ovat todellakin pahoja – niin kristityt kuin ei-kristitytkin – vain Jeesus on hyvä. Onko meillä mitään toivoa, kun joudumme elämään vaikeitten sukulaisten, uskosta osattoman puolison, vaikean perheenjäsenen (isä, äiti, anoppi, appi) kanssa. Entä kun joudumme työnantajan tai työtoverien puristukseen tai vääryydellä hyvyyteen vastaavan liikekumppanimme uhreiksi.

Voitto on mahdollinen

Roomalaiskirjeessä Paavali antaa meille selkeän vastauksen: *Älä anna pahan voittaa itseäsi, vaan voita sinä paha hyvällä.* (Room. 12:21) Jumalan sana kutsuu meidät tappioelämästä voittoelämään. Tuo sana on selkeä määräys hengelliseen taisteluun, jossa voimme voittaa. Vastustajamme on viime kädessä Saatana, mutta meidän puolellamme on itse Jumala ja koko Hänen voimansa.

Voidaksemme voittaa pahan hyvällä meidän tulee olla pelastettuja, eli olemme tunnustaneet syntimme Herralle, saaneet ne anteeksi Jeesuksen Golgatan uhriveren tähden, saaneet Pyhän Hengen asumaan sydämeemme. Pyhässä Hengessä saamme nimittäin osallisuuden Jumalan voimaan, Jeesuksen ylösnousemusvoimaan, jota ilman voitto on mahdoton.

Toiseksi meidän tulee olla tietoisia siitä, että voimme voittaa. Kehotus voittaa paha hyvällä ei ole vain hurskas toivomus malliin: "Olisi hyvä, että yrittäisit ponnistella siihen suuntaan, mutta ymmärrän kyllä, että ei siitä mitään tule. Mutta emmehän nyt saa aivan pahan alle alistuakaan, joten koetetaan nyt edes hiukan." Kysymys on Jumalan kehotuksesta omilleen – kehotuksesta, jota he voivat noudattaa, koska Jumala on heidän kanssaan, heidän puolellaan ja heidän voimansa.

Tappiomieliala on Jumalan armon ja Jumalan voiman häpäisemistä. Itsessämme ja omassa voimassamme emme kykene mihinkään, mutta jos Pyhä Henki asuu sinussa, sinä voit – edellyttäen, että olet kuuliainen Herran sanalle. Sanot ehkä: "Mutta minä olen niin heikko." Niin olet, mutta Jeesus on väkevä. Hänessä sinä voit.

On paljon uskovia, jotka rakentavat koko kristillisen vaelluksensa tappiomielialan varaan. Moni vaimo valittaa: "On niin vaikeaa elää uskosta osattoman miehen kanssa." Mutta kun mies sitten tulikin uskoon, vaimon koko rakennelma romahti.

Herrassa paha voidaan voittaa ja Hänessä ihmiset voivat tulla uskoon ja pelastua. Siksi meiltä kysytään aktiivista taistelumieltä ja voitontahtoa.

Millä tavalla?

Voidaksemme voittaa pahan vallassa olevan ihmisen Jumalan puolelle meidän tulee tietää, millä tavalla voimme sen tehdä. Meidän tulee voittaa paha hyvällä. Se saat-
taa kuulostaa siltä, kuin meidän pitäisi voittaa voima heikkoudella. Mutta todellisuudessa hyvän voima on aina suurempi kuin pahan.

Meidän on tunnettava vihollisemme, paha ei ole jotain epämääräistä tai vain käsitteellistä. Kysymys on pahasta, joka kohdistuu sinuun: Pahalla on paha tarkoitus turmella Jumalan työtä houkuttelemalla sinua syntiin. Saatanan tavoite on aina kukistaa sinut voidakseen häpäistä Jumalaa ja heikentää Jumalan valtakuntaa. Sielunvihollisen tarkoitus ei koskaan ole pelkästään tehdä sinusta onnetonta, vaan saada Kristuksen seurakunta kärsimään ja Jumalan nimi pilkatuksi. Se suuntautuu aina Jumalaa vastaan. Ne ihmiset, jotka tekevät meille pahaa, eivät ehkä ole tietoisia siitä, mutta se ei muuta tosiasiaa. Siksi meidän on nähtävä mikä ja kuka ja millaisella päämäärällä toimii sen pahan taustalla, mitä me joudumme kokemaan. Saatana hyökkää sinua vastaan. Et voi sitä väistää ja asia vaatii vastatoimenpiteitä.

Koska olet uskossa, sinut on pelastettu elämään vastoin syntiä. Kokiessamme pahuutta, meidän on syytä muistaa, että Jeesuskin murhattiin ristillä Hänen vanhurskautensa tähden. Joko synnin ja pimeyden on poistuttava elämästäsi tai sitten valo tulee tukahdutetuksi. Mutta pimeydessä valo voittaa aina. Vanhurskauden aurinko Jeesus on noussut kuolleista ja siksi sinä voit kukistaa Hänen kanssaan vihollisesi.

Meille on annettu tehtävä voittaa paha, koska Jeesuksella on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Pimeyden valtojen on pakko paeta Jeesuksen edessä. Emme voi tehdä aselepoa sielunvihollisen kanssa. Tehtävämme ei ole olla häviöllä vaan voittaa. Jos me olemme tappiolla, syy on meidän. Meidän on tehtävä parannus ja lähettävä uuteen taisteluun.

Taisteluasenne ja aseet

Jeesus opettaa Vuorisaarnassa taisteluasennetta. Kun roomalainen sotilas pakotti Nasaretissa Jeesuksen kantamaan hänen raskasta täyspakkaustaan kaksi kilometriä, niin rakkaus uupunutta sotilasta kohtaan merkitsi Jeesukselle sitä, että Hän kantoi pakkausta vielä toisetkin kaksi kilometriä. Kun on saanut iskun oikealle poskelle, rakkaus kääntää vasemmankin posken eikä lyö takaisin.

Aktiivinen asenne ei vain odottele, mitä seuraavaksi tapahtuu, vaan tekee suunnitelmat siitä hyvästä, mitä aikoo tehdä ja toteuttaa sen. Jeesuksen kuolema meidän hyväksemme oli aktiivinen teko, johon Hän kaiken aikaa suuntautui julkisessa toiminnassaan.

Herran omien aseet eivät ole lihallisia. Paha on voitettava hyvällä. Kun muut tekevät pahaa, sinun on tehtävä hyvää. Menettelytavat ovat tärkeitä. Hyvän tekeminen on voimakkain ajateltavissa oleva voima. Pahaa ei voi koskaan voittaa pahuudella. Jumalan voima on käytettävissämme vain, kun toimimme Jumalan määräämällä tavalla.

Siunaa!

Hyvän tekeminen on menettelytapa, jolla paha voitetaan. Se sisältää siunaamisen. Meidän on opittava puhumaan keskenämme, myös niiden kanssa, jotka tekevät meille pahaa. Siunaaminen merkitsee hyvän puhumista, siunauksen rukoilemista

Jumalalta, toisesta huolehtimista ja rakastamista. Rakastaminen ei ole ensi sijassa tunne, vaan sen hyvän tekemistä toiselle, jonka Jumala sanoo sanassaan meidän velvollisuudeksemme. Rakkaus syntyy siitä, että saamme ensin osaksemme Jumalan rakkautta Hänen antaessaan anteeksi syntimme Jeesuksen ristin tähden. Rakkaus ilmenee kuuliaisuutena Jumalaa kohtaan. Usein rakastaminen tekee kipeää. Toisaalta oikeiden tekojen tekeminen toisen hyväksi synnyttää myös tunnesillan rakkauden kohteeseen. Rakkaus merkitsee asettumista toisen alapuolelle, toisen arvostamista ja korottamista, toisen hyväksi tapahtuvaa antaumuksellista toimintaa.

Miten vastaamme suulliseen vainoon, joka sisältää solvauksia, halveksuntaa, pilkkaa ja takanapäin puhumista, mainemme mustamaalaamista? Pääset pahan puhumisesta vapaaksi vain siunaamalla ja alkamalla puhumaan hyvää toisesta. Siihen tarvitaan itsekuria. Vaikka tietäisit vain 10 hyvää asiaa sinua solvaavasta ja 90 huonoa, jatka puhumista, mutta vain noista kymmenestä hyvästä asiasta. Pyydä, että Jumala tekee hyvää vihamiehellesi tai pilkkaajallesi. Rukoile, että Herra pelastaisi hänet. Pyydä, että Jumala armahtaa häntä täysin riippumatta siitä, mitä hän on sinulle tai muille tehnyt.

Jeesus rukoili ristiinnaulitsijoidensa puolesta: *"Isä, anna heille anteeksi!"* Rakkaus etsii toisen parasta. Siirrä mielenkiintosi itsestäsi toisen tarpeisiin. Kysy, mitä voin tehdä hänen hyväkseen.

Sydämen muutos sinussa tapahtuu Pyhän Hengen voimassa, kun luet ja noudatat Raamatun sanaa. Pyhä Henki käyttää Sanaa muuttaakseen sinut. Sana paljastaa sinulle Herran vaatimukset: Joudut näkemään oman syntisi ja syntisyytesi. Sana avaa sinulle parannuksen, syntien tunnustamisen ja armon anomisen tielle. Saat anteeksi ja vakuutuksen, että Kristuksen täytetty työ sinun hyväksesi riittää Jumalan edessä. Sinut luetaan vanhurskaaksi, saat olla Jumalan lapsi. Sen seurauksena alat etsiä tietoisesti vanhurskauden ja oikeudenmukaisuuden toteutumista omassa elämässäsi. Alat harjoittamaan uskon tekoja:

- Jos ennen kiroisit vihamiestäsi, pyydät anteeksi.
 - Siirrä huomion itsestäsi toisen tarpeisiin.
 - Rukoilet Jumalaa pelastamaan ja auttamaan häntä. Rukoile määrätietoisesti hänen puolestaan.
 - Ajattele ystävällisiä, hyviä auttavia sanoja, joita voit puhua hänelle nyt.
- Näin toimiessasi oma sisäinen katkeruutesi murtuu.

Tarvitset yhteyden

Sinä et selviä taistelussa pahaa vastaan yksin, tarvitset toisten uskovien yhteyttä. Ei ole olemassa yksinäisen suden kristittyjä. Herran omien on päästävä itkemään ja iloitsemaan yhdessä. Tarvitsemme sellaista keskinäistä yhteyttä, jossa emme vain kuuntele, millaisia vaikeuksia tai taisteluja itse kullakin on, vaan myös voimme yhdessä Herran sanan edessä etsiä rakentavia ratkaisuja kysymyksiimme.

Tarvitsemme uskovien keskinäistä yksimielisyyttä. Se merkitsee samaa asennetta Jumalaan, maailmaan ja toinen toisiimme. Meillä tulee olla yhteiset tavoitteet: Ihmisten pelastus Jumalan kunniaksi. Meillä on sama informaation lähde, Raamattu ja sama voima Pyhässä Hengessä. Lisäksi meillä on yhteinen vihollinen käärme, jonka pää on jo Golgatan ristillä murskattu.

Keskinäisen yhteyden edellytys on nöyryys, jossa tunnustamme toisten saamat lahjat ja rohkaisemme heitä käyttämään niitä. Yhteys merkitsee keskinäistä riippuvuutta, koska kenelläkään yksittäisellä uskovalla ei ole vastauksia kaikkiin kysymyksiin ja haasteisiin.

Älä kosta!

Roomalaiskirjeessä Paavali laajentaa kehotusta: *Älkää kostako kenellekään pahaa pahalla. (Room. 12:17) Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle. (Room. 12:19)* Sana antaa kaksinkertaisen kiellon, emme saa kostaa. Kielto on henkilökohtaisella tasolla ehdoton. Sen sijaan viranomaisilla on oikeus pahuuden rajoittamiseksi suorittaa rangaistuksia pahuudesta: *Jos teet pahaa, niin pelkää, sillä esivalta ei kanna miekkaa turhaan. Se on Jumalan palvelija, kostaja sen rankaisemiseksi, joka tekee pahaa. (Room. 13:4)* Valtion, seurakunnan ja viran tasolla voi tapahtua kuritusta, joka perustuu tekoihin.

Kun joudut pahanteon uhriksi, sinun tulee valmistautua siihen. Meidän tulee miettiä etukäteen, mitä hyvää teemme silloin, kun joudumme kokemaan pahaa. Päätökset tulee tehdä Raamatun periaatteiden pohjalta.

Jumalan viha

"Minun on kosto, minä maksan takaisin, sanoo Herra." (Room. 12:19) Oikeudenmukainen tuomio, rangaistus eli kosto kuuluu Jumalalle. Herra ei ole antanut sinulle oikeutta kostaa, eikä liioin kykyä kostaa. Emme näet kykene näkemään, millainen asianomaisen kokonaistilanne on, emme tunne taustoja eikä meillä ole siksi myös oikeita keinoja toteuttaa rangaistusta. Vain Jumala kykenee siihen. Meidän tulee antaa tilaa Jumalalle. Tehtävämme ei ole tehdä kaikkea taistelussamme pahaa vastaan. Herra ei lopulta jätä toteuttamatta oikeutta. Joskus tosin saamme odottaa viimeiseen tuomioon asti.

Mutta jos vihamiehelläsi on nälkä, anna hänelle ruokaa, jos hänellä on jano, anna hänelle juotavaa. Näin tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle. (Room. 12:20) Vihamiehelle hyvän tekeminen, hänen tarpeittensa täyttäminen on tapa, jolla voimme voittaa hänet Kristuksen puolelle.

Joskus kuulee selitettävän, että "tulisilla hiilillä" tarkoitettaisiin sitä, että vihamiehelle syntyisi paha omatunto tai häpeä, kun vastaammekin hänen pahuuteensa hyvyydellä. Ilmaisun merkitys on kuitenkin toinen. Ennen tulitikkujen keksimistä, tulen sytyttäminen sammuneeseen uuniin oli äärimmäisen työlästä. Siksi normaali tapa oli käydä hakemassa naapurilta, jonka uuni paloi, palavia hiiliä, joilla oma uuni saatiin jälleen palamaan. Hiilet kuljetettiin ruukussa päänsä päällä kantaen. Tulen saaminen toiselta oli siis mitä syvintä auttavaisuutta ja toisen tarpeiden täyttämistä. Ilmaisun tarkoitus olisikin se, että elottoman ja sammuneen ihmisen sydämeen saadaan sytytymään Herran Hengen palo ja että hän pääsee väin osalliseksi Jumalan elämästä.

Täyttämällä vihamiehesi tarpeet ja voittamalla hänet Herran puolelle Jumalan ei tarvitsekaan kohdata häntä, sillä Jumalan viha väistyy niiden yltä, jotka taipuvat parannukseen ja saavat Golgatan uhrin tähden kaiken anteeksi.

1. Tess. 5:16-22 Henkeä älkää sammuttako

16. Iloitkaa aina.

17. Rukoilkaa lakkaamatta.

18. Kiittäkää joka tilanteessa, sillä sitä Jumala tahtoo teiltä Kristuksessa Jeesuksessa.

19. Henkeä älkää sammuttako,

20. profetoimista älkää väheksykö,

21. mutta koetelkaa kaikki ja pitäkää se, mikä on hyvää.

22. Karttakaa kaikenlaista pahaa.

Iloitkaa ja kiittäkää aina rukoillessanne!

Paavali jatkaa kehotuksiaan jaksossamme 1. Tessalonikalaiskirjettä.

Iloitkaa aina. Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää joka tilanteessa, sillä sitä Jumala tahtoo teiltä Kristuksessa Jeesuksessa. (16-18)

Ilo Herrassa, jatkuva rukoileminen ja joka tilanteessa kiittäminen liittyvät läheisesti toisiinsa. Jokainen ihminen tietää, että iloa ei pysyvästi voi itsestään puristaa, vaikka hetkellistä hauskuutta voikin erilaisin keinoin tuottaa. Emme voi käskää itseämme iloitsemaan, jos sydän on täynnä ahdistusta, kateutta, syyllisyyttä ja surua.

Uskovan ilo ei ole hänen sielunsa tuote, vaan Pyhän Hengen työ hänessä. Mutta Pyhä Henki synnyttää Herran omissa ilon, kun he rukouksessa toistuvasti taivuttavat totuudessa kohtaamaan syntisyytensä ja uudestaan ja uudestaan kohottavat katseensa heidän tähtensä Golgatan ristillä kärsineeseen, kuolleeseen mutta ylösnousseeseen Vapahtajaan. Joka kerta he saavat kiitollisena ihmetellä Jumalan armon käsittämätöntä suuruutta, joka kohdistuu juuri tällaiseen monella tavalla lankeavaan uskovaan. Kiitollisuus synnyttää ilon, kestävän ilon, joka ei riipu olosuhteista. Kärsimyksen ja surunkin keskellä voi ja saa ihmetellä Herran hyvyttä ja iloita siitä.

Ilo Herrasta ja ilo Herrassa

Paavali kirjoittaa Filippiläiskirjeessä ilosta Herrassa, mikä ei tarkoita vain iloa Herrasta eli kaikesta siitä hyvästä, mitä Herra on meidän hyväksemme pelastusteoissa tehnyt, syntien anteeksi antamisesta, Jumalan lapsen ihanasta osasta ikuisen elämän omistajana, Hänen johdatuksestaan, voimasta vaeltaa Hänen tietään ja lohdutuksesta ahdistuksissa ja kaikista hyvistä ajallisista lahjoista kuten terveydestä, ruoasta, perheestä, ystävistä, työstä jne. Kun kostamme katseemme Herraan rukouksessa Pyhä Henki synnyttää kiitollisuuden ja ilon näistä asioista.

Mutta ilo Herrassa on enemmän kuin ilo Herrasta ja Hänen hyvistä lahjoistaan. Ilo Herrassa on ensinnäkin sitä, että saamme kaiken aikaa olla puettuina Jeesuksen lahjavanhurskauteen, saamme olla Hänen pelastusarmonsä sisällä, saamme iloita siitä, että mikään tai kukaan ei voi riistää meiltä pelastusta, joka on Hänessä, sillä ei ole ketään Häntä väkevämpää.

Edelleen ilo Herrassa on sitä, että pelastettuina pääsemme iloitsemaan yhdessä Hänen kanssaan siitä, mistä Hänkin iloitsee: "Taivaassa on ilo enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen!" Pääsemme osalliseksi Herran iloon, kun näemme jonkun tekevän parannuksen, kun näemme jonkun avaavan sydämensä Jeesuksen puheelle ja kun joku sydämen halulla palvelee Herraa. Pääsemme iloitsemaan Herran kanssa kaikista niistä suurista armoista, joita Hän tekee muidenkin ihmisten elämässä.

Miksi emme aina iloitse?

Nyt joku saattaa sanoa, ettei pysyvää iloa ja jatkuvaa kiitollista rukousta kovin paljon näy tämän päivän uskovien elämässä. Pyhässä Hengessä ilo, rukous ja kiitos olla mahdollista ja tietenkin vain Pyhässä Hengessä. Mistä sitten johtuu, että uskoon tullessaan Pyhän Hengen saaneilta uskovilta puuttuu nuo kaikki kolme, ilo rukous ja kiitos. Vika on usein tietenkin siinä, että uskovat eivät elä parannuksessa, eivätkä taivuta sydäntään totuuteen, kun Pyhä Henki heitä nuhtelee. Sanalla sanoen me sammutamme usein Herran Hengen työtä sydämessämme ja elämässämme.

Jumalan rajoittaminen

Henkeä älkää sammuttako, (19)

Eräs Raamatun paradokseja, ristiriitoja meidän pienille aivoillemme, on se, että ihminen voi rajoittaa ja tukahduttaa kaikkivaltiaan Jumalan toimintaa. Jeesus tuli kokoamaan kansansa niin kuin kanaemo kokoaa poikasensa, mutta kansa ei tahtonut tulla Herran luo. Jeesus joutui itkemään oman kansansa paatumusta. Ihmisen on mahdollista vastustaa, murehduttaa, tukahduttaa ja sammuttaa Pyhän Hengen työtä, vaikka Jumala on kaikkivaltias ja on lopulta vievä maailman- ja pelastussuunnitelmansa päätökseen. Jumalan suunnitelma tulee toteutumaan.

Koko Israelin kansan historia on osoitusta siitä, miten kansa kerta toisensa jälkeen hylkäsi Herran sanan lupaukset epäuskossaan ja oli tottelematon Jumalan puheelle. Samoin koko kirkkohistoria on ollut Jumalan kansan luopumuksen historiaa. Kerta toisensa jälkeen seurakunta on hyljännyt Herran sanan ja joutunut syvään alennustilaan. Mutta käsittämätöntä Jumalan armoa on se, että Hän on myös toistamiseen tarttunut oman kansansa ja seurakuntansa historiaan ja nostanut sen alennustilasta. Herra on nostanut profeettoja ja antanut herätyksen ja uudistusten aikoja. Ilman Herran käden herättävää ja uudistavaa vaikutusta kristillinen seurakunta olisi jo ajat sitten kadonnut maan päältä. Mutta Herra itse on luvannut huolehtia siitä, että seurakunta tulee voittamaan synnin, kuoleman, Sielunvihollisen ja tämän maailman vastustuksesta huolimatta.

Vaikka Herra on kaikkivaltias ja tulee viemään suunnitelmansa päätökseen, oman persoonallisen pelastuksemme ja onnemme kannalta samoin kuin evankeliumin leviämisen kannalta on suunnattoman tärkeätä, että me emme syyllisty Jumalan vastustamiseen, Pyhän Hengen murehduttamiseen, sammuttamiseen ja tukahduttamiseen.

Mitä Hengen sammuttaminen mahtaa tarkoittaa?

Raamattu antaa paljon esimerkkejä siitä, mistä Pyhän Hengen sammuttamisessa on kysymys. Meidän lihassamme asuva syntisyys asettuu usein vastustamaan Jumalan sanassa ilmoittamaa tahtoa, vastustamme Pyhää Henkeä. Taipumattomuudellamme parannukseen, kun Pyhä Henki meitä nuhtelee, voimme murehduttaa Häntä. Pysymällä tuossa tottelemattomuuden tilassa voimme sammuttaa Hänen työtään.

Pahimmillaan Herran kutsun saanut voi lopulta paaduttaa sydämensä niin peruuttamattomaan tilaan, että hän pilkkaa Pyhää Henkeä ja sortuu näin syntiin, jota ei voi milloinkaan saada anteeksi, koska siinä tilassa ihminen lopullisesti hylkää ainoa pelastustien Jeesuksen Kristuksen.

Vääriä käsityksiä

Luulen, että jotkut pitävät Pyhän Hengen sammuttamisena sitä, että väärästä innosta tai intoilusta varoitetaan. Paavali puhuu siitä, miten juutalaisilla oli intoa, mutta väärän laista, omavoimaista ja omaa itseä kohottavaa intoa. Pyhän Hengen sammuttamista ei ole myöskään se, että sielullista kuohuntaa suitsitaan tai varoitetaan armolahjojen väärästä käytöstä.

Pyhä Henki ja moderni henki

- Tänä aikana on hyvin paljon sekaannusta ja vääriä käsityksiä Pyhän Hengen työstä. Pyhä Henki kirkastaa ja korottaa Kristusta, mutta monissa liikkeissä korotetaan profeettoja ja johtajia.
- Kun Pyhä Henki paljastaa synnin, niin sen sijaan puhutaan vain sairauksista tai rikkinäisyydestä.
- Kun Pyhä Henki taivuttaa parannukseen, niin puhutaankin sisäisten voimien vapauttamisesta.
- Kun Pyhä Henki johtaa vanhurskauttamiseen Kristuksen työn tähden, toisaalla puhutaankin ihmisen hyväksymisestä sellaisenaan.
- Kun Pyhä Henki haluaa pyhittää meitä ja vie meitä karttamaan pahaa, taistelemaan syntiä vastaan, sen sijaan puhutaankin hengellisistä lahjoista ja kokemuksista.
- Kun Pyhä Henki synnyttää rukouksen, toisaalla korostetaan itseensä keskittävää mietiskelyä.
- Kun Pyhä Henki vie seurakuntayhteyteen, toisaalla innostutaan äärimmäisestä individualismista tai lahkoudutaan ainoiksi pyhiksi koko maailmassa.
- Kun Pyhä Henki antaa aitoja armolahjoja, toisaalla hyväksytään vain synnynäiset lahjat.
- Kun Pyhä Henki antaa lopulta ylösnousemusruumiin, niin toisaalla väheksytään ruumiillisuutta.
- Kun Pyhä Henki avaa taivaallisen elämän veden virran Jeesuksessa, toisaalla keskitytään vain tämän maailman paranteluun ja halveksitaan noita "tai-vastelijoita". Pyhä Henki korottaa Kristusta ja tekee Jumalasta suuren, mutta toisaalla suuri ihminen nousee keskukseen.

Pyhä Henki pysyy ikuisesti

Tässä yhteydessä on kuitenkin sivulauseella torjuttava se harhakäsitys, että Pyhä Henki olisi kuin kyyhkynen siinä merkityksessä, että lentäisi heti uskovan elämästä pois, jos Häntä murehdutetaan. Pyhä Henki on herkkä Henki siinä suhteessa, että Hän ei siedä pienintäkään syntiä ja nuhtelee vähäisimmästäkin vilpistä, mutta Pyhä

Henki ei suinkaan jätä syntiin langennutta Herran omaa, vaan jää pysyy sitkeästi asumassa hänen sydämessään uudestisyntymisestä asti aina taivaalliseen kirkkauteen asti. Sydäimestä käsin Pyhä Henki tekee sitkeää työtään saadakseen taivuteuksi langenneen Herran oman uudelleen parannukseen ja totuuteen. Ilman Pyhän Hengen käsittämättömän suurta kärsivällisyyttä, kukaan meistä ei voisi pelastua.

Jeesus sanoi:

Minä rukoulen Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, Totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, sillä se ei näe eikä tunne häntä. Mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän luonanne ja on teissä. (Joh. 14:16-18)

Itsensä koetteleminen

Asettamalla muutamia yleisiä kysymyksiä itsellemme, voimme tutkia vastustammeko Pyhän Hengen työtä elämässämme vai emme? Raamattu kehottaa meitä tutkimaan itseämme:

"Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa. Tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei, ette kestä koetusta.... Emmehän voi mitään totuutta vastaan, vaan totuuden puolesta." (2.Kor.13:5,8)

Paavali ei sanonut: "Ettekö *tunne itsessänne*, että Jeesus Kristus on teissä?" vaan: "Ettekö *tunne itseänne*, että Jeesus Kristus on teissä?" Kysymys ei siis ole suinkaan sisäisestä tunteesta eli fiiliksestä, vaan tietyllä mitalla tapahtuvasta itsensä arvioinnista. Tätä mittaa Paavali ei löydä itsestään eikä sisältään asuvasta Jeesuksesta, vaan "totuudesta". Raamatun totuus on se mitta, jolla meidän tulee arvioida itseämme.

Kun Raamattua lukiessamme huomaamme, miten sisimpämme "resonoi, värähtelee samaan tahtiin" lukemamme totuuden - ehkä hyvinkin kipeän totuuden - kanssa, niin tiedämme, että olemme uskossa ja Jeesus Kristus asuu meissä Pyhän Henken kanssa. Pyhä Henki ei nimittäin yhdy mihinkään muuhun kuin totuuteen ja vain Raamatun kirjoitettu Sana sisältää totuuden. Uskova löytää toki sanan totuuden edessä myös inhottavan lihansa, joka kaikin tavoin pyrkii torjumaan Jumalan kirjoitetun sanan. Mutta jos olet uskossa ja Herra Jeesus asuu sydämessäsi, niin viime kädessä liha ei voi päästä voitolle, vaan sinun on pakko taipua totuuden alle ja tehdä parannus synneistäsi.

Pyhä Henki, joka asuu Heran omassa, iloitsee myös totuudesta. Pyhä Henki jakaa omilleen suurimmat ja parhaat ilon hetket silloin, kun he ottavat vastaan ihmeellisen totuuden sanoman Jeesuksen ristin sovitustyöstä ja ylösnousemuksen voitosta.

Sisäinen sana

Eräs ehkä kohtalokkaimpia tapoja Pyhän Hengen tukahduttamisessa onkin tänä päivänä siinä, että uskovat ovat alkaneet kuvitella, että he voivat mennä suoraan sisimmässään asuvan Jeesuksen ja Pyhän Hengen luo eikä Raamatun, heidän ulkopuolellaan kirjoitetun totuuden Sanan kautta. Tämä ns. "sisäisen sanan" linja on viimeaikaisessa liikehdinnässä voimistumistaan voimistunut. Tämä uusi - ja kuitenkin niin loputtoman vanha - korostus liittyy saumattomasti meidän yleiseen kulttuuri- ja uususkonnolliseen ilmastoomme, jossa kaikenlainen elämyksellinen on noussut ar-

voon arvaamattomaan. Ratkaisevaa on, että on paljon hyviä ja eheyttäviä ja rikastuttavia kokemuksia. Ja uskonnollinen kokemus on vastoin takavuosia käypää tava-
raa.

Uususkonnollisuuden viehätys

Kun vielä takavuosina herätyskristittyjen täytyi kulkea vastavirtaan korostaessaan henkilökohtaisen pelastuskokemuksen tarpeellisuutta, henkilökohtaisen syntien anteeksi saamisen vastaanottamisen tärkeyttä, vastapainona ulkokohtaiselle ja järj-
peräiselle uskolle eli ns. aivouskolle, tilanne on tänään aivan toinen. Raamatun ul-
koiseen totuuteen perustuva, kirjaimelliseen Jumalan Sanaan perustuva usko ja ko-
kemus ovat edelleen punainen vaate. Niitä vastaan asetetaan muka paljon syväl-
lisempi, vapauttavampi, eheyttävämpi ja miellyttävämpi sisäinen kokemus ja uskon-
nolliset elämykset, joita mikään ahdas raamatullisuus ei saa rajoittaa. Sisäinen ko-
kemus on nostettu kaiken mitaksi. Raamatullisuuden keskitie ei koskaan ole ollut
suosittu: "Vain Raamatulla arvioitu ja mitattu kokemus on oikeaa kokemusta - ja toi-
saalta vain Raamatun sana luo aitoa kristillistä kokemusta."

Vieras tuli alttarille

Jos ja kun joku rohkenee nostaa varoittavan sormensa ja osoittaa nykyisessä hen-
gellisessä ilmapiirissä vallitsevia todellisia ongelmia, hänet on helppo leimata Pyhän
Hengen sammuttajaksi ja Jumalan tekojen vastustajaksi. Mutta tilanne on juuri päin
vastainen. Se, joka tuo Herran alttarille vierasta tulta eli pyrkii kuljettamaan Pyhän
Hengen nimissä keskuuteemme uususkonnollisuuden harhoja, hän juuri on elävän
Pyhän Hengen työn vastustaja ja sammuttaja.

Kristuksen korottaminen

Pyhä Henki toimii vain siellä, missä Hän saa korottaa ristiinnaulittua ja ylösnoussut-
ta Kristusta. Jeesus taas kaikessa korottaa Isää. Isä taas antoi Golgatan sovitus-
työn jälkeen Pyhän Hengen Jeesukselle, jotta Jeesus voisi kastaa sovittamansa ih-
miset Pyhällä Hengellä ja tulella. Jeesuksen suurin halu ja ikävä oli saada nähdä
sovittamiensa ihmisten elämässä Pyhän Hengen liekin palavan.

Jeesus sanoi: *"Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle, ja kuinka tahtoisin-
kaan, että se jo olisi syttynyt! Mutta minut on kasteella kastettava, ja kuinka ahtaalle
joudunkaan, ennen kuin se on täytetty!"* (Luuk. 12:49-50)

Pyhän Kolminaisuuden sisällä vallitseva rakkaus näkyy siinä salaisuudessa, että jo-
kainen Kolminaisuuden persoonista korottaa toista ja asettuu itse alimmaksi. Rak-
kauden olemukseen kuuluu nöyryys ja toisen korottaminen.

Opetus mutta ei julistus Pyhästä Hengestä

Vaikka Uusi Testamentti opettaa paljon Pyhästä Hengestä, se ei **julista** Pyhää Hen-
keä, vaan Jeesusta Kristusta ja Häntä ristiinnaulittuna. Miksi? Siksi, että Pyhä Henki
on sitonut toimintansa evankeliumin sanaan, sanaan ristiinnaulitusta ja ylösnous-
sesta Kristuksesta. Kukaan ei voi saada syntejään anteeksi muuten kuin uskomal-
la Jeesuksen ristiin. Kukaan ei voi saada uskoa ohi Golgatan. Kukaan ei voi ylistää
muuten kuin oppimalla yhä syvemmin tuntemaan Golgatan salaisuutta. Ketään ei

vanhurskauteta ohi Golgatan ristin. Pyhitys on Golgatan ristin ja ylösnousemuksen soveltamista omaan elämään.

Niin kuin israelilaiset saivat kokea fyysisen parantumisihmeen kun he nostivat katseensa vaskikäärmeeseen, samalla tavalla kaikki Pyhän Hengen aito työ riippuu siitä, katsotaanko Golgatalla kärsinyttä ja ylösnoussutta Kristusta uskossa vai ei.

Ja niin kuin Mooses korotti käärmeen autiomaassa, niin on Ihmisen Poika korotettava, että jokaisella, joka uskoo häneen, olisi iankaikkinen elämä. (Joh. 3:14-15)

Tämän ajan pahimman laatuista Pyhän Hengen työn vastustamista ja tukahduttamista tapahtuu siellä, missä Pyhä Henki irrotetaan Kristuksesta ja Isästä ja Hänestä tehdään erillinen Jumala ohi koko Kolminaisuuden.

Miten sammutamme Pyhää Henkeä?

Pyhän Hengen vastustaminen ja tukahduttaminen voi siis tapahtua sitoutumalla tietoisesti tai huomaamattaan Kristuksen ristin ohittavaan tai sitä vähättelevään viirtaukseseen, vaikka se näyttäisi kuinka kristilliseltä tahansa. Mutta myös henkilökohtaisella tasolla on monia tapoja, joilla voimme olla sammuttamassa Pyhän Hengen työtä.

1. Pyhän Hengen sammuttamista on se, että kiellämme **pelastusvarmuuden**, sen, että ihmisen on mahdollista tietää, että hän on saanut kaikki syntinsä anteeksi ja että hän Kristuksen vanhurskauttamana voi tietää pääsevänsä iankaikkiseen kirkkauteen:

"Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta." (Room.5:1)

Raamattu osoittaa, että Pyhä Henki todistaa yhdessä meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia (Room.8:16). Jumalan rakkaus vuodatetaan meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. (Room.5:3-5) Jumalan rakkaus Golgatan uhrissa on siis Pyhän Hengen vaikutuksesta koettavissa siinä määrin, että voimme olla varmat pelastuksestamme. Emme ole saaneet orjuuden henkeä vaan lapseuden Hengen. (Room.5:15) Pyhä Henki vakuuttaa pelastetun sydämessä, että Jeesuksen uhrin tähden hänellä on Isä, jota saa turvallisesti huutaa avukseen. Laajalle levinnyt oppi, jolla on jonkinlaisen nöyryyden maine, oppi siitä, että pelastumisensa voi tietää vasta kuoltuaan ja päästyään perille, on Pyhän Hengen sammuttamista. Jumala on tarkoittanut jokaisen lapsensa iloitsemaan ja kiittämään lapsioikeudestaan ja iankaikkisesta perinnöstään.

Pyhän Hengen sammuttamista on se, että emme **iloi**tse ja kiitä pelastuksestamme ja Jumalan lapsen oikeudestamme. Jumala ei ole tarkoittanut uskovia onnettomaan ja masentuneeseen elämään.

2. Sammutamme Pyhän Hengen työtä, ellemme iloitse Jumalasta ja Hänen **käskyistään**:

"Sillä rakkautta Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä, ja hänen käskynsä eivät ole raskaita." (1.Joh.5:3)

Jumala on pelastanut Jeesuksen ristin uhrilla omansa, jotta he vaeltaisivat Hänen edeltä valmistamissaan teoissa noudattaen Hänen Sanaansa. Jumalan tahdon tekeminen on pelastetun ilo. Kun otamme Herran käskyt vastaan raskaan lain vaatimuksina emmekä etuoikeutena saada palvella Häntä, sammutamme Pyhää Henkeä.

3. Sammutamme Pyhää Henkeä, ellemme nauti Jumalan rauhaa:

"Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalan tietoon. Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa." (Fil.4:6-7)

Kun annamme huoltien ja murheiden hallita itseämme, työnämme luotamme Pyhän Hengen lohdutuksen. Hän on Lohduttaja ja Puolustaja.

4. Sammutamme Pyhää Henkeä, kun emme lepää Kristuksessa ja Hänen kaikkiriittävydessään:

"Olen näet oppinut tyytymään siihen, mitä minulla on. Osaan elää niukkuudessa, osaan myös elää runsaudessa. Kaikkeen ja kaikenlaisiin oloihin olen tottunut, sekä olemaan ravittuna että nälkäisenä, elämään sekä runsaudessa että puutteessa. Minä voin kaiken Hänessä, joka minua vahvistaa." (Fil.4:11-13)

Tunnummeko Kristuksen, joka riittää kaikkeen elämässämme.

5. Yleisin syy Pyhän Hengen työn rajoittamiseen on se, että teemme syntiä ja olemme tottelemattomat Herran äänelle, kun Hän puhuu sanansa kautta omalletunollemme. Et voi koskaan elää siunattua elämää, ellet tee parannusta synneistäsi ja taivuta sydäntäsi kuuliaiseksi Hänelle.

Yhtä yleistä Pyhän Hengen sammuttamista on **itseriittoisuus**, jossa ei yksinkertaisesti tarvita Jumalan voimaa ja Jumalan johdatusta.

6. Myös tietämättömyys Jumalan lupauksista ja sokeus niille estävät Pyhän Hengen työtä elämässämme. Moni ei ole koskaan vaivautunut ottamaan selvää, mitä kaikkea Herra lupaa seuraajilleen Sanassaan.

Kaikkea edellä sanottua liittää yhteen **epäusko**, joka päättää itse mikä on hänelle mahdollista ja mikä ei, eikä kysy sitä Herran sanasta.

7. Pyhän Hengen työtä sammuttaa edelleen väärä usko esimerkiksi siitä, että Uuden testamentin lupaukset kuuluisivat vain tietyille erikoisille ihmisille tai vain tiettyyn ajanjaksoon. Jumalan suuret teot eivät rajoitu vain Apostolien tekojen lehdille tai suurten herätysten alkuaikoihin. Herran lupaukset koskevat tätä meidänkin aikaamme.

Profetoiminen

... profetoimista älkää väheksykö, mutta koetelkaa kaikki ja pitäkää se, mikä on hyvää. (20-21)

Korinttolaiskirjeessä Paavali käsittelee yksityiskohtaisesti profetoimista. Siellä hän osoittaa, mikä on profetian tehtävä seurakunnassa. Hän pitää sitä hyvin tärkeänä

verrattuna esimerkiksi kielillä puhumiseen, jonka käytön hän kieltää yhteisissä koontumisissa, ellei ole kielten selittäjää.

Profetoiva sen sijaan puhuu ihmisille rakentumiseksi, kehotukseksi ja lohdutukseksi... Jos sen sijaan kaikki profetoisivat ja joku, joka ei usko tai on oppimaton, tulisi sisään, niin kaikki paljastaisivat hänet ja lausuisivat hänestä tuomion. Hänen sydämensä salaisuudet tulisivat ilmi, ja niin hän kasvoilleen heittäytyen rukoilisi Jumalaa ja julistaisi: "Todellakin, Jumala on teidän keskuudessanne." (1. Kor. 14:3, 24-25)

Profetoinnista on kaksi erilaista käsitystä Raamattuun uskovien parissa:

On niitä, jotka uskovat, että profetoiminen päättyi siihen, kun Uuden testamentin kirjoitukset valmistuivat. Heille profetia tarkoittaa erehtymätöntä Jumalan ilmoitusta, joka löytyy Vanhassa ja uudessa testamentissa. Näin ajattelevatkin näkevät kyllä Pyhän Hengen profeetallisen toiminnan jatkuvan julistetussa sanassa, jossa sovelletaan Raamatun totuuksia tämän päivän ihmisten elämään. Tämän profeetallisen julistuksen hekin alistavat Raamatun sanalla tutkittavaksi ja arvosteltavaksi.

Sitten on niitä, jotka näkevät, että Pyhän Hengen antama profetian lahja toimii yhä edelleen. Mutta tällaista lahjaa ei aseteta Jumalan sanan rinnalle, vaan siinä on kysymys siitä, miten Pyhä Henki kulloiseenkin tilanteeseen johdattaa uskovia ja soveltaa Raamatun sanaa heidän elämäntilanteeseensa. Lahjan käyttö on siksi myös alitettava aina Raamatun sanalla arvioitavaksi.

Johtopäätökset

Iloitsetko aina, rukoiletko lakkaamatta, kiitätkö joka tilassa? Mikään näistä ei onnistu, ellei sinulla ole sydämessäsi asumassa Pyhää Henkeä, joka antaa ilon, synnyttää rukouksen ja kiitoksen. Ellei sinulla ole Pyhää Henkeä, Jumalan elämää sydämessäsi, Jumala lupaa sanassaan, että saat Hänet asumaan sydämeesi, kun käännyt synneistäsi, tunnustat ne ja saadaksesi syntisi anteeksi annat kastaa itsesi Jeesuksen nimeen. Se tarkoittaa, että tunnustat, että Jeesus kuoli ristin puulla sinun sijaisenasasi kärsien sen rangaistuksen, joka sinulle kuuluisi ja että Hän nousi kuolleista, että sinä saisit uuden elämän Jumalan suosiossa ja Jeesuksen seurassa.

Jos sinä, joka olet jo saanut uskonlahjan, näet, miten omassa ja toisten elämässä sammutat tai tukahdutat Pyhän Hengen työtä, sinun tulee tehdä parannus, tunnustaa tämä syntimme, pyytää sitä Jeesuksen uhriveren tähden anteeksi ja omistaa anteeksiantamus ja lähteä sitten kilvoittelemaan Jumalan Sanan ilmoittamalla tavalla eteenpäin! Täytyminen Pyhällä Hengellä jatkuvasti lähtee aina siitä, että käymme Golgatalle parannusta tehden sen Jeesuksen luo, joka on meidän syntimme sovitannut ja noussut ylös kuolleista.

1. Tess. 5:23-28 Pyhitys ja Jeesuksen tulemus

23. *Itse rauhan Jumala pyhittäköön teidät kokonaan, ja säilyköön koko teidän henkenne, sielunne ja ruumiinne nuhteettomana meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen.*

24. *Hän, joka kutsuu teitä, on uskollinen, ja hän on sen myös tekevä.*

25. *Veljet, rukoilkaa meidän puolestamme.*

26. *Tervehtikää kaikkia veljiä pyhällä suudelmallalla.*

27. *Minä vannotan teitä Herran kautta, että tämä kirje luetaan kaikille veljille.*

28. *Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kanssanne.*

Kokonaan pyhitetty

Mistä pyhityksessä on kysymys? Mikä on pyhityksen päämäärä? Kuka vaikuttaa pyhityksen ja miten se liittyy pelastusvarmuuteen? Miten pyhitys tapahtuu? Miten rukous liittyy pyhitykseen? Millainen suhde on hengellä, sielulla ja ruumiilla? Näihin kysymyksiin antaa valoa 1. Tessalonikalaiskirjeen viimeinen jakso, joka alkaa:

Itse rauhan Jumala pyhittäköön teidät kokonaan, ja säilyköön koko teidän henkenne, sielunne ja ruumiinne nuhteettomana meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen. (23)

Pyhitys on vastaus Isä-meidän rukouksen ensimmäinen osaan, joka sisältää koko muun rukouksen ja kuuluu: *"Pyhitetty olkoon sinun nimesi."* Sanalla pyhittää ja pyhitys on kaksi peruserkitystä, jotka molemmat kuuluvat toisiinsa. Pyhitys on ensiksi jonkin asian tai itsensä asettamista erilleen Jumalaa varten, Jumalan käyttöön ja palvelukseen. Toiseksi pyhityksellä tarkoitetaan sen tekemistä pyhäksi, mikä ei ollut pyhää, siis puhdistamista, muuttamista Kristuksen kuvan kaltaisuuteen. Siinä on kysymys etenevästä prosessista, tapahtumasarjasta.

Ennen kuin pyhitys voi alkaa täytyy kuitenkin tapahtua jotain kertakaikkista: Jumala valitsee ihmisen, sitten Hän vanhurskauttaa ja uudestisyntyyttää ihmisen. Vasta sitten voi alkaa pyhitys. Ei ole mitään pyhitystä ilman edeltä käyvää vanhurskauttamista, jossa Kristuksen pyhyys ja Hänen sovituksensa luetaan meidän hyväksemme, ja uudestisyntymistä, jossa saamme osaksemme Jumalan elämän Pyhässä Hengessä. Mutta jos vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen ovat tapahtuneet, pyhitys, elämä ja kasvu Kristuksessa on välttämätön.

Kokonaisvaltainen pyhitys

Paavali osoittaa, että pyhityksen vaikuttaa Jumala, eikä vain millainen tahansa jumala, vaan se ainoa, joka antaa todellisen rauhan. Pyhityksen tärkeä tunnusmerkki onkin se, että se tapahtuu rauhasta käsin. Vanhurskauttamisen tähden Jumalan ja ihmisen väliltä on poistunut sotatila, Jumalan pyhä viha on väistynyt ja Pyhän Hengen vaikuttama pyhityskilvoitus tapahtuu levosta käsin. Siinä ei ole kysymys hengellisestä pingottamisesta vaan omistautumisesta ja erottautumisesta Herralle, koska Herra itse vaikuttaa pyhityksen.

Edelleen Paavali osoittaa, että pyhitys on kokonaisvaltaista Jumalan työtä. Se kohdistuu henkeen, sieluun ja ruumiiseen. Sivujuonteena näemme tässä Paavalin nä-

kemyksen ihmisen olemuksen kolmijakoisuudesta, jota voisi hahmottaa esimerkiksi niin, että henkeen kuuluu uskonnollinen turvautuminen, omatunto ja arvot, sieluun järki, tunteet ja tahto ja ruumiiseen kaikki se, millä henki ja sielu ilmaisevat itseään. Koska syntiinlankeemuksessa turmeltui ihminen kokonaan, siis henki, sielu ja ruumiis, niin pelastus on myös kokonaisvaltainen. Uskoon tulossa tapahtuvasta pelastuksesta tulee täydellinen lopulta ruumiin ylösnousemuksessa ja siksi vain Jumala voi pyhittää meidät kokonaan ja siksi Raamattu myös liittää pyhityksen Jeesuksen toiseen tulemiseen. Pyhitys ei tule täydelliseksi ilman Jeesuksen toista tulemistä.

Kirjeen lopussa Paavali ei voi olla taas palaamatta pääteemaansa, Jeesuksen toiseen tulemiseen. Hän halunsa oli, että Tessalonikan seurakunta olisi osa Kristuksen morsiusseurakuntaa, joka valmistautuu suureen hääjuhlaan puhtaudella ja nuhteettomuudella. Yksityisen uskovakin haluaa olla valmis, puhdas ja parhaimmissa hengellisissä vaatteissa, kun Jeesus tulee. Juuri sitä varten hän kilvoittelee kohti päämäärää Jumalan voimassa.

Pyhityksen välineet

2. korinttilaiskirjeessä (3:18) Paavali kuvaa pyhitysprosessia Pyhän Hengen työnä, joka tapahtuu, kun katselemme Kristuksen karvojen kirkkautta Jumalan sanan kuvastimen kautta. Siinä siis **Raamattu** on väline, jota Jumala käyttää pyhittämisessä. Siksi Paavali jakeessa 27 sanoo: *Minä vannotan teitä Herran kautta, että tämä kirje luetaan kaikille veljille*. Hänen kirjeensä ovat Jumalan sanaa ja siksi niitä on luettava myös pyhityksemme tähden. Herra vie meidät aina suhteeseen omaan Sanaansa pyhittäessään meitä. Jumalan sana on persoonallista. Se vie meidät henkilökohtaiseen suhteeseen Herraan. Kysymys ei siis ole jonkinmoisesta Sanan maagisesta vaikutuksesta.

Pyhityksen ei riitä vain jokin erityisoppi tai osa Raamatusta. Siihen tarvitaan koko Raamatun totuus. Niin Jeesuksen kaikki opetukset, Uuden testamentin kaikki kirjat kuin koko Vanha testamentti ovat tarpeen, sekä kokonaisuus että osat. Pyhitys on Sanan laaja-alaista soveltamista elämämme kaikilla alueilla. Siksi meidän on ensin ymmärrettävä Sana. Tarvitsemme totuuden Jumalasta, itsestäsi, Kristuksen teoista ja asemastamme Hänessä.

Totuus Jumalasta

Raamatusta on keskeisintä totuus Jumalasta. Älä unohda Jumalaa! Meidän suuri kiusauksemme on pitää Jumalaa jotenkin itsestäänselvyytenä. Raamattu alkaa aina Jumalasta. Monen tämän päivän kristillisyyys on uskontoa ilman Jumalaa. Kaikki alkaa omasta itsestä ja vaikka hetkeksi ikään kuin kurottauduttaisiinkin Jumalan suuntaan, kaikki jämähtää jälleen omaan itseen. Mutta juuri tässä näkyy synnin varsinainen olemus. Sehän ei ole ensi sijassa yksittäisiä tekoja, vaan sitä, ettemme tunnusta Jumalaa ja luota Häneen. Pyhityksessä on kysymys siitä, että Jumala asetetaan elämämme keskukseen.

Koska Jumala on pyhä, Hänen näkemisensä nöyryyttää meidät. Me olemme osa Jumalan pelastussuunnitelmaa. Pyhityksessä on siis kysymys Herran rakastamisesta ja lähimmäisen rakastamisesta. Siinä on kysymys Jumalan ylistämisestä siten, että olemme sitä, mitä olemme, Hänen pelastustekojensa tähden, vaellamme Hänen kasvojensa edessä pyhällä arkuudella. Raamattu ei kuvaa pyhitystä voittoa elämänä vaan jumalisuutena. Se on Jumalan pelkoa.

Totuus synnistä

Tarvitsemme myös totuuden itsestämme. Sen kertoo laki. Laki ei ole pelastustie, mutta se kertoo, mitä Jumala tahtoo. Laki synnyttää ja syventää synnin tuntoa. Se paljastaa, että ongelmamme ei ole niinkään siinä, että olemme itsekkäitä, vaan siinä että emme ole Jumala-keskeisiä. Minä on nostettu Jumalan paikalle.

Totuus uudesta luomuksesta

Pyhittyäksemme tarvitsemme totuuden uudesta luomuksesta. Kristus ei kuollut vain siksi, että saisimme syntimme anteeksi - mikä sinänsä on käsittämättömän suuri ja valtava armon ihme. Hän kuoli myös sitä varten, että pääsisimme vapaaksi synnin vallasta. *"Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka on heidän puolestaan kuollut ja noussut ylös."* (2 Kor. 5:15)

Pelastusvarmuuden puute on suuri pyhityksen este. Siksi uskova palaa aina vanhurskauttamiseensa voidakseen pyhittyä. Roomalaiskirjeen 6. luku osoittaa, miten pyhitys lähtee liikkeelle siitä asemasta, joka pelastetulla on Kristuksen kanssa yhdessä kuolleen ja yhdessä ylösnousseena. Kristukseen liitetty saa tehdä tästä tosiasiasta oikeat johtopäätökset. Hän sanoo El synnille ja KYLLÄ Jumalan vanhurskaudelle.

Totuus taivaasta

Pyhityksessä elävän kristityn tuntomerkki on siinä, että hän suuntautuu kaikilla elämänsä alueilla taivaallisen todellisuuden suuntaan. Hänen toivonsa perustuu Kristuksen ylösnousemuksen tosiasiaan ja siihen, että Herra tulee pian takaisin viedäkseen hänet luokseen taivaalliseen kirkkauteen uudessa ylösnousemusruumiissa.

Rukous ja seurakuntayhteys

Jakeessa 25 Paavali liittää **rukouksen** myös Jumalan pyhittävän työn välineisiin: *Veljet, rukoilkaa meidän puolestamme.* Pyhitykseen tarvitaan siis keskinäistä rukousyhteyttä.

Jakeen 26 rohkaisu *"Tervehtikää kaikkia veljiä pyhällä suudelmalla"*, puhuu taas siitä, että pyhitykseen tarvitaan **seurakuntayhteys**, jossa vallitsee keskinäinen rakkaus.

Pelastusvarmuus

Edelleen Paavali korostaa sitä, että pyhitys liittyy olennaisena osana siihen, että säilymme uskossa ja pääsemme perille Jeesuksen toiseen tulemiseen asti. Koska pelastuksemme on kokonaan Jumalan töiden varassa, pyhityksessäkin on ratkaisevaa se, että *Hän, joka kutsuu teitä, on uskollinen, ja hän on sen myös tekävä.* (24)

Kun Herra kutsui meitä, Hän oli aivan tosissaan. Hän halusi pelastaa meidät ei vain joksikin ajaksi vaan ikuisuuteen asti. Herra synnytti synnin tunnon, Herra taivutti parannukseen, Herra antoi synnit anteeksi ja Kristuksen lahjavanhurskauden, Herra lahjoitti Pyhän Hengen ja nyt Hän uskollisesti ja loppuun asti pyhittää omiaan. Pelastusvarmuutemme lepääkin sen varassa, mitä Herra itse on luvannut tehdä. Hänen lupauksensa koskevat jokaista ja jokainen saa myös jättäytyä niiden varaan, kun parannuksessa ja uskossa käymme Hänen eteensä.

Varmimmaksi vakuutukseksi Paavali päättää kirjeensä rukoukseen: *Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kanssanne.* (28) Sillä hän korostaa vielä sitä, että ei mikään pelastuksessamme eikä siksi myöskään pyhityksessämme ole muuta kuin Jumalan armoa, Hänen suosionsa perustuvaa työtä, joka rakentuu kokonaan Jeesuksen Kristuksen sovitustyön varaan. Ei ole mitään kutsua, ei parannusta, ei uskoa, ei pyhitystä muuta kuin Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa.

Ei kokemus vaan prosessi

Pyhitys ei ole kokemus, vaan tila ja prosessi, jossa muutumme Kristuksen kuvan kaltaisuutta kohti. Se on kasvamista armossa ja Herran tuntemisessa (2 Piet. 3:18). Pyhitykseen toki sisältyy kokemuksia, mutta se ei ole kokemus. Voimme kokea Jumalan rakkautta, Pyhällä Hengellä täyttämistä ja pelastusvarmuutta. Vaikka tällaiset kokemukset rohkaisevat meitä pyhitykseen, ne eivät ole itse pyhitys.

Pyhitystä ei saada hetkessä. Se etenee, taistelu syntiä vastaan syvenee, armon suuruus syvenee, Jeesuksen kuva kirkastuu. Harhat lupaavat asioita hetkessä. Olemme kärsimättömiä ja haluaisimme asiat aina heti. Mutta Jeesus sanoo:

"Jos te pysytte minun sanassani, te olette todella minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." (Joh. 8:31-32)

Pysy sanassa, sana tekee vapaaksi. Kasvu luonnossakin on hidasta eikä sitä saa nopeutumaan sillä, että kasvia ikään kuin revitään ylöspäin. Kasvuun voi vaikuttaa vain epäsuorin keinoin antamalla ravinteita, valoa, lämpöä ja rikkaruohoja kitkemällä.

Pyhitys ei ole helppoa. Siihen sisältyy taistelua ja ponnistelua. Se tapahtuu Hengen ja syntisen luonnon välisessä jännitteessä:

"Vaeltakaa Hengessä, niin ette täyty turmeltuneen luonnon himoa. Sillä turmeltunut luonto himoitsee Henkeä vastaan ja Henki turmeltunutta luontoa vastaan. Nämä ovat toisiaan vastaan, ettette tekisi mitä tahtoisitte. Mutta jos Henki johtaa teitä, te ette ole lain alaisia." (Gal. 5:16-18)

Miksi Herra rukoilee meidän pyhityksemme puolesta?

Mihin sitten pyhitystä oikein tarvitaan? Tämän päivän tunnevaltainen kristillisyytemme ohittaa pyhityksen siksi, että siihen ei sisälly mitään erityislupausta hyvästä olost ja tunneilmaston paranemisesta.

Kärjistäen voitaisiin sanoa, että vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen ovat meitä itseämme varten, mutta pyhitys on Jumalaa varten:

Siinä minun Isäni kirkkaus tulee ilmi, että te kannatte paljon hedelmää ja niin osoitate olevanne minun opetuslapsiani. (15:8)

Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isäännä, joka on taivaissa." (Matt. 5:16)

Jotta varjeltuisimme pahasta

Jeesus rukoilee: *"En pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahasta."*

Me elämme maailmassa, joka on paha. Pyhittämällä Herra haluaa varjella meitä pahasta. Pyhitys ei ole kuitenkaan sellaista hyvää moraalialia, jota voitaisiin edistää esim. lainsäädännöllä. Pyhitys tapahtuu vain evankeliumin voimalla, vain Jumala

kykenee meidät pyhittämään ja siksi Jeesus rukoileekin Isää meidän pyhittymisemme puolesta.

Evankeliumi ei saa aikaan vain sitä, että olisimme vähemmän syntisiä, vaan sitä, että meistä tulisi myönteisessä merkityksessä pyhiä. Evankeliumi ei vie uskovaa pois maailmasta vaan maailman pois uskovasta. Se tekee ihmisestä vapaan pimeyden raivon keskellä. Pyhityksessä ei ole liioin ratkaisevaa, millaisissa olosuhteissa uskova elää. Herra kykenee muuttamaan ihmisen sydämen ja elämän, vaikka olosuhteissa ei tapahtuisi mitään muutosta. Pyhittäessään meitä evankeliumi tekee meistä "immuuneja pahuuden bakteereille".

Syvimmiltään pyhityksessä onkin kysymys siitä, että Herra muovaa omiaan Kristuksen kaltaisuuden suuntaan:

"Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, mutta vielä ei ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on." (1. Joh. 3:2)

"Isä, tee heistä minun kaltaisiani."

Jotta maailma voisi kuulla evankeliumin

Jeesus rukoili omilleen pyhitystä, koska Hän lähetti heidät maailmaan viemään evankeliumia. Jeesus rukoilee pelastusta niille, jotka uskovat Hänen omiensa julistaman sanan kautta. *"Kirkasta minut heissä."* Se millaisia olemme vaikuttaa toisiin ihmisiin. Evankelioinnissa eivät ratkaise menetelmät, vaan Herran omien pyhyys, heistä loistava Kristuksen totuus ja rakkaus. "Isä, pyhitä heidät, sillä muuten he eivät voi toteuttaa tehtäväänsä."

Pyhitys ja voima

Pyhityksessä tarpeemme ei ole voima, vaan valo, opetus ja tieto. Saatana kyllä väittää: "Tarvitset voimaa." Se haluaa pitää meitä tietämättömänä totuudesta. Kristuksen voima on jo uskovassa, sillä Pyhä Henki asuu pelastetussa. Pyhityksen este on siinä, että pidämme härkäpäisesti kiinni omista ajatuksistamme, emmekä ota vastaan Uuden testamentin todistusta: *"Hän voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme ja ymmärrämme, sen voiman mukaan, mikä meissä vaikuttaa."* (Ef. 3:20)

Tahtomme on väärä eikä kysymys ole voiman puutteesta. Moni kyllä sanoo: "Olen vaikka kuinka monta kertaa yrittänyt, mutta aina olen epäonnistunut." Ongelma on siinä, että tällaisen ihmisen tahto on jaettu. Mutta siihen ei auta, että teemme kerta toisensa jälkeen lujempia päätöksiä, jotka eivät pidä kuitenkaan. Tarvitsemme selaista Uuden testamentin totuuden ymmärtämistä, että tahtomme taipuu iloisesti totuuteen. Vasta silloin saamme voiton synnistä. Kun näet Sanasta Herran pyhyiden, tajuat, että sinunkin on tultava pyhäksi. Samalla tajuat, että se on parasta, mitä sinulle voi tapahtua. Pakotetut päätökset eivät mitään auta. Tahtoa on lähestyttävä totuudella. Pyhityksessä on kysymys oikeasta suhteesta Jumalaan eikä meidän päätöksistämme. Se on antautumista totuudelle Jumalan totuuden perusteella.

Uusi testamentti ei keskity yhden synnin käsittelyyn, vaan asettaa sen aina kokonaisuuden valoon. Tämä koskee erityisesti kaikkia vääriä riippuvuuksia. Ratkaisevaa on tajuta oma asema Heran omana. Älä rukoile syntisi tai ongelmasi puolesta. Ajattele sen sijaan itsestäsi oikein Herran omana, Hänen vanhurskauttamanaan ja pe-

lastamana Jumalan lapsena. Keskitä myönteiseen kristillisyyteen.

Päivittäinen pyhitys

Miten pyhitys tapahtuu käytännössä? - 1. Ensinnäkin on erittäin tärkeää, että päivittäin pitäydymme Jumalan sanan lupauksiin pelastuksemme varmuudesta. Älä lakkaa kertaamasta itsellesi Herran suuria lupauksia kuten: *"Mitään kadotustuomiota ei siis ole niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa."* (Room. 8:1). *"Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkein suurin, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä."* (Joh. 10:29)

Tähän liittyy myös pitäytyminen kaikenlaisiin muihin Herran lupauksiin, joita Hän Raamatussa jakaa mitä moninaisimpia elämän tilanteita silmällä pitäen. Herra lupaa pysyä meissä. Hän lupaa huolehtia meidän ajallisista tarpeistamme. *"Niin kuin päiväsi, niin on voimasi."* Jokaiseen päivään liittyy oma taakkansa, mutta juuri sen kantamiseen Herra lupaa voimansa.

2. Toiseksi on pysyttävä päivittäisessä ja jatkuvassa parannuksessa. Pyhä Henki osoittaa uskovan synnit herkästi. Anna lain sanan osua turmeltuneeseen luontoosi, jotta Pyhä Henki saisi kuolettaa sitä. Anna Jeesuksen veren puhdistaa syntisi. Pyydä siksi heti anteeksi, kun Pyhä Henki sinua nuhtelee. Tunnustamaton ja anteeksi saamaton synty on sillanpääasema Sielunvihollisen uusille kiusauksille.

3. Kolmanneksi tarvitsemme hengellistä ravintoa pysyäksemme Herrassa ja kasvaaksemme Hänen tuntemisessaan. Lue siis Raamattua ja käytä aikaa Hänen kasvonsa katseluun sanan peilistä. Tunne Jeesus. Edelleen se merkitsee rukousyhteyttä, jossa ei ole ensi sijassa kysymys pyyntöjen esittämisestä, vaan sydämen pienten ja suurten asioiden jakamista Herran kanssa. Se on keskustelua Herran kanssa, kun Hän puhuu meille omassa sanassaan. Tietenkin kysymys on myös ehtoollisesta, jossa saamme osallisuuden Jeesuksen ruumiiseen ja vereen, Hänen elämämme ravinnoksi.

4. Edelleen Kristuksessa pysymiseen kuuluvat hengelliset harjoitukset, joissa on kysymys muiden uskovien kanssa rakentumisesta ja varustautumisesta vaikeiden päivien varalle. Niihin kuuluu myös evankeliumin levittäminen muille.

5. Kielteisessä merkityksessä Kristuksessa pysyminen merkitsee sellaisen välttämistä ja torjumista, mikä häiritsee yhteyttämme Kristukseen. Herran oma välttää omilla teillään kulkemista ja oman tahtonsa läpiviemistä. Hän ei puuhastele turhia, ei puhu turhia eikä kiistelee tarpeettomista asioista. Toimettomuuden ja huonon seuraran parista hän pyrkii hyvään seuraan ja rakentavaan toimintaan. Hän tietää, että maailma saastuttaa lehtien, radion, TV:n ja internetin välityksellä. Maailman himoja ja saastutusta on paettava. Harhaoppien vaaraa ja rahan himoa on vastustettava viimeiseen asti. Ihmiskunnian etsimistä on myös vältettävä, jos mielimme pysyä Kristuksessa ja antaa kunnian Hänelle armosta ja ihmeellisestä pelastuksestamme.

Kristuksessa pysyminen ei kuitenkaan ole taakka, sillä ei ole mitään ihanampaa, kuin saada olla Hänen lähellä. Hänen luonaan on todellinen onni. Se on mahdollista siksi, että Herra itse lupaa: *"Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."*

Pyhitys ja koetukset

Eräs tehokkaimmista tavoista, mitä Jumala käyttää meitä pyhittäessään, on viedä meidät koetuksiin ja jopa kärsimyksiin. Niillä Hän puhdistaa meitä omaan käyttöön:

Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (Hepr. 12:10-11)

Usein saamme olla nokka savessa näissä koettelemuksissa, mutta joka kerta noustamme saamme aina lisää annoksen Jumalan armoa ja pääsemme hiukan eteenpäin matkalla pyhyteen. Tästä pieni esimerkki Kiinasta niistä taisteluista, joita tulee eteemme, kun Herra koettelee meitä.

Jumalan armon varassa

Kun katselen omaa pyhitystäni ja sitä kuinka likaiset ovat ajoittain matkavaatteeni, tiedän, etten voi pelastusvarmuuttani rakentaa pyhitykseni varaan, vaikka se onkin Jumalan työtä minussa. Siksi saan palata aina siihen tosiasiaan, että Kristuksen täydellinen pyhyys on jo uskoon tullessani lahjoitettu minulle. Hänen työnsä tähden olen täydessä turvassa. Mutta juuri siksi tahdon myös tänään vaeltaa nuhteettomasti Jeesuksen paluuta odottaen.

Miten on sinun pyhityksesi laita? Onko se sinulle yhä raskas kivireki, josta haluaisit päästä vapaaksi? Jos on, Herra kutsuu sinut omaan lepoonsa ja alkamaan uudeleen alusta yksin Jumalan armon varassa. Pyhitys on Jumalan lahja, jossa saat toimia Jumalan työtoverina omassa elämässäsi. Hän tekee varsinaisen työn, suuntaa siksi katseesi ristin Vapahtajaan ja kirkastettuun Herraasi. Saat palvella Häntä. Hän tulee pian ottamaan sinut luokseen. Hän haluaa, että olet siellä, missä Hän on, ja saat lopulta nähdä sen suunnattoman rakkauden, jolla Isä rakastaa Jeesusta. Mikä riemu, kun Hän palaa noutamaan omansa.

Paavalin toinen kirje tessalonikalaisille

2. Tess. 1:1-12 Kristus tulee tuomarina

1. Paavali, Silvanus ja Timoteus tessalonikalaisien seurakunnalle Jumalassa, meidän Isässämme, ja Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa.

2. Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

3. Me olemme velvollisia aina kiittämään Jumalaa teistä, veljet. Se onkin oikein, koska teidän uskonne kasvaa runsaasti ja rakautenne toisianne kohtaan lisääntyy teissä kaikissa.

4. Siksi me itsekkin kerskaamme Jumalan seurakunnissa teistä, teidän kärsivällisyydestänne ja uskostanne kaikissa vainoissa ja ahdistuksissa, joita teidän on kestättävä.

5. Ne ovat osoituksena Jumalan oikeudenmukaisesta tuomiosta, siitä, että teidät katsottaisiin kelpoiksi Jumalan valtakuntaan, jonka vuoksi te myös kärsitte.

6. Sillä Jumala katsoo oikeaksi kostaa ahdistuksella niille, jotka ahdistavat teitä,

7. mutta antaa teille, joita ahdistetaan, levon yhdessä meidän kanssamme, kun Herra Jeesus ilmestyy taivaasta väkevien enkeleittensä kanssa tulenliekissä.

8. Hän rankaisee niitä, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä ole kuuliaisia meidän Herramme Jeesuksen evankeliumille.

9. He tulevat kärsimään rangaistuksena iankaikkisen kadotuksen, erossa Herran kasvoista ja hänen voimansa kirkkaudesta,

10. kun hän tulee, että hän sinä päivänä kirkastuisi pyhissään ja olisi ihmeteltävä kaikissa uskovissa. Olettehan te uskoneet meidän todistuksemme.

11. Sen tähden me aina rukoilemme teidän puolestanne, että Jumalamme katsoisi teidät kutsunsa arvoisiksi ja voimallisesti saat-taisi teissä täydelliseksi kaiken halunne hyvään ja uskonne teot.

12. Näin Herramme Jeesuksen nimi kirkastuu teissä ja te hänessä, meidän Jumalamme ja Herran Jeesuksen Kristuksen armon mukaisesti.

Toisen kirjeen aihe

Mistä uskovien kohtaama vaino ja ahdistus puhuvat? Millainen on helvetti olemukseltaan? Mikä on Jeesuksen paluun päämäärä? Millaiset johtopäätökset Jeesuksen toisesta tulemisesta tulee tehdä tänään? Näitä kysymyksiä Paavali käsittelee toisessa kirjeessään Tessalonikaan.

Ensimmäinen kirje ei riittänyt auttamaan kaupungin kristittyjä Jeesuksen toiseen tulemiseen liittyvissä kysymyksissä. Asiaa pohtiessaan jotkut seurakunnassa olivat "menettäneet mielensä maltin" ja pelästyneet "ikään kuin Herran päivä olisi jo käsillä" (2:1-2). Siksi saatuaan tietää sen Paavali lähetti Korintista toisen kirjeensä muutamien kuukausien kuluttua noin vuoden 51 alkupuolella. Kirje täydentää ensimmäisessä kirjeessä käsiteltyjä asioita. Alkutervehdys on lähes sama kuin ensimmäisessä kirjeessä, joten jätän sen nyt käsittelemättä.

Miehen itku

Olin Kuopiossa telttakokouksen jälkeen todistamassa, kun kolmikymppinen mies itki. Lääkäri oli julistanut hänelle kuolemantuomion. Syöpä oli levinnyt niin, ettei toivoa paranemisesta ollut. Hän kertoi ystävällensä:

"Kyllä minä Jumalaan uskon ja varmaankin pääsen taivaaseen, sillä en ole kenellekään tehnyt mitään pahaa. Mutta miksi minun täytyy kärsiä näin paljon?"

Hänen juopunut toverinsa huusi väliin:

"Ei ole mitään taivasta eikä helvettiä eikä Jumalaa! Multa sinulle on oikein, että sairastat, sillä olet ..." ja hän kertoi sitten, mitä tiesi sairaan toverinsa paheista ja synnistä elämästä.

Itsepetos

Tämä tosi tapahtuma kertoo näiden kahden suomalaisen miehen mutta samalla monen muunkin itsepetoksen. Toinen väitti uskovansa Jumalaan, mutta luottikin itseensä ja "viattomuuteensa". "Miksi"-kysymys paljasti, että jokin hänessä epäili taivaaseen pääsyä. Syvyydestä omatunto marssitti tajuntaan karvasta totuutta hänen elämästään. "Viattoman elämän" laastari ei enää tehonnut.

Pelko ajaa tuomitsemaan toisen

Tarkkasilmäinen kaveri näki oikein toisen paheet. Itseään pönkittääkseen hän oli valmis tuomitsemaan toverinsa "maanpäälliseen helvettiin". On mukava saada itse olla pikku jumala, kun kipu ei tunnu omassa ruumiissa. Hän tiesi, että synti tuottaa rangaistuksen. Mutta halventaakseen oman pelkonsa hän kielsi Jumalan, taivaan ja helvetin. Hän osasi tuomita toisen. Se, mikä antoi hänelle tuomion perusteet, huusi hänen sisimmässään, että hän itsekin joutuisi tuomittavaksi. Helvettiä ei siksi saanut olla! Hän oli johdonmukainen pelolleen. Välttääkseen helvetin, hänen oli kiellettävä Jumala. No, taivaskin meni siinä sivussa.

Ylpeys tai usko

Omatunto julistaa: "Et voi välttää tuomiota etkä helvettiä."

Ylpeys sanoo: "Minä päätän, onko taivasta tai helvettiä."

Omantuntonsa tuomioon taipuvalle ja Jumalalta apua etsivälle Raamattu lupaa:

"Yksikään, joka uskoo Jeesukseen, Jumalan Poikaan, ei ikinä huku, vaan pääsee osalliseksi iankaikkisesta elämästä."

Yhdenkään, joka tunnustaa elämänsä tosiasiat ja turvautuu Jeesukseen ei tarvitse joutua kadotukseen.

Kauhuteollisuuden helvetti

Puhe helvetistä on monelle vastenmielistä. Mutta ei pelkästään rangaistuksen pelosta, vaikka se löytyykin jokaisesta sydäimestä -tunnustettiin sitä tai ei. Monella on lisäksi vääriä mielikuvia helvetistä. Buddhalaiseen tapaan sitä ajatellaan paikkana, jossa sarvipää ilkkuen kiusaa onnettomia sieluja. Kauhufilmit jo kauhuteollisuus ruokkivat jatkuvasti näitä valheellisia helvettikuvia.

Väärät kuvat helvetistä tulee hyljätä, mutta samalla on muistettava, että on olemassa helvetti. Se on olotila jota kannattaa pelätä. Mitä Raamattu siitä opettaa?

Jumalan valmistama

Kadotus ei ole Sielunvihollisen ja hänen apuriensa valtaa, jolla he kiusaisivat onnettomia sieluja ja nauttivat heidän kärsimyksistään ja voisivat lisätä heidän tuskaansa. Viimeisellä tuomiolla Jeesus sanoo:

"Menkää pois minun luotani, te kirotut, ikuiseen tuleen, joka on varattu Saatanelle ja hänen enkeleilleen." (Matt. 25:41)

Kadotus on Jumalan valmistama paikka, jossa Hän antaa oikeudenmukaisen rangaistuksen ja tuomion kohdata nimenomaan Sielunvihollista ja demoneja, pahoja henkiä. Sitä ei ole valmistettu ihmisiä varten. Kuitenkin Jeesus tuomitsee sinne ihmisiäkin, koska heille ei kelpaa taivas, joka on heitä varten valmistettu ja jota Hän lahjana ihmisille tarjoaa.

Oikeudenmukaista rangaistusta

Monet ovat pitäneet Raamatun kuvausta kadotuksesta liian kouriintuntuvana. Ruumiillista tuskaa on kavahdettu. Mutta henkinen ja hengellinen tuska on jo täällä ajassa se, mikä ruumiinkin tuskasta tekee sietämättömän. Raamatun mukaan ihmiset joutuvat kadotukseen ruumiin ylösnousemuksen ja viimeisen tuomion jälkeen. Kadotus on siksi sekä ruumiillista, henkistä että hengellistä tuskaa oikeudenmukaisena rangaistuksena ajallisen elämän synneistä.

Jeesus sanoo: *"Onhan sinulle parempi, että menetät vain yhden osan ruumiistasi, kuin että koko ruumiisi joutuu helvettiin."* (Matt.5:29)

Jokainen ihminen tuomitaan tekojensa mukaan. Syntien suuruutta ei ensi sijassa ratkaise kuitenkaan se, **mitä** pahaa on tehty, vaan **ketä** vastaan pahaa on tehty. Iankaikkisen Jumalan hylkääminen - sitä synti aina on olemukseltaan - tuottaa iankaikkisen rangaistuksen. Kadotettujen tuska nousee tietoisuudesta, että he ovat koko elämänsä rikkoneet rakastavaa ja hyvää Jumalaa vastaan.

Kadotus on iankaikkinen olotila Jumalan enkelien ja Jeesuksen Kristuksen kasvojen edessä. Kadotettujen tuskaa Raamattu kuvaa:

"...hän joutuu juomaan Jumalan vihan viiniä... Häntä kidutetaan tuleessa ja rikin katkussa pyhien enkelien ja Karitsan edessä. Tulesta, joka ihmisiä kiduttaa, nousee savu aina ja ikuisesti. Heillä ei ole päivän, ei yön lepoa..." (Ilm. 14:10)

Pyhä ja puhdas

Kadotuksen tuli ei ole kadotettujen ihmisten himojen tulta, niin kuin usein on annettu ymmärtää. Viimeisen tuomion jälkeen ei tule olemaan mitään syntiä eikä mitään synnillisiä himoja. Kadotuksen tuskan keskeltä ei nouse yhtään kirousta. Raamattu sanoo:

"Jeesuksen nimeä kunnioittaen on kaikkien polvistuttava... ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi: 'Jeesus Kristus on Herra'." (Fil. 2:10-11)

Jumalan iankaikkinen tuli

Kadotus on Jumalan tuli. Pelastetuille Jumala on taivaan ihana rakkauden tuli, mutta kadotetuille iankaikkisesti kuluttava oikeudenmukaisen tuomion tuli. Koska on Jumala, on taivas, sillä taivas on täydellistä rakkauden yhteyttä Jumalaan. Koska on Jumala, on kadotus, sillä se on Hänen pyhyytensä, puhtautensa jo oikeudenmukaisuutensa tuli. Koska Jumala on iankaikkinen, niin myös taivas ja kadotus ovat iankaikkiset. Kadotus ei siis ole olemassaolon sammumisia, vaan iankaikkisia eroa Jumalan rakkaustavien kasvojen kirkkaudesta, mutta loputonta yhteyttä Hänen pyhyytensä polttavaan tuleen. Raamattu sanoo:

"Meidän Jumalamme on kuluttava tuli." (Hebr. 12:29)

Jeesus tuli pelastamaan

Jumala ei tahdo, että kukaan hukkuisi. Hän rakastaa jokaisia luomaansa ihmisiä. Siksi Hän antoi oman ainoan Poikansa Jeesuksen Kristuksen kärsimään sinun sijastasi sinun ansaitsemasi iankaikkisen rangaistuksen. Jeesus kärsi sinun sijaisena-si syntiesi ansaitseman tuskan Golgatan ristillä. Jumala hylkäsi oman Poikansa, ettei hänen tarvitsisi hyljätä sinua. Ristin tuskissa näemme, millainen on kadotuksen tuska. Mutta siellä näkyy myös Jumalan suunnaton rakkaus sinua kohtaan. Säästääkseen sinut Hän kävi itse Pojassaan kärsimään sinun syntiesi oikeudenmukaisen tuomion.

Sinäkin voit pelastua

Tunnustamalla syntisi ja turvautumalla Jeesuksen uhriin saat kaikki syntisi anteeksi, yhteyden rakastavaan Isään ja varmasti iankaikkisen elämän. Jeesus sanoo:

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. (Joh. 3:16)

Puheemme helvetistä

Sanotaan, että kun evankelista Moody puhui ja varoitti ihmisiä kadotukseen joutumisesta, hän teki sen aina kyynelissä. Jeesus varoitti toistuvasti kuulijoitaan kadotuksen kauhuista, mutta Jerusalemin kohdalla Häinkin teki se syvää sääliä tuntien ja itkien. Kadotus on jotain niin kauheaa, että meidän, jotka tajuamme se todellisuudesta jotain, ei tulisi milloinkaan puhua siitä keveästi. Ei ole mitään kauheampaa kuin joutua Jumalan hylkäämänä ikuisen tuleen. Toisaalta emme myöskään saa vaieta ikuisen kuoleman todellisuudesta, rakkaus vaatii varoittamaan ihmisiä siitä.

Vainojen ja ahdistuksen merkitys

Siksi me itsekkin kerskaamme Jumalan seurakunnissa teistä, teidän kärsivällisyydestänne ja uskostanne kaikissa vainoissa ja ahdistuksissa, joita teidän on kestättävä. Ne ovat osoituksena Jumalan oikeudenmukaisesta tuomiosta, siitä, että teidät katsottaisiin kelpoiksi Jumalan valtakuntaan, jonka vuoksi te myös kärsitte. (4-5)

Jo ensimmäisessä kirjeessään Tessalonikan seurakunnalle Paavali antoi tunnustusta sille sen kärsivällisyydestä vainojen ja ahdistusten keskellä. Ne eivät vain kuulu jokaisen uskovan elämään, vaan niiden kestäminen kertoo, millä voimalla uskova vaeltaa kärsimystensä keskellä. Uskovassa itsessään ei ole sellaista voimaa, jolla hän selviäisi vainoissa, ahdistuksissa tai kärsimyksessä. Se, että hän niissä kuitenkin kestää ja hänen kärsivällisyytensä kasvaa niiden keskellä on osoitusta siitä, että Jumalan Pyhä Henki asuu hänessä ja että hän omistaa Kristuksen vanhurskauden. Kun siis Jumala tuomitsee hänet oikeudenmukaisesti taivaan perilliseksi ja avaa hänelle taivaan portin, se tapahtuu Jeesuksen Kristuksen työn tähden Golgatalla. Pyhä Henki on synnyttänyt evankeliumin sanankautta hänessä uskon ja nyt kärsimysten keskellä Pyhä Henki antaa kärsivällisyyttä ja tietoisuuden, että hänen kärsimisellään on merkitys Jumalan valtakunnan leviämisen kannalta.

Esimerkki Japanista

Esimerkkinä kärsimyksen vaikutuksesta olkoon joulukirjeessäni mainitsema japanilainen mies **Yoshiaki Katsu-ura**. Hänhän joutui makaamaan 36 vuotta kaulasta alaspäin halvaantuneena hoitovirheen vuoksi. Sen lisäksi hänellä oli jatkuvaa hermosärkyä, johon eivät kovimmatkaan lääkkeet tehonneet. Löydettyään Vapahtajan 10 vuoden kuluttua halvaantumisestaan hän sai voimaa kestää kipujaan siitä, kun hän muisteli Jeesuksen kärsimystä ja kipua Golgatan ristillä. Hänen potilashuoneensa muodostui myös pienkokousten paikaksi. Niissä jaettiin Herran sanaa ja rukoiltiin yhdessä.

Moni uskova sai rohkaisua hänen kärsivällisyydestään kipujensa keskellä. Kärsivällisyys oli osoitusta Pyhän Hengen työstä hänessä ja kipujen keskellä hän tietokoneella laati säestystiedoston yli 10 000:een hengelliseen lauluun. Hän käytti tietokoneetta otsaan kiinnitetyllä hiirilaitteella, jolle hän antoi käskyt puhaltamalla tai imemällä suullaan. Yhden kappaleen digitointiin tällä hitaalla työtavalla meni vähintään tunti. Hän sai olla todistus Herran pelastavasta ja pyhittävästä työstä kärsimyksensä keskellä, Herra antoi hänelle mielekkään tehtävän sen lisäksi, että hän sai elää rukousyhteydessä Herran kanssa. Se muutos ja sitä seurannut kärsivällisyys, jonka Jumalan pelastava työ oli vaikuttanut hänessä, oli siis osoitus siitä, että hänet oli Jeesuksen tähden luettu vanhurskaaksi ja Jumala näin ollen saattoi oikeudenmukaisesti tuomita hänet taivaan perilliseksi.

Meille tuon miehen esimerkki kertoo siitä, että kaikki se kärsimys, jonka elämässämme kohtaamme uskovina, on tarkoitettu meille kärsivällisyyden kasvattamisen lisäksi osoitukseksi siitä, että Jumala on oikeudenmukainen tuomitessaan omansa iankaikkisen kirkkauden omistajiksi. Siksi meidän on syytä oppia ottamaan kaikkinaisen kärsimys Herran kädestä silloinkin, kun sen suoranaishina vaikuttajina saattavat olla toiset ihmiset, jopa vihamiehemmekin.

Jumalan kosto

Sillä Jumala katsoo oikeaksi kostaa ahdistuksella niille, jotka ahdistavat teitä, mutta antaa teille, joita ahdistetaan, levon yhdessä meidän kanssamme, kun Herra Jeesus ilmestyy taivaasta väkevien enkeleittensä kanssa tulenliekissä. (6-7)

Jumalan oikeudenmukaisuus tulee myös toisella tavalla esiin. Hän kostaa eli antaa ansaitun rangaistuksen niille, jotka vainoavat ja ahdistavat Hänen omiaan. Jumalan pyhyys ja vanhurskaus ilmenee siinä, ettei hän jätä ainoatakaan syntiä ja vääryyttä rankaisematta eikä hyvittämättä ainoatakaan syntien uhriksi joutunutta omaansa. Viimeisellä tuomiolla kaikki ihmiset tulevat saamaan pelkästään oikeutta. Uskovat saavat sitä Jeesuksen tekojen ja uhrin perusteella, Herran armon torjuneet saavat sitä omien tekojensa perusteella.

Tienkin täällä ajassa uskovat rukoilevat yhdessä Stefanoksen kanssa, että Herra voisi antaa heidän vainoajilleen anteeksi ja pelastaa heidät. Mutta jos nämä eivät parannukseen taivu, heitä kohtaa ikuinen tuska kadotuksessa. Toisaalta pelastetut saavat Jeesuksen toisessa tulemuksessa ja viimeisellä tuomiolla nauttia lepoa ja rauhaa. Täällä ajassa emme vielä lopullista lepoa voi löytää, vaikka saammekin Jeesuksen uhriveren tähden elää sovitettuina ja omantunnon rauhassa. Uskon taistelun lihassa asuvaa syntiä, maailmaa ja Saatanaa vastaan jatkuu ja kärsimys kestää Herran tuloon asti. Mutta tiedämme, että lopullinen lepo on tulossa. Saamme katsella toivossa siihen päämäärään, joka on meille selkeästi Herran sanassa kuvattu.

Syy kadotukseen joutumiseen

Hän rankaisee niitä, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä ole kuuliaisia meidän Herramme Jeesuksen evankeliumille. (8)

Koska Jeesus Kristus kantoi koko maailman synnin, kenenkään ei pitäisi joutua kadotukseen ja vastaamaan itse omista synneistään. Mutta syy siihen, että syntiensä vuoksi kadotusta kohti kulkeva sinne lopulta joutuu, on se, että hän epäuskossa torjui sen ainoa pelastuksen, joka ihmisille on tarjolla. Kun ihminen jatkaa matkaansa selkä Jumalalle käännettynä eikä piittaa evankeliumin pelastuskutsusta, hänen edessään on Jumalan pyhä ja oikeudenmukainen tuomio, Jumalan polttavan tulen iankaikkinen osa.

Kadotuksen luonne

He tulevat kärsimään rangaistuksena iankaikkisen kadotuksen, erossa Herran kasvoista ja hänen voimansa kirkkaudesta,... (9)

Edellä jo kuvasin kadotuksen luonnetta, jonka Paavali tiivistää nyt eroksi Herran kasvoista ja Hänen voimansa kirkkaudesta. Joku on sanonut tähän tapaan: "Jumala loi ihmisen yhteyteensä ja sitoi ihmisen tuhannella siteellä itseensä. Synnissään ihminen onnistui katkaisemaan kymmenen sidettä ja sai aikaan sen pimeyden, mitä synti ja kuolema nyt mukanaan tuovat. Mutta kun Jumala katkaisee loput 990 sidettä, niin sitten ollaan kadotuksessa." Tietenkään emme voi vielä kuvata helvetin tuskien syvintä olemusta, mutta saamme parhaan välähdyksen niistä katselemalla Jeesusta Golgatan ristillä, kun Jumala hylkäsi Hänet pyhän polttavan tulensa alle.

Taivaan olemus

...kun hän tulee, että hän sinä päivänä kirkastuisi pyhissään ja olisi ihmeteltävä kaikissa uskovissa. Olettehan te uskoneet meidän todistuksemme. (10)

Jos Jeesuksen ilmestyminen kirkkaudessa valtaisan enkelijoukon kanssa koituu Herran epäuskossa torjuneille kadotustuomioksi, niin sitä vastoin pelastetuille, Golgatan uhriin turvaaville, se koituu ihmeelliseksi päiväksi, jossa Jumala saa kunnia ja ylistyksen heidän ihmeellisestä kirkastetusta olemuksestaan.

Taivaan olemus on siinä, kun pääsemme osallisiksi Herran kasvojen kirkkauden katselesta, saamme omaksemme saman kirkastetun ylösnousemusruumiin kuin Jeesuksella ja Jumalan kirkkaus loistaa Hänen omissaan. Hänen omiaan ovat ne, jotka ovat ottaneet uskossa vastaan Paavalin todistuksen eli evankeliumin Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen pelastusteoistaan.

Uskovien ihmeellistä taivaallista osaa Jeesus kuvaa Ilmestyskirjassa näin:

Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa. (Ilm. 2:7)

Sitä, joka voittaa, ei toinen kuolema vahingoita. (Ilm. 2:11)

Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja valkoisen kiven ja siihen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja. (Ilm. 2:17)

Joka voittaa ja loppuun asti ottaa vaarin minun teoistani, sille minä annan vallan hallita pakanoita. Hän on paimentava heitä rautaisella sauvalla, hän särkee heidät

kuin saviastiat. Sen vallan minäkin olen saanut Isältäni. Ja minä annan hänelle aamutähden. (Ilm. 2:26-28)

Se, joka voittaa, puetaan siis valkeisiin vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeään elämän kirjasta, ja minä tunnustan hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliensä edessä. (Ilm. 3:5)

Joka voittaa, siitä minä teen pylvään Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos. Minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, uuden Jerusalemin, joka laskeutuu taivaasta minun Jumalani luota, ja oman uuden nimeni. (Ilm. 3:12)

Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja istuutunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen. (Ilm. 3:21)

Herran nimen kirkastaminen tänään

Sen tähden me aina rukoilemme teidän puolestanne, että Jumalamme katsoisi teidät kutsunsa arvoiksi ja voimallisesti saattaisi teissä täydelliseksi kaiken halunne hyvään ja uskonne teot. Näin Herramme Jeesuksen nimi kirkastuu teissä ja te hänessä, meidän Jumalamme ja Herran Jeesuksen Kristuksen armon mukaisesti. (11-12)

Koska Herran omille on luvassa ihmeellinen kirkkauden valtakunta, jossa Jeesus itse on kirkastettu pyhissään, niin tämän hetken tärkein tehtävämme on toimia niin, että Jeesuksen kirkkaus tulisi jo nyt näkyviin elämässämme. Se taas tapahtuu siten, että meissä uskovissa syntyy halu tehdä hyvää. Kysymys ei kuitenkaan ole lain teoista, joilla yrittäisimme kelvata Jumalalle, vaan uskon teoista, koska Jeesuksen lahjoittaman vanhurskauden tähden kelpaamme jo Jumalalle. Paavali tiedosti, että olemme vielä matkalla kohti täyteyttä ja tarvitsemme paljon rukousta ja esirukousta, että vaelluksemme voisi kirkastaa Vapahtajaamme. Rukous merkitsee sitä, että omassa voimassamme emme mitään voi, olemme täysin riippuvaisia Jumalan armosta, joka vaikuttaa hyvät teot.

Uskovan hyvät teot eivät ole hänen itsensä aikaan saamia, vaan ne tapahtuvat siten, että olemme kuuliaisina Herran sanalle ja silloin Jumalan armo vaikuttaa ja kykenemme tekemään hyvää. Näin ollen me itse emme saa kunniaa niistä vaan Kristus, joka vaikuttaa armossaan meissä. Jeesus itse lausui näin:

Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isäännä, joka on taivaissa. (Matt. 5:16)

Kunnian varkaat

Koska meillä uskovillakin on aina suuri kiusaus ottaa itsellemme kunnia siitä hyvästä, mitä teemme, Herralla on tapana nöyryyttää meitä ja sallia meille kaikenlaista ahdistusta ja kärsimystäkin. Jos ja kun niiden keskellä teemme hyviä tekoja, maailmakin näkee, että ne eivät synny meistä itsestämme vaan ovat Jumalan vaikuttamia ja Herra saa niistä kiitoksen ja kunnian. Aitoja hyviä töitä ovat sellaiset, jotka siirtävät ihmisten katseen pois ihmisestä Jumalan puoleen. Niistä Jeesus sanoo edelleen:

Siinä minun Isäni kirkkaus tulee ilmi, että te kannatte paljon hedelmää ja niin osoitate olevanne minun opetuslapsiani. (Joh. 15:8)

Ylimmäispapillisessa rukouksessaan Jeesus kuvaa omiaan näin:

Kaikki, mikä on minun, on sinun, ja mikä on sinun, on minun, ja minut on kirkastettu heissä. (Joh. 17:10)

Jeesuksen syvin kirkkaus tuli ilmi Hänen ristinkärsimyksessään ja ylösnousemuksessaan, vastaavasti tässä ajassa Jumalan kirkkaus Hänen omissaan tulee kaikin selkeimmin ilmi, kun he ovat kärsimysten ja ahdistusten keskellä, mutta silti heistä loistaa rakkaus toisia kohtaan. Meidän ei siksi tarvitse paeta niitä ahdistuksia, jotka Herra hyvydessään meille jakaa.

2. Tess. 2:1-12 Laittomuuden ihminen

1. Mutta mitä tulee meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen ja kokoon-tumiseemme hänen luokseen, me pyydämme teitä, veljet,

2. ettette anna minkään hengen tai sanan tai minkään muka meidän lähettämämme kirjeen pelästyttää itseänne, niin että heti menetätte malttinne, ikään kuin Herran päivä olisi jo käsillä.

3. Älkää antako kenenkään millään tavoin eksyttää itseänne. Ensin näet tapahtuu luopumus ja ilmestyy laittomuuden ihminen, kadotuksen lapsi,

4. tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai palvottavaksi kutsutaan, niin että hän asettuu Jumalan temppeliin ja julistaa olevansa Jumala.

5. Ettekö muista, että puhuin teille tästä, kun vielä olin luonanne?

6. Ja te tiedätte, mikä häntä nyt pidättää, niin että hän vasta ajallaan ilmestyy.

7. Laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa, kunhan vain poistuu tieltä se, joka sitä on vielä pidättämässä.

8. Silloin ilmestyy tuo laiton, jonka Herra Jeesus on surmaava suunsa henkäyksellä ja tuhoava tulemuksensa kirkkaudella.

9. Tuon laittoman tuleminen tapahtuu Saatanan vaikutuksesta valheen kaikella voimalla tunnustein ja ihmein,

10. kaikin vääryyden viettelyksin niille, jotka joutuvat kadotukseen, koska he eivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen voidakseen pelastua.

11. Siksi Jumala lähettää heille voimakkaan eksytyksen, niin että he uskovat valheeseen,

12. jotta kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät ole uskoneet totuuteen vaan ovat mieltyneet vääryyteen.

Milloin Jeesus tulee?

Milloin Jeesus tulee takaisin noutamaan omansa? Millaiset merkit edeltävät sitä? Kun näemme ajan lähestyvän, mitä meidän tulee erityisesti varoa? Mikä ja millainen on Antikristus? Mikä mahtaa pidättää sen ilmestymistä? Miksi Jumala lähettää eksytyksen ennen Jeesuksen paluuta? Millaiset ihmiset joutuvat kadotukseen?

Näitä kysymyksiä pohtivat Tessalonikan seurakunnan uskovat ja niin mekin teemme aika ajoin. Paavali antaa jaksossamme valoa näihin asioihin.

Näkemykseni Jeesuksen toisesta tulemisesta

Tässä yhteydessä on ehkä tarpeen todeta, että Jeesuksen toiseen tulemiseen liittyviä Ilmestyskirjan kuvauksia on kristillisissä kirkkoissa tulkittu neljällä eri tavalla. Kotikirkossa eikä monissa muissakaan seurakunnissa vaadita uskomään näissä asioissa samalla tavalla.

Ensimmäiset 200 vuotta kristillinen kirkko oli lähes yksimielinen ja edusti niin sanottua historiallista *premillennialismia*, johon minäkin sitoudun. Siinä Ilmestyskirjan opetus tulkitaan mahdollisimman kirjaimellisesti ja opetetaan, että Jeesuksen paluu tapahtuu ennen tuhatvuotista valtakuntaa. Seurakunta joutuu kulkemaan lopun ajassa läpi suuren ahdingon ja kestämiään ahdingon vaivat vaikkakin Jumalan erityisessä suojeluksessa. Ennen Kristuksen toista tulemistä toteutuvat tietyt tapahtumat kuten Antikristuksen tuleminen. Uskovien toivona on Kristuksen näkyvä julkinen paluu, joka tapahtuu samalla hetkellä kuin pelastettujen ylös tempaaminen, josta 1. Tessalonikalaiskirje puhuu. Jeesuksen paluussa vain uskovat kuolleet nousevat ylös. Alkaa tuhatvuotinen valtakunta, jossa toteutuvat Vanhan testamentin lupaukset luomakunnan vapauttamisesta turmeluksen orjuudesta. Saatana on sidottu ja Kristus hallitsee seurakunnan kanssa maan kaikkia kansoja. Jumalattomien ylösnousemus ja viimeinen tuomio tapahtuvat sen jälkeen ja sitten alkaa lopullinen uusi taivas ja uusi maa.

Varsin laajalle karismaattisiin piireihin on levinnyt niin sanottu *dispensationalistinen premillennialismi*. Sen mukaan Jeesuksen toinen tuleminen tapahtuu ensin vain uskojille nähtävällä tavalla ylös tempaamisessa, niin ettei seurakunnan tarvitse sen mukaan kokea suuren ahdistuksen aikaa ja vasta sen jälkeen Jeesus tulee näkyvällä tavalla maan päälle ja alkaa tuhatvuotinen valtakunta edellisen näkemyksen tapaan. Mielestäni tämä näkemys on ristiriidassa monien selkeiden Raamatun kohtien kanssa.

Monet luterilaiset ja reformoidut edustavat joko *postmillennialismia* tai *amillennialismia*, joissa Ilmestyskirjan tuhatvuotista valtakuntaa eletään joko nyt tai tuhatvuotinen valtakunta tulkitaan kokonaan kuvaannollisesti. Molemmissa tulkinnoissa Jeesuksen paluussa tapahtuu välittömästi viimeinen tuomio ja sen jälkeen alkaa uusi taivas ja uusi maa.

Kaikille näille näkemyksille on kuitenkin yhteistä, että Herra Jeesus joka tuli ensimmäisen kerran sovittamaan synnin ja voittamaan kuoleman, istuu nyt taivaaseen astuneena Isän oikealla puolella ja odottaa, milloin Isän määräämä aika täyttyy ja Hän saapuu suurella kirkkaudella maan päälle, herättää kaikki kuolleet ylösnousemusruumiiseen, tuomitsee kaikki kansakunnat ja alkaa uusi taivas pelastetuille ja kadotus epäuskon vallassa oleville.

Valtakunta toteutuu

Jeesus opetti omilleen, että hänen paluunsa päivää tai hetkeä ei tiedä kukaan muu, kuin Isä, ei edes Jeesus inhimillisen luontonsa puolesta. Kuitenkin opetuslapset esittivät jo aiemminkin esittämänsä kysymyksen Jeesukselle hänen ylösnousemuksensa jälkeen juuri ennen hänen taivaaseen astumistaan:

"Herra, tänä aikanako sinä palautat ennalleen Israelin valtakunnan?" Hän sanoi heille: "Ei teidän asianne ole tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä oman valtansa nojalla on asettanut." (Ap.t. 1:6-7)

Jeesus ei siis kieltänyt sitä, että hän tulisi palauttamaan Israelin valtakunnan, siis sen todellisen uskovan Israelin valtakunnan, joka tulisi toteutumaan hänen paluusaan. Mutta hän kielsi meitä miettimästä ajankohtaa, koska vain Isä sen määrää. Sen sijaan hän käski omiaan valmistautumaan tuon ihmeellisen ja maailmanlaajan valtakunnan tuloa julistamalla evankeliumia kaikkialla maailmassa. Hänhän jatkoi:

"Mutta te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teidän päällenne, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka." (Ap.t. 1:6-7)

Minä tulen pian

Ilmestyskirjan viimeisessä luvussa Jeesus lupasi: *"Minä tulen pian, ja palkkani on minun mukanani antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan... Autuaita ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi oikeus elämän puuhun ja että he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin."* (Ilm. 22:12,14)

Jokaisen uskovan pitää olla valmis kohtaamaan Jeesus milloin tahansa tuli hän sitten kirkkaudessaan takaisin tai kutsui hän sitten meidät henkilökohtaisen kuoleman kautta luokseen. Valmiustila säilyy, kun päivittäisessä parannuksessa etsimme ja omistamme Jeesuksen veressä syntien anteeksiantamuksen ja toisaalta toimimme aktiivisesti evankeliumin levittämiseksi niin lähimmille ihmisille kuin aina maan ääriin asti.

Edeltävät merkit

Vaikka Jeesus selkeästi kieltää meitä miettimästä hänen tulemisensa päivää tai hetkeä, toisaalta hän kuitenkin käskää meitä tutkimaan aikojen merkkejä: missä ajassa liikumme ja missä määrin ennusmerkit ovat toteutuneet. Kun opetuslapset kysyivät Jeesuksen tulemisen ja nykyisen evankeliumin levittämisen aikakauden päätöstä, Jeesus vastasi:

"Varokaa, ettei kukaan eksytä teitä. Sillä monet tulevat minun nimessäni ja sanovat: 'Minä olen Kristus', ja he eksyttävät monia. Te saatte kuulla sodan ääniä ja sanomia sodista, mutta älkää pelästykö. Näin täytyy tapahtua, mutta se ei vielä ole loppu. Kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja monin paikoin tulee nälänhätää ja maanjäristyksiä. Mutta kaikki tämä on vasta synnytystuskien alkua. Silloin te joudutte ahdistukseen, monia teistä tapetaan, ja kaikki kansat vihaavat teitä minun nimeni tähden. Silloin monet luopuvat, ilmiantavat toisensa ja vihaavat toinen toistaan. Monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monia. Ja koska laittomuus lisääntyy, kylmenee monien rakkaus. Mutta joka kestää loppuun asti, pelastuu. Tämä valtakunnan evankeliumi julistetaan koko maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille, ja sitten tulee loppu." (Matt. 24:4-14)

Kun katselemme maailman menoa ympärillämme, monet Jeesuksen mainitsemista edeltävistä merkeistä ovat jo nyt havaittavissa. Varmaan Tessalonikankin kristityt olivat joutuneet näkemään sotia tai kuulleet sodista, olivat nähneet kulkutautien hirvittävää tuhovoimaa, tunteneet maan järisevän jalkojensa alla ja saaneet vainoissa vastustusta uskolleen. He olivat myös nähneet myös sen, että väärät opettajat levittivät valheita heidänkin ympärillään. Siksi he olivat tehneet hätäisen johtopäätöksen, että Herran tulon päivä on käsillä aivan millä hetkellä tahansa.

Toki tänäkin aikana on moni varsinkin viime aikaisten sotien uutisia seurattessamme joutunut saman laiseen paniikkiin kuin Tessalonikan uskovatkin. Vaikka Herran omille itselleen hänen tulonsa ei olekaan pelon vaan ilon aihe, läheisten rakkaiden eläessä vielä pimeydessä vailla pelastusta voimme joutua paniikkiin. Eräs uskova rouva sanoi minulle viime vuonna, että hän ei kykene rukoilemaan "Tule Herra Jeesus!" koska hänen kolme poikaansa eivät vielä ole pelastuneet.

Voi olla, että monen tämän päivän uskovan tilanne on päinvastainen. He saattavat ajatella, että kun noita Jeesuksen kuvaamia merkkejä on jatkunut jo pari tuhatta vuotta, niin Jeesuksen paluuseen saattaa vierähtää vielä toinen mokoma. Mutta näin ajattelevan uskovan on hyvä muistaa se, että ajatus voi tulla Sielunviholliselta, joka pyrkii nukuttamaan uskovat "Ruususen" uneen, jotteivät he valvoisi ja toteuttaisi tehtävänsä julistaa parannuksen ja evankeliumin sanaa kadotukseen kulkeville ihmisille.

Toppuutteleva Paavali

Paniikkiin joutuneille Paavali kirjoittaa:

Mutta mitä tulee meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen ja kokoon-tumiseemme hänen luokseen, me pyydämme teitä, veljet, ettette anna minkään hengen tai sanan tai minkään muka meidän lähettämämme kirjeen pelästyttää itseänne, niin että heti menetätte malttinne, ikään kuin Herran päivä olisi jo käsillä. (1.2)

Ilmeisesti joku Paavalin nimiin pantu kirje tai huhu, oli herättänyt joissakin seurakuntalaisissa pelon varsinkin, kun hänen ensimmäisen kirjeensä keskeinen teema oli ollut juuri Jeesuksen toinen tuleminen. Pelkoa hälventääkseen Paavali muistutti jälleen, mistä Herran paluussa on kysymys: Silloin pääsemme yhdessä Herran luo eikä mikään voi sen jälkeen erottaa meitä Jumalan välittömästä läsnäolosta. Herran päivä ei ollut vielä käsillä, yhä oli evankeliumin julistuksen armon päivä.

Paavali oli tietenkin opettanut seurakunnalle kaikki samat merkit, mitkä Jeesuskin. Mutta nyt hän muistutti, että Jeesuksen paluuta edeltää myöskin Antikristuksen hallintavalta. Tästä hän käyttää nimitystä "laittomuuden ihminen":

Laittomuuden ihminen

Älkää antako kenenkään millään tavoin eksyttää itseänne. Ensin näet tapahtuu luopumus ja ilmestyy laittomuuden ihminen, kadotuksen lapsi, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai palvottavaksi kutsutaan, niin että hän asettuu Jumalan temppeliin ja julistaa olevansa Jumala. Ettekö muista, että puhuin teille tästä, kun vielä olin luonanne? (3-5)

Johannes kirjeessään kuvaa tätä itsensä Jumalaksi korottavaa ihmistä näin:

Lapset, nyt on viimeinen aika. Te olette kuulleet, että Antikristus on tulossa, ja niin onkin nyt monta antikristusta ilmaantunut. Siitä me tiedämme, että nyt on viimeinen aika. (1. Joh. 2:18)

Yksikään henki, joka ei tunnusta Jeesusta, ei ole Jumalasta. Sellainen on Antikristuksen henki, jonka te olette kuulleet olevan tulossa ja joka jo nyt on maailmassa. (1. Joh. 4:3)

Vaikka jo nyt esiintyy monenlaisia eksyttäjiä ja vääriä profeettoja, vaikka nytkin esiintyy laajaa luopumista Jumalan sanan totuuksista ja lisääntyvää laittomuutta ja myös uskontoa hyväksi käyttäviä maailman hallintaan pyrkiviä diktaattoreita, niin sekä Paavali että Johannes antavat ymmärtää, että kaikki se tulee kulminoitumaan, tiivistymään sellaiseen yhteen persoonaan, joka saa koko maailman kumartamaan itseään. Ilmestyskirja käyttää siitä nimeä Peto ja kuvaa asiaa näin:

Pedolle annettiin suu puhua suuria sanoja ja herjauksia, ja se sai vallan tehdä sitä neljäkymmentäkaksi kuukautta. Se avasi suunsa jumalanpilkkaan, pilkatakseen Jumalan nimeä ja hänen asuinsijaansa ja niitä, jotka asuvat taivaassa. Sen sallittiin käydä sotaa pyhiä vastaan ja voittaa heidät, ja sen valtaan annettiin kaikki sukukunnat, kansakunnat, kielet ja kansanheimot. Sitä kumartavat kaikki maan päällä asuvat - kaikki ne, joiden nimi ei ole kirjoitettuna maailman perustamisesta alkaen teurastetun Karitsan elämänselitykseen. (Ilm. 13:5-8)

Paavali antaa siis ymmärtää, että Jeesuksen toinen tuleminen ei tapahdu ennen kuin Laittomuuden ihminen ilmestyy eikä kenelläkään Jumalan omalle tule olemaan epäselvää, kuka tämä Antikristus tai Peto on, kun se ilmestyy.

Pidäke

Sitten Paavali kuitenkin lisää lauseen, jota monet ovat yrittäneet selittää, mutta joka jää meille epäselväksi, koska Paavali ei kerro kirjeessään sitä, minkä hän on suullisesti kertonut Tessalonikassa:

Ja te tiedätte, mikä häntä nyt pidättää, niin että hän vasta ajallaan ilmestyy. Laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa, kunhan vain poistuu tieltä se, joka sitä on vielä pidättämässä. (6-7)

Laittomuuden ihmisen, Pedon, Antikristuksen ilmaantumista estää vielä jokin, vaikka laittomuus on jo vahvasti vaikuttamassa keskellämme. Mikä mahtaa olla tämä pidäke, joka estää laittomuuden pääsyn rajattomasti valtaan ja Antikristuksen täyttä hallintavaltaa?

Jotkut selittäjät antavat ymmärtää, että pidäke olisi ollut Rooman valtakunta tai jotkut muut valtakunnat, jotka eivät taivu Antikristuksen hallintaan.

Viime aikoina monet opettavat Darbyn 1830-luvulla keksimän opin mukaan, että kysymys olisi ollut seurakunnan ylös tempaamisesta, ennen Jeesuksen julkista paluuta maan päälle. Tämä selitys on kuitenkin selvästi ristiriidassa sen kanssa, mitä Paavali edellisessä kirjeessään Jeesuksen paluusta opettaa ja sen kanssa, että Ilmestyskirjassa seurakunta joutuu kulkemaan läpi lopunajan katastrofien vaikkakin Jumalan erityisessä suojeluksessa. Jeesuksen paluu on julkinen ja kaikki sukukunnat näkevät Jeesuksen paluun ja vaikertavat, kun näkevät sen ja uskovien ylös tempaamisen.

Koska Paavali ei kerro, mitä hän tarkoittaa pidäkkeellä, meidän on tyydyttävä siihen, ettemme tiedä. Mutta samalla meidän on nähtävä, että Jumala toimii tässäkin suveleenalla vallallaan ja aikataululla, jonka hän on itse asettanut. Aika on täsmällisesti määrätty, vaikka me emme sitä tiedä. Asiasta antaa hiukan valoa Ilmestyskirjan kohta, jossa puhutaan kuudennen pasuunan puhaltamisesta:

Silloin minä kuulin äänen, joka tuli kultaisen alttarin neljästä sarvesta, Jumalan edestä. Ääni sanoi kuudennelle enkelille, jolla oli pasuuna: "Päästä irti ne neljä enkeliä, jotka ovat sidottuina suuren Eufratvirran varrella." Silloin päästettiin irti ne neljä enkeliä, jotka tunnilleen, päivälleen, kuukaudelleen ja vuodelleen olivat valmiina tappamaan kolmasosan ihmisistä. (Ilm. 9:13-15)

Jumalan suunnitelma kohti historian päätöstä kulkee täsmällisessä aikataulussa. Kun hän määrää pidäkkeen pois, Antikristus saa vallan. Kun se tapahtuu, Jeesuksen paluu suurella kirkkaudella on hyvin lähellä.

Antikristuksen kohtalo

Silloin ilmestyy tuo laiton, jonka Herra Jeesus on surmaava suunsa henkäyksellä ja tuhoava tulemuksensa kirkkaudella. (8)

Jos ensimmäisessä kirjeessään Tessalonikan seurakunnalle Paavali kuvasi millaisen suurenmoisen lohdutuksen Jeesuksen toinen tuleminen ja uskovien ylös tempaaminen hänen luokseen on, nyt hän kuvaa, mitä sama Jeesuksen julkinen ilmentyminen kirkkaudessa merkitsee Antikristukselle ja sen valtaan suostuneelle ihmis-kunnalle. Niitä kohtaa tuho ja tuomio.

Antikristuksen valtakunnan luonne

Tuon laittoman tuleminen tapahtuu Saatanan vaikutuksesta valheen kaikella voimalla tunnustein ja ihmein, kaikin vääryyden viettelyksin niille, jotka joutuvat kadotukseen, koska he eivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen voidakseen pelastua. (9-10)

Varoitukseksi uskoille Paavali palaa vielä kuvaamaan, millainen Antikristuksen valtakunta tulee olemaan. Se on valheen valtakunta. Me elämme nykyään ”totuuden jälkeistä aikaa”, jossa hämmästyttävän lyhyessä ajassa monet sellaiset asiat, joita vain muutama vuosikymmen aiemmin pidettiin ilmeisinä totuuksina, on hyljätty ja se mitä aiemmin pidettiin häpeällisenä, onkin muuttunut ylpeyden aiheeksi.

Koska kristillinen seurakuntakin vainottuna joutuu kulkemaan läpi Antikristuksen ajan, meidän on äärimmäisen tärkeä pitää kiinni Raamatun totuudesta, vaikka koko maailma julistaisi sen valheeksi. Valhe ja viettelys, jossa synnin orjuus julistetaan vapaudeksi, on todellinen vaara myös uskoille. Meidän lihassamme asuva syntisyys on nimittäin valmis ottamaan vastaan sille mieluisat valheet.

Antikristuksen valtakuntaa luonnehtivat myös merkilliset ihmeet. Niistä Ilmestyskirja mainitsee seuraavaa:

Se (Antikristus) tekee suuria tunnustekoja, niin että se saa tulenkin lankeamaan taivaasta maan päälle ihmisten nähden. Se eksyttää maan päällä asuvia niillä tunnusteoilla, joita sillä on valta tehdä pedon nähden. (Ilm. 13:13-14)

Siksi meidän tulee suhtautua erittäin kriittisesti sellaisiin, jotka erilaisin ihmein pyrkivät esiintymään Jumalan profeettoina, sillä Saatana kykenee myös ihmeisiin ja antaa Antikristukselle ja sen seuraajille merkillisiä ylikuonnollisia kykyjä. Jumalan sanan totuuteen lujasti juurtuneina meidän tulee oppia näkemään, mikä on aitoa Jumalan työtä ja mikä Sielunvihollisesta kotoisin.

Kadotukseen joutumisen syy

Jos kysyt, voitko sinä joutua kadotukseen, Paavali vastaa: ”Kyllä, ellet sinä taivu totuuteen!” Kadotukseen joutuvat ovat niitä, jotka vaihtavat totuuden miellyttäviin valheisiin.

He saattavat tehdä sen hyvin uskonnollisellakin tavalla. He vääristävät totuuden Jumalasta pehmo-Jeesukseksi, joka sallii rakkauden nimessä millaisten syntien tahan-

sa harjoittamisen, koska kuitenkin kaiken saa anteeksi. Kun Jumala pyhyydestä luovutaan ja hänestä tehdään mukava kaveri, joka suvaitsee mitä tahansa, ollaan hyvää vauhtia kulkemassa kohti kadotusta. Jumala on pyhä eikä yksikään voi päästä kirkkauden valtakuntaan, ellei hän taivu totuuteen omasta synnistään, tunnustaudu Jumalan tuomion ansainneeksi ja huuda avuksi Jeesusta pelastajakseen.

Jumalan lähettää eksytyksen

Siksi Jumala lähettää heille voimakkaan eksytyksen, niin että he uskovat valheeseen, . jotta kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät ole uskoneet totuuteen vaan ovat mieltyneet vääryyteen. (11-12)

Jumalan viha syntiä ja valhetta kohtaan ilmenee siten, että Jumala hylkää ihmiset harjoittamaan syntiä. Roomalaiskirjeessä Paavali toistaa asiaa näin:

Sen vuoksi Jumala on jättänyt heidät sydäntensä himoissa saastaisuuteen, häpäisemään keskenään oman ruumiinsa. He ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen ja kunnioittaneet ja palvelleet luotua enemmän kuin Luojaa, häntä, joka on iankaikkisesti ylistetty. Aamen. (Room. 1:24-25) ... Koska heille ei kelvannut pitää kiinni Jumalan tuntemisesta, Jumala jätti heidät kelvottoman mielen valtaan tekemään sopimattomia. (Room. 1:28)

Synnin harjoittaminen tuo lopulta aina ihmiselle tuskaa. Siksi siihen, että Jumala hylkää ihmiset harjoittamaan syntiä, sisältyy vielä parannuksen mahdollisuus. Mutta sitten kun ihminen tai kansa tietoisesti hylkää totuuden, ainoan tien pelastukseen, Jumala vahvistaa ja sinetöi sen lähettämällä voimakkaan eksytyksen. Silloin ollaan täydellisessä paatumuksen tilassa ja edessä on pelkästään kadotus ja tuska.

Paavalin kauhea varoitus kadotukseen joutumisesta kuuluu myös meille, niin ettemme mielly valheeseen ja etsi nautintoa synnin harjoittamisesta. Pyhä Henki on totuuden Henki. Meidän on oltava äärimmäisen herkkiä hänen nuhteluilleen, jottei maailman henki vie meitä mukanaan. Pyhässä Hengessä vaeltava uskova tekee jatkuvasti parannusta myös niistä synneistä, joita maailma on ajat sitten lakannut pitämästä synteinä.

Pitäytymällä tiukasti Jumalan Sanan Raamatun totuuteen me voimme kestää, kun Antikristuksen valtakunta kerran purkautuu tähän maailmaan. Jos se tapahtuu meidän aikanamme, niin saamme olla rohkeat, sillä silloin tiedämme, että Herran tulo on aivan ovella. Mutta nyt sitä odottaessamme tehtävämme on julistaa evankeliumia ja todistaa ainoasta Pelastajastamme Jeesuksesta Kristuksesta niille, jotka kulkevat yhä valheen vallassa.

Totuuden valoon

Oletko sinä koskaan vakavasti pohtinut, mitä sinulle tapahtuu kuoleman jälkeen? Omantuntosi todistuksen perusteella tiedät, että joudut vastaamaan Jumalan edessä vaelluksestasi. Oletko ottanut huomioon, että voit joutua kadotukseen, ikuisen itkuun ja hammasten kiristykseen.

Me ihmiset olemme sen verran itsekeskeisiä, että kuvittelemme, ettei juuri meille voi tapahtua mitään niin kauheaa kuin helvettiin joutuminen. Toisaalta jos olemme rehellisiä, meistä itsestämme ei kyllä löydy mitään syytä siihenkään, että riittäisimme taivaaseen pääsyyn. Herra haluaa meidän tunnustavan totuuden siitä, että olemme

todellakin synneillämme ansainneet kadotuksen. Vain siihen totuuteen taipumalla meille voi aueta tie taivaaseen Jeesuksen Golgatalla suorittaman sijaiskärsimyksen vuoksi.

Jos olet vielä epävarma pelastuksestasi, käy tutkimaan itseäsi Raamatun totuuden valossa. Herra haluaa sinut luokseen taivaaseen, koska hän loi sinut rakastaa sinua. Mutta et voi päästä taivaalliseen kirkkauden valtakuntaan muuta tietä kuin taipumalla totuuteen siitä, mikä ja millainen sinä todellisuudessa olet.

Jos sinä tunnet jo Jeesuksen Vapahtajanasi ja Herranasi, pidä tänäänkin kiinni siitä totuudesta, jonka olet Sanasta oppinut. Vaella Herran edessä totuuteen taipuen, elä toistuvassa parannuksessa ja syntien anteeksi saamisessa. Älä pelkää Jeesuksen toista tulemistä, sillä se on Herran omille suuri riemun hetki, mutta valvo ja odota Herran tuloa julistamalla evankeliumia.

2. Tess. 2:13-3:5 Ikuinen lohdutus ja hyvä toivo

13. *Mutta me olemme aina velvollisia kiittämään Jumalaa teistä, te Herralle rakkaat veljet, koska Jumala valitsi teidät ensi hedelmänä pelastukseen Hengen pyhittäessä teidät, kun uskotte totuuteen.*

14. *Juuri siihen hän kutsui teidät meidän evankeliumimme kautta, että te omistaisitte Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauten.*

15. *Pysykää siis, veljet, lujina ja pitäkää kiinni niistä opetuksista, jotka olette saaneet puheestamme tai kirjeestämme.*

16. *Itse Herramme Jeesus Kristus ja Jumala, meidän Isämme, joka on rakastanut meitä ja armossaan antanut meille ikuisen lohdutuksen ja hyvän toivon,*

17. *lohduttakoot sydämiänne ja vahvistakoot teitä kaikissa hyvissä teoissa ja puheissa.*

1. *Lopuksi, veljet, rukoilkaa puolestamme, että Herran sana leviäisi nopeasti ja tulisi kirkastetuksi muuallakin niin kuin teidän keskuudessanne*

2. *ja että pelastuisimme pahoista ja keltomista ihmisistä; kaikkihan eivät usko.*

3. *Mutta Herra on uskollinen, ja hän on vahvistava teitä ja varjeleva teitä pahasta.*

4. *Me luotamme teihin Herrassa, että te nyt ja vastedes teette, mitä me käskemme.*

5. *Herra ohjatkoon sydämenne Jumalan rakkauteen ja Kristuksen kärsivällisyyteen.*

Jumalan valitseman identiteetti

Millainen on uskovan kristityn identiteetti Jumalan valitsemana? Miten siitä päästään osalliseksi? Miksi ja miten se säilyy? Miten uskovana selviää pahan maailman keskellä? Näitä kysymyksiä Paavali sivuaa tämänkertaisessa jaksossamme 2. Tessalonikalaiskirjettä.

Omanarvon ja arvottomuuden tunto

Kun keskiverto suomalainen kuulee viestin "Olet tärkeä!" hän saattaa suhtautua siihen hyvinkin monella eri tavalla. On niitä, jotka kokevat olevansa tärkeitä siksi, että Suomi sai kultamitalin Pekingissä. On niitä, jotka kokevat olevansa tärkeitä, kun

heillä on työ ja tehtävä sekä koulutusta ja kokemusta, niin että he voivat osoittaa pätevyyttään ja tarpeellisuuttaan.

On niitä, jotka kokevat olevansa maailman hyödyttömimpiä, tarpeettomimpia ja arvottomimpia olentoja. (He saattavat jopa hiukan ylpeillä siitä, että he ovat kaikkein surkeimpia olentoja.) "Kun minä tästä haihdun ilmaan, kukaan ei minua muista eikä kukaan koe menettäneensä mitään. Olen pelkkää ilmaa, hyttysen ininää tässä suuressa ja kylmässä maailmassa." On vielä niitä, jotka eivät olisi koskaan halunneet syntyä tähän maailmaan. Jos kuulut heihin, niin sinulla on kyllä hyvää seuraa: Job ja Jeremia kokivat aivan samalla lailla.

Armovalinta

Paavali palaa nyt samaan suureen totuuteen Jumalan armovalinnasta Kristuksessa, jonka hän oli jakanut Tessalonikan seurakunnalle jo ensimmäisessä kirjeessä. Ensimmäisessä kirjeessä hän tiivistä asian näin:

Me tiedämme, te Jumalalle rakkaat veljet, kuinka hän on teidät valinnut, sillä meidän evankeliumimme ei tullut luoksenne ainoastaan sanoina vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella varmuudella. (1. Tess. 1:4-5)

Uskovan kristityn identiteetti

Kun suomalaisessa kristillisyydessä uskovista puhutaan usein ilmaisulla "armahdetut syntiset", Raamatussa heistä käytetään monia nimityksiä kuten veljet, Herran omat, tien kulkijat, kristityt, valitut, pyhät, Jumalalle rakkaat, uudestisyntyneet, Jumalan lapset, jne. Kun suomalainen kristillisyyks haluaa kulkea alatietä, pysyä mahdollisimman nöyränä, raamatulliset ilmaisut saattavat aluksi vaikuttaa kovin korkeilta tai jopa itsevarmoilta, ellei tajuta, että mikään uskovan elämässä ei ole kotoisin hänestä itsestään. Korkeat nimitykset eivät siis korota uskovaakaan vaan Herraa, jonka armo korottaa syntinsä anteeksi saaneen käsittämättömän suuren laupeuden vastaanottajaksi.

Jatkan vielä luetteloa siitä, kuinka korkean ja ihmeellisen armon Herra omilleen jakaa. Jokainen ilmaisu löytyy Raamatusta. En nyt kuitenkaan mainitse kohtia:

• *Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha, vaan enemmän kuin he kaikki minä olen työtä tehnyt, en kuitenkaan minä, vaan Jumalan armo, joka on minun kanssani. (1. Kor. 15:10)*

- *Olen maan suola. (Matt. 5:13)*
- *Olen maailman valo. (Matt. 5:14)*
- *Olen Jumalan lapsi. (Joh. 1:12)*
- *Olen totisen viinipuun oksa, Kristuksen elämän kanava. (Joh. 15:1,5)*
- *Olen Kristuksen ystävä. (Joh. 15:15)*
- *Olen Kristuksen valitsema ja asettama kantamaan hedelmää. (Joh. 15:16)*
- *Olen vanhurskauden palvelija. (Room. 6:18)*
- *Olen Jumalan palvelija. (Room. 6:22)*
- *Olen Jumalan lapsi, minulla on lapseuden Henki. (Room. 8:14,15; Gal. 3:26; 4:6)*
- *Olen Kristuksen kanssaperillinen. (Room. 8:17)*
- *Olen Jumalan temppeli ja Jumalan Henki asuu minussa. (1. Kor. 3:16; 6:19)*
- *Olen Herraan yhtynyt ja yksi henki Hänen kanssaan. (1. Kor. 6:17)*
- *Olen Kristuksen ruumiin jäsen. (1. Kor. 12:27; Ef. 5:30)*
- *Olen uusi luomus. (2. Kor. 5:17)*

- Olen sovitettu Jumalan kanssa ja minulla on sovituksen virka. (2. Kor. 5:18,19)
- Olen Jumalan lapsi ja yhtä Kristuksen kanssa. (Gal. 3:26,28)
- Olen Jumalan perillinen, koska olen Jumalan lapsi. (Gal. 4:6,7)
- Olen pyhä. (Ef. 1:1; 1.Kor 1:2; Fil. 1:1; Kol. 1:2)
- Olen taivaallisiin asetettu Kristuksen kanssa. (Ef. 2:6)
- Olen Jumalan teko, minut on luotu Kristuksessa Jumalan valmistamia hyviä töitä varten. (Ef. 2:10)
 - Olen yhdessä muiden pyhien kanssa Jumalan valtakunnan kansalainen ja Jumalan perhettä. (Ef. 2:19)
 - Olen Kristuksen vanki. (Ef. 3:1; 4:1)
 - Olen luotu vanhurskauteen ja pyhyyteen. (Ef. 4:24)
 - Olen taivaan kansalainen. (Fil. 2:20)
 - Elämäni on kätkeyty Kristuksen kanssa Jumalassa. (Kol. 3:3)
 - Olen ilmestyvä Kristuksen kanssa kirkkaudessa. (Kol. 3:4)
 - Olen Jumalan valittu, pyhä ja rakas. (Kol. 3:12; 1 Tess. 1:4)
 - Olen valkeuden lapsi en pimeyden. (1.Tess. 5:5)
 - Olen taivaallisen kutsumuksen saanut pyhä. (Hepr. 3:1)
 - Olen tullut osalliseksi Kristuksesta. (Hepr. 3:14)
 - Olen elävä kivi Jumalan huoneessa. (1.Piet. 2:5)
 - Olen "valittua sukua, kuninkaallista papistoa, pyhää heimoa, Jumalan kansaa". (1.Piet. 2:9,10)
 - Olen outo ja muukalainen tässä maailmassa. (1.Piet. 2:11)
 - Olen perkeleen vihamies. (1.Piet. 5:8)
 - Olen Jumalan lapsi ja minusta tulee Kristuksen kaltainen, kun Hän tulee takaisin. (1.Joh. 3:1,2)
 - Olen Jumalasta syntynyt eikä sielunvihollinen voi käydä minuun käsiksi. (1. Joh. 5:18)

Edelleen koska olen Kristuksessa, Jumalan armosta...

- Olen vanhurskautettu - täydellisesti armahdettu ja Jumalalle kelpaava. (Room. 5:1)
 - Olen kuollut Kristuksen kanssa ja olen kuollut synnin hallintavallalle elämässäni. (Room. 6:1-6)
 - Minulle ei ole mitään kadotustuomiota. (Room. 8:1)
 - Olemiseni Kristuksessa on Jumalasta. (1. Kor. 1:30)
 - Olen saanut sen Hengen, joka on Jumalasta, että tietäisin, mitä Jumala on minulle lahjoittanut. (1. Kor. 2:12)
 - Minulla on Kristuksen mieli. (1. Kor. 2:16)
 - Olen kalliisti ostettu, en ole itseni oma, kuulun Jumalalle. (1. Kor. 6:19,20)
 - Jumala on lujittanut minut Kristukseen, voidellut ja painanut sinettinsä minuun ja antanut Hengen vakuudeksi tulevasta perinnöstä sydämeeni. (2. Kor. 1:21; Ef. 1:13,14)
 - Koska olen kuollut, en elä enää itselleni vaan Kristukselle. (2. Kor. 5:14,15)
 - Olen Kristuksessa tullut Jumalan vanhurskaudeksi. (2. Kor. 5:21)
 - Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni. (Gal. 2:20)
 - Jumala on siunannut minua kaikella hengellisellä siunauksella. (Ef. 1:3)
 - Jumala ennen maailman perustamista hänessä valitsi minut Kristuksessa olemaan pyhä ja nuhteeton Hänen edessään. (Ef. 1:4)

- Jumala edeltäpäin määräsi minut lapseuteen. (Ef. 1:5)
- Olen lunastettu ja rikkomukseni on anteeksi annettu ja Hän on antanut minulle ylenpalttisen armonsa. (Ef. 1:6-8)
- Jumala on tehnyt minut, joka olin kuollut rikoksiini, eläväksi yhdessä Kristuksen kanssa. (Ef. 2:5)
- Jumala on yhdessä Kristuksen kanssa herättänyt ja yhdessä Hänen kanssaan asettanut minut taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa. (Ef. 2:6)
- Kristuksen kautta on minulla pääsy Hengessä Isän tykö. (Ef. 2:18)
- Kristuksessa minulla on uskallus ja luottavainen pääsy Jumalan tykö. (Ef. 3:12)
- Isä on pelastanut minut pimeyden vallasta ja siirtänyt minut rakkaan Poikansa valtakuntaan. (Kol. 1:13)
- Minut on lunastettu ja olen saanut syntini anteeksi, velkani on pyyhitty pois. (Kol. 1:14)
- Kristus on minussa. (Kol.1:27)
- Olen juurtunut Kristukseen ja rakennun Hänessä. (Kol.2:7)
- Olen täytetty Kristuksessa. (Kol.2:10)
- Olen haudattu, herätetty ja tehty eläväksi Kristuksen kanssa. (Kol.2:12,13)
- Olen Kristuksen kanssa kuollut ja herätetty. Elämäni on kätketty Kristuksen kanssa Jumalassa. Kristus on elämäni. (Kol.3:1-4)
- Jumala on antanut minulle voiman ja rakkauden ja raittiuden Hengen. (2. Tim. 1:7)
- Jumala on pelastanut minut ja kutsunut pyhällä kutsumuksella, ei minun tekojeni mukaan, vaan oman aivoituksensa ja armonsa mukaan. (2. Tim. 1:9, Tiit. 3:5)
- Sekä Kristus, joka pyhittää, että minä, jotka pyhitetään, olemme alkuisin yhdestä. Sen tähden Hän ei häpeä kutsua minua veljekseen. (Hepr. 2:11)
- Saan käydä uskalluksella armon istuimen eteen, että saisin laupeuden ja löytäisin armon, avukseni oikeaan aikaan. (Hepr. 4:16)
- Jumala on lahjoittanut minulle kalliit ja mitä suurimmat lupaukset, että minä niiden kautta tulisin jumalallisesta luonnosta osallisiksi. (2. Piet. 1:4)

Ikuinen lohdutus

Edellä lukemani hengästyttävän pitkä luettelo kertoo siitä, mitä Paavali puhuu jakeissa 16: *Itse Herramme Jeesus Kristus ja Jumala, meidän Isämme, joka on rakastanut meitä ja armossaan antanut meille ikuisen lohdutuksen ja hyvän toivon.*

Paavali kuvaa sitä, miten tästä ikuisesta lohdutuksesta ja hyvästä toivosta päästään osalliseksi jakeissa 13-14, näin:

Mutta me olemme aina velvollisia kiittämään Jumalaa teistä, te Herralle rakkaat veljet, koska Jumala valitsi teidät ensi hedelmänä pelastukseen Hengen pyhittäessä teidät, kun uskotte totuuteen. Juuri siihen hän kutsui teidät meidän evankeliumimme kautta, että te omistaisitte Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden. (13-14)

Ensin oli Jumalan valinta pelastukseen Kristuksessa, sitten tuli kutsu evankeliumin kautta. Pyhä Henki synnytti uskon totuuteen omasta syntisyydestä ja Golgatan ristin sovitustyöstä. Syntinsä anteeksi saaneessa ja Pyhän Hengen lahjasta osallisiksi päässeinä pelastetuissa alkoi pyhitysprosessi, joka päättyy ruumiin ylösnousemuksessa.

Nyt Paavali korostaa, että Jeesuksen ja Isän rakkaus on sellaista olemukseltaan, että antaessaan meille pelastuksen, saamme sen emme vain joksikin aikaa, vaan

se on iankaikkinen. Hän antaa siis iankaikkisen elämän, jolla on ikuinen pituus ja jonka olemus on Jeesuksen ja Isän tuntemista. (Joh. 17:3) Jeesus itse kuvaa pelastuksen ikuisuusluonnetta puhuessaan siitä, miten Pyhä Henki tulee uskovaan:

*Ja minä rukoilen Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan **olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti**, Totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, sillä se ei näe eikä tunne häntä. Mutta te tunnette hänet, sillä **hän pysyy teidän luonanne ja on teissä**.* (Joh. 14:16-17)

Hyvä toivo

Niin kuin tekstimme loppuosa osoittaa, Paavali oli täysin tietoinen niistä rajuista taisteluista, joihin uskoon tulleet joutuvat sekä maailman suunnalta että meissä asuvan syntisen lihan taholta. Usein uskova joutuu langenneena tulemaan nokka savessa Herran ristin luo omistamaan uuden puhdistuksen Jeesuksen veressä. Siksi hän tarvitsee ikuista lohdutusta, mitkään pimeyden voimat, vaino eikä lankeemukset eivät voi erottaa häntä Jumalan rakkaudesta Kristuksen tähden.

Lohdutuksen lisäksi hänellä on selkeä ja kirkas toivo siitä, miten asiat lopulta hänen ja Jumalan seurakunnan osalta päättyvät. Tästä toivosta ja sen iankaikkisesta varmuudesta Heprealaiskirje kirjoittaa näin:

Koska Jumala tahtoi lupauksen perillisille vieläkin vakuuttavammin osoittaa, että hänen päätöksensä on muuttumaton, hän vakuutti sen valalla. Näistä kahdesta muuttumattomasta asiasta, joissa Jumala ei voi valehdella, me näin saamme voimakkaan rohkaisun, me, jotka olemme paenneet pitämään kiinni edessämme olevasta toivosta. Se toivo on meille kuin sielun ankkuri, varma ja luja, ja se ulottuu esiripun sisäpuolelle asti. Sinne Jeesus meni edelläjuoksijana meidän puolestamme, kun hän oli tullut ylipapiksi ikuisiksi ajoiksi, Melkisedekin järjestyksen mukaan. (Hepr. 6:17-20)

Toivoa kuvataan siis ankkuriköydeksi, jossa itse ankkuri, itse Jeesus on heitetty ylös taivaaseen. Ankkuriköyden toinen pää ulottuu pelastetun uskovan sydämessä asuvaan Pyhään Henkeen. Pyhä Henki vinssaa uskovan lopulta taivaaseen asti. Toivo lepää kokonaan sen varassa, mitä Jumala lupasi ja minkä Pyhä Henki meidän elämässämme toteuttaa Jeesuksen Golgatan sovitustyön perusteella.

Kristuksen kirkkaus meissä

Toivon päämäärä on se, että saamme omistaa Kristuksen kirkkauden. Evankeliumin kutsu on siis äärettömän suuri, siinä paljastuu Jumalan rakkauden ihmeellinen syvyys. Isä antoi täydellisen kirkkauden Jeesukselle ja nyt pelastetut saavat evankeliumiin tarttuen päästä osalliseksi samasta kirkkaudesta. Jeesus lausui siitä näin rukoillessaan Isää:

Sen kirkkauden, jonka sinä olet antanut minulle, minä olen antanut heille, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä - minä heissä ja sinä minussa - jotta he olisivat täydellisesti yhtä ja maailma tietäisi, että sinä olet lähettänyt minut ja rakastanut heitä, niin kuin sinä olet rakastanut minua. (Joh. 17:22-23)

Kilvoitus

Vaikka uskovalla on jo nyt iankaikkinen elämä ja varma toivo pääsystä lopulliseen kirkkauteen, se ei merkitse sitä, että voisimme olla piittaamattomia oman vaelluksemme suhteen.

Pysykää siis, veljet, lujina ja pitäkää kiinni niistä opetuksista, jotka olette saaneet puheestamme tai kirjeestämme. (15)

Ensimmäinen asia, mistä pelastuneen tulee huolehtia, on hyvä Raamatun tuntemus. Taivastiellä tulee tuntea koko Raamattu, niin Vanha testamentti kuin Evanke-liumit ja Paavalin kirjeet. Eikä riitä vain se, että tunnemme Raamatun sisällön, vaan meiltä odotetaan, että noudatamme kuulemaamme ja lukemaamme Jumalan sanaa.

Käytännössä se merkitsee sitä, että samalla kun panemme täyden luottamuksen Jumalan antamaan ikuisen lohdutukseen, ahkeruimme hyvissä teoissa. Niiden kautta Jumala haluaa ilmaista oman kirkkautensa muille ihmisille.

(Jumala) lohduttakoot sydämiänne ja vahvistakoot teitä kaikissa hyvissä teoissa ja puheissa. (17)

Mualla Paavali osoittaa, että uskovien hyvät teot ovat Herran itsensä valmistamia ja riittää, että vaellamme niissä eli poimimme Jumalan hyvästä armosta ne teot, joita Hän haluaa meidän tekevän. Tärkein teoista, jonka Herra omilleen valmistaa, on levittää Herran sanaa.

Kolmanneksi Jumalan iankaikkisessa lohdutuksessa ja hyvässä toivossa eläminen merkitsee rukoustaistelua tämän maailman monien vastustavien ja pahojen voimien hyökätessä kimppuumme:

Lopuksi, veljet, rukoilkaa puolestamme, että Herran sana leviäisi nopeasti ja tulisi kirkastetuksi muuallakin niin kuin teidän keskuudessanne ja että pelastuisimme pahoista ja keltovottomista ihmisistä; kaikkihan eivät usko. (1-2)

Miten selviämme?

Heti kilvoituksesta puhuttaessa mieleemme nousee kysymys, miten voin selvitä monienlaisten paineiden keskellä, onko varmaa, että pysyn edes uskossa. Paavali vastaa näin:

Mutta Herra on uskollinen, ja hän on vahvistava teitä ja varjeleva teitä pahasta. Me luotamme teihin Herrassa, että te nyt ja vastedes teette, mitä me käskemme. Herra ohjatkoon sydämenne Jumalan rakkauteen ja Kristuksen kärsivällisyyteen. (3-5)

Sinun ja minun selviämistemme tässä ajassa ei ole lopultakaan meistä kiinni. Kysymys on siitä, että Herra on uskollinen lupauksilleen, jotka hän on meille antanut. Hän vie työnsä loppuun. Juuri siksi me saamme rohkeasti lähteä noudattamaan Herran antamia käskyjä. Voima niiden noudattamiseen tulee Pyhäältä Hengeltä, joka asuu jokaisessa uskovassa. Hän tekee mahdolliseksi myös sen, että jaksamme pysyä kärsivällisinä kaikkinaisissa vaikeuksissa ja ahdistuksissa.

Joka kerta kun Sielunvihollinen pyrkii masentamaan meitä varsinkin silloin, kun olemme langenneet johonkin syntiin, Herran Henki kutsuu meitä nostamaan katseemme Jumalan ja Vapahtajamme suurenmoiseen armoon ja siihen korkeaan

identiteettiin, jonka yksin hänen hyvyytensä, laupeutensa ja armollisuutensa vuoksi olemme saaneet lahjana osaksemme. Herra on antanut meille iankaikkisen lohdutuksen ja hyvän toivon. Hän on uskollinen ja Hän tekee sen, mitä on luvannut. Siksi saamme kilvoitella armon varassa Herran voimaan nojautuen.

Suuntaa mielesi kirkkauteen!

Oletko sinä jo saanut osaksesi ikuisen lohdutuksen ja hyvän toivo? Oletko kuullut Jumalan kutsun, kun Herra on puhutellut omaatuntoasi ja vaatinut sinua tunnustamaan syntisi ja kääntymään uuteen elämään Herran kanssa. Se Herra, joka sinua kutsuu, on Golgatan ristillä kärsinyt ja kuollut sinun syntiesi rangaistuksen puolestasi, jotta saisit syntisi anteeksi ja yhteyden elävään Jumalaan. Jeesus kukisti myös kuoleman nousemalla ylös kolmantena päivänä haudata, jotta sinun ei tarvitsisi pelätä kuolemaa eikä ikuista kadotusta. Tässä evankeliumin sanassa Herra kutsuu sinua tänään luokseen. Käänny hänen puoleensa ja huuda rukouksessa häntä avuksesi, niin sinäkin pelastus.

Jos sinä tunnet jo Jeesuksen omana Vapahtajanasi, Herra kutsuu sinua suuntaamaan mielesi siihen ikuiseen kirkkauteen, jonka hän on Kristuksessa valmistanut sinulle ja vaeltamaan tämä ajallinen vaelluksesi Pyhän Hengen voimassa tehden niitä hyviä tekoja, jotka Herra sinun tiellesi valmistaa. Saat osallistua evankeliumin levittämiseen. Sitä sinun ei tarvitse tehdä kuitenkaan vakuuttaaksesi itseäsi ja muita, että oletuskova kristitty. Sinun pelastuksesi on kokonaan Jeesuksen täydellisessä pelastustyössä ja Herran uskollisuudessa sille evankeliumin kutsulle, jossa Hän osoitti, että sinut on valittu jo iankaikkisuudessa Kristuksessa ikuiseen pelastukseen. Evankeliumin julistus ei pelastukseesi mitään lisää, mutta se on suunnaton etuoikeus, se on Herran armon ja Jumalan tekojen ylistystä. Se on kiitosta Golgatasta.

2. Tess. 3:6-18 Työn teko ja seurakuntakuri

6. Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä me käskemme teitä, veljet, pysymään erossa jokaisesta veljestä, joka vaeltaa kurittomasti eikä sen opetuksen mukaan, jonka saitte meiltä.

7. Tiedättehän itse, kuinka teidän tulee seurata meidän esimerkkiämme. Me emme olleet kurittomia teidän luonanne

8. emmekä syöneet ilmaiseksi kenenkään leipää, vaan me ahkeruimme työssä ja vaivassa yötä päivää, ettemme olisi rasittaneet ketään teistä.

9. Ei niin, ettei meillä olisi siihen oikeutta, mutta tahdoimme olla teille esimerkkinä, että seuraisitte meitä.

10. Jo silloin, kun olimme luonanne, määräsimme, että jos joku ei halua tehdä työtä, älköön myöskään syökö.

11. Olemme näet kuulleet, että muutamat teidän joukostanne vaeltavat kurittomasti, eivät tee työtä vaan touhuavat turhia.

12. Sellaisia käskemme ja kehotamme Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa tekemään työtä kaikessa hiljaisuudessa ja syömään omaa leipäänsä.

13. Mutta te, veljet, älkää väsykö tekemästä hyvää.

14. Jos joku ei tottele sitä, mitä olemme sanoneet tässä kirjeessä, pitäkää häntä merkittynä älkääkä seurustelko hänen kanssaan, jotta hän häpeäisi.

15. Älkää silti pitäkö häntä vihollisena, vaan ojentakaa kuin veljeä.

16. Itse rauhan Herra antakoon teille rauhan, aina ja kaikin tavoin. Herra olkoon teidän kaikkien kanssa.

17. Tervehdys minulta, Paavalilta, omakäisesti. Tämä on merkinä jokaisessa kirjeessäni; näin minä kirjoitan.

18. Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kaikkien kanssa.

Mitä työ merkitsee sinulle?

Mitä työnteko merkitsee sinulle? Tarkoitan tässä työtä laajassa merkityksessä sisältäen koulunkäynnin, opiskelun, työelämän, kotityöt, lastenhoidon ja vapaaehtoisuuden. Onko se välttämätön paha, jolla voit ansaita elatuksen ja voit sitten vapaa-aikasi omistautua harrastuksille, ihmissuhteille ja seurakunnalle. Vai onko se ehkä se tehtävä, jonka Herra on antanut erityisesti sinun hoidettavaksesi, jossa voit ja saat palvella Jumalaa ja toisia ihmisiä saamillasi lahjoilla.

Kaksi äitiä ja lasta

Kerrotaan äidistä, joka talutti lastaan kouluun ensimmäiselle luokalle. Matkalla he näkivät kuopan, jossa kaksi miestä korjasi vesijohtoja. Äiti sanoi lapselle: ”Katso, millaista työtä nuo miehet tekevät! Ellet opiskele koulussa ahkerasti, sinäkin voit päätyä noin raskaaseen työhön.” Vähän myöhemmin saman paikan ohi kulki toinen äiti poikansa kanssa. Tämäkin viittasi montunkaivajiin ja sanoi: ”Näetkö, millaista työtä nuo miehet tekevät. Heidän ansiostaan saamme vesijohdosta aina puhdasta vettä. Saamme olla todella kiitollisia heidän uurastuksestaan.”

Työ syntiinlankeemuksen jälkeen

Syntiinlankeemuksen jälkeen työn teosta tuli raskasta, mutta työ itsessään annettiin ihmiselle jo ennen lankeemusta. Kaiken rehellisen työn tekeminen on uskovalle Jumalan palvelemista. Pohjimmiltaan työntekemisessä ei ole tärkeää, millaista työtä teemme, vaan kenelle sitä teemme. Jos työssämme ajattelemme vain itseämme ja siitä itselle koituvaa hyötyä, ennemmin tai myöhemmin työstä tulee raskas taakka. Vielä raskaammaksi se saattaa muodostua silloin, kun teemme sitä miellyttääksemme toisia ja hankkiaksemme sillä itsellemme hyväksyntää. Jokainen työelämässä jonkin aikaa ollut, tietää, että usein itse työ ei ole varsinainen taakka, vaan työpaikan ihmissuhteet ja ilmapiiri muodostavat suurimman taakan.

Kevyt taakka

Työhön sisältyy toki aina oma taakkansa, mutta Jeesus vakuuttaa, että kun sitoudumme yhteisellä ikeellä Häneen, tuosta taakasta tulee kevyt. Paavali toistaa eri kirjeissään:

Mitä teettekin, sanoin tai teoin, tehkää kaikki Herran Jeesuksen nimessä, kiittäen Isää Jumalaa hänen kauttaan. (Kol. 3:17)

Orjille hän toistaa heti perään:

Mitä teettekin, tehkää se sydämestänne niin kuin Herralle eikä ihmisille. Tehän tiedätte, että saatte Herralta palkaksi perinnön. Te palvelette Herraa Kristusta. (Kol. 3:23-24)

Palkkana perintö

Työ on siis tarkoitettu meille tavaksi kiittää Isää Jumalaa, sitä on tarkoitus tehdä sydämestä Herralle ja siitä saadaan myös palkka. Mielenkiintoista on, että palkka on perinnön muotoinen eli saamme Herralle tehdystä työstä sen perinnön, jonka Jeesus lahjoittaa testamentillaan meille. Siis tavallisen työmme palkka on jotain sellais-

ta, minkä Jeesus lahjoittaa meille Golgatan kärsimisensä ja kuolemansa perusteella. Herra itse osoittaa toisaalla, että palkan suuruudessa ei ole ratkaisevaa se, onko työmme inhimillisin mitoin suurta tai pientä, vaan olemmeko uskollisia pienissä tehtävissämme. Usein työhön itseensäkin sisältyy jo tietynlainen palkka. Sitä kuvanee sana työnilo. Uskova saa aidosti iloa, kun hän näkee sen siunauksen, mitä hänen työnsä tuottaa toisille ihmisille ja siis myös viime kädessä Herralle.

Muistan kun olin kristillisessä kirjakaupassa avustamassa, oli todella ilo laskea päivän päätyttyä kertynyttä rahasummaa. Tiesin, että sen verran oli evankeliumia sisältävät kirjat menneet kaupaksi. Rahan laskeminen ei ollut ahneutta, vaan osoitus Herran siunauksesta. Kaiken rehellisen työn saa tehdä Herralle ja nähdä sen osana kutsumustaan.

Levon tarve

Työntekeminen vaatii aina sekä fyysisiä että henkisiä voimia ja siksi sen vastapainoksi Herra on määrännyt ihmisen lepäämään päivän viikossa pyhittäen sen samalla Herralle. Herran katselemisesta saamme uuden hengellisen ja henkisen voiman jatkaaksemme omaa uurastustamme arkena.

Kutsumustyö

Moni uskova miettii sitä, mikä voisi olla hänen kutsumuksensa ja millaista työtä Jumala haluaisi hänen elämäntehtävänänsä suorittaa. Kun Herra on jokaiselle antanut tietyt synnyinlahjat, on selvää, että Hän haluaa, että me hyödynnämme juuri niitä toisten siunaukseksi ja Herran nimen kiitokseksi. Mutta on liian monia, jotka koko elämänsä etsivät sitä juuri heille tarkoitettua kutsumustehtävää, eivätkä näe sitä, että juuri heidän käsillään oleva tehtävä voisikin olla se. *Syöttepä siis tai juotte tai teettepä mitä tahansa, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi.* (1. Kor. 10:31)

Tehtävät voivat elämämme aikana muuttua moneen kertaan, mutta ratkaisevaa on se, että kaikki tapahtuu Herraa varten. Jokaisen uskovan kutsumustyö on toimia Herransa edustajina, taivaan suurlähettiläinä ja evankeliumin todistajina. Mutta se voi tapahtua yhtä hyvin kotona, koulussa, harrastuksissa, työpaikalla kuin levonkin aikana. Kun käyt esimerkiksi ostoksilla kaupassa, toimit myös tässä kutsumuksessasi. Kaikki niin sanotut maalliset kutsumuksetkin ovat Herran omille myös hengellisen kutsumuksen paikka. Ratkaisevaa ei ole, onko käsillä olevamme tehtävä pieni tai suuri. Kahvinkeitto ja muu vieraanvaraisuuskin kuuluu hengelliseen kutsumukseemme.

Vapaat ja orjat

Kun Paavali joutui tarttumaan Tessalonikan seurakunnassa ongelmaan, jossa jotkut seurakuntalaiset eivät halunneet tehdä työtä, meidän on syytä muistaa, että tuohon aikaa lähes kaiken ruumiillisen työn tekivät orjat ja niiden isännät pitivät ihanteenaan sitä, ettei heidän tarvitse tehdä mitään työtä. Tänäkin päivänä on monia ihmisiä, jotka toivovat saavansa niin suuren lottovoiton, ettei heidän tarvitse tehdä loppu elämänsänsä mitään työtä. Edelleen on paljon niitä, jotka haluavat elää työttömyysrahalta tai sosiaalityöllä, vaikka voisivatkin tehdä työtä. Tietenkään Jumala ei odota, että sairaiden tai vanhusten pitäisi tehdä työtä, vaan heistä pitää muiden pitää huolta.

Japanissa on eräs tapa, jolla työpaikalla esimiehet savustavat jonkun epämiellyttäväksi koetun henkilön ulos, vaikka hän ei olisi tehnyt mitään rikettä, jonka vuoksi hänet voitaisiin erottaa. Se tapahtuu niin, että henkilölle maksetaan täyttä palkkaa, mutta hänelle ei osoiteta mitään työtä. Kovinkaan moni ei jaksakaan tulla töihin, missä hänellä ei ole mitään tehtävää ja irtisanoutuu itse. Rahan saanti ei ole riittävä syy töissä käyntiin. Työn tulee olla myös mielekästä. Sitä se on aina, kun se tehdään Herraa Jeesusta varten ja Hänen kunniakseen oli itse tehtävä miten pieni tahansa. Yhden vesilasillisen antamisesta Herra lupaa palkan, kun se annetaan Hänen nimissään.

Olen aika usein kehuskellut sillä, että ollessani Kobessa Japanissa raamattukoulun opettajana minun tehtäväni oli kerran viikossa pestä 12 vessan pyttyä. Usein koin tehtävän hyvin mielekkääksi, kun tiesin, että Herra seuraa kuinka hyvin tehtävä tuli suoritetuksi.

Laiska ja paha palvelija

Jumala on aktiivinen ja dynaaminen. Isä tekee työtä ja Jeesus tekee työtä. Luomisen töistä Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä, mutta pelastavasta työstä hän ei lepää ennen Jeesuksen toista tulemistä. Herran oma on varustettu talenteilla ja siksi Herra edellyttää, että teemme työtä ja luovasta työstämme myös lepäämme riittävästi. Herran kiittämisestä ja ylistämisestä ei tarvitse levätä, sillä se on olemukseltaan syvää lepoa Herran armossa.

Raamattu varoittaa toistuvasti laiskuuden synnistä. Laiskuus ja vetelehtiminen johdattaa moniin muihin synteihin. Timoteukselle Paavali kirjoittaa laiskuuden vaarasta näin:

Kierrellessään taloissa he (laiskat) oppivat kaiken lisäksi laiskottelemaan, eivätkä ainoastaan laiskottelemaan vaan myös juoruilemaan, touhuamaan turhia ja puhumaan sellaista, mikä on sopimatonta. (1. Tim. 5:13)

Viimeisellä tuomiolla joudumme tekemään tilin siitä, mitä saamillamme talenteilla olemme tehneet. Meidän tulee kavahtaa sitä, että meille jouduttaisiin sanomaan: *'Sinä paha ja laiska palvelija! ... Heittäkää tuo kelvoton palvelija uloimpaan pimeyteen. Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.'* (Matt. 25:26,30)

Laiskat seurakuntakurin kohteina

Nyt Paavali edellyttää, että seurakuntakuria tulee soveltaa myös laiskoihin ja kurittomasti vaeltaviin uskoviin.

Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä me käskemme teitä, veljet, pysymään erossa jokaisesta veljestä, joka vaeltaa kurittomasti eikä sen opetuksen mukaan, jonka saitte meiltä. Tiedättehän itse, kuinka teidän tulee seurata meidän esimerkkiämme. Me emme olleet kurittomia teidän luonanne emmekä syöneet ilmaiseksi kenenkään leipää, vaan me ahkeruimme työssä ja vaivassa yötä päivää, ettemme olisi rasittaneet ketään teistä. (6-8)

Vaikka Paavali antaa oman työskentelytapansa esimerkiksi ahkeruudesta, hän ei esitä vain jonkinmoista suositusta vaan antaa selkeän käskyn Herran antamalla valtuutuksella soveltaa noihin kurittomiin uskoviin seurakuntakuria. Käytännössä se tarkoitti sitä, että laiskoihin piti ottaa etäisyyttä:

Jos joku ei tottele sitä, mitä olemme sanoneet tässä kirjeessä, pitäkää häntä merkittynä älkääkä seurustelko hänen kanssaan, jotta hän häpeäisi. Älkää silti pitkö häntä vihollisena, vaan ojentakaa kuin veljeä. (14-15)

Kysymys ei siis ollut seurakunnasta erottamisesta, joka on seurakuntakurin rankin muoto. Heitä piti edelleen pitää veljinä Kristuksessa, mutta tällä lievemällä eristämisen tavalla heitä pyrittiin taivuttamaan parannukseen ja ryhtymään työntekoon ja niin palaamaan normaaliin seurakuntayhteyteen. Eristämisen taustalla lienee ollut vaara, että laiskottelu saattaisi tarttua muihinkin.

Voi olla, että näiden työnsä laiminlyöneiden yhtenä vääränä motiivina saattoi olla ajatus, että Jeesuksen toinen tuleminen on niin lähellä, ettei ole mitään varsinaista syytä enää tehdä työtä. Jeesuksen toisen tulon oikea odotustapa on kuitenkin työn tekeminen niin ajallisella kuin myös hengellisellä puolella.

Jumalan valtakunnan työn palkka

Me emme olleet kurittomia teidän luonanne emmekä syöneet ilmaiseksi kenenkään leipää, vaan me ahkeroimme työssä ja vaivassa yötä päivää, ettemme olisi rasittaneet ketään teistä. Ei niin, ettei meillä olisi siihen oikeutta, mutta tahdoimme olla teille esimerkkinä, että seuraisitte meitä. (8-9)

Paavali työskenteli teltantekijänä ja antoi sillä esimerkin siitä, miten uskovan tulee arvostaa maallisia ammatteja, joilla viime kädessä pyrimme palvelemaan lähimmäisiämme ja varjelemaan Jumalan luomakuntaa. Samalla hän muistutti, että kokotoimisella Jumalan valtakunnan työntekijällä on oikeus saada palkka eli ylläpito seurakunnalta, jota hän palvelee. Hän ei siis edellyttänyt, että muiden sanan julistajien pitäisi toimia niin. Tosin maailmaa laajemmin katsellessamme näemme, että valtaosa seurakuntien työntekijöistä esimerkiksi Afrikassa ja Aasiassa tekee työtään maallisen työn ohessa.

Paavali halusi tietoisesti luopua omasta oikeudestaan palkkaan. Oikeuksista luopuminen toisten hyväksi on eräs tärkeä tapa osoittaa rakkautta. Toisaalta sitä ei saa vaatia keneltäkään toiselta. Rakkaus lähtee sydämen halusta eikä vaatimuksista.

Syö omaa leipääsi

Jo silloin, kun olimme luonanne, määräsimme, että jos joku ei halua tehdä työtä, älköön myöskään syökö. Olemme näet kuulleet, että muutamat teidän joukostanne vaeltavat kurittomasti, eivät tee työtä vaan touhuavat turhia. Sellaisia käskemme ja kehotamme Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa tekemään työtä kaikessa hiljaisuudessa ja syömään omaa leipäänsä. (10-12)

Kun suomalainen esittäytyy toiselle aika pian häneltä joko kysytään tai hän omaehtoisesti kertoo, mitä tai millaista työtä hän tekee. Sen sijaan japanilainen esittäytyessään ei juuri kerro työstään mitään, vaan mistä hän on kotoisin tai mihin yhteisöön hän kuuluu. Paavalin kehoitus tehdä työtä kaikessa hiljaisuudessa ja syödä omaa leipää viittaa siihen, että uskovan kristityn ei tule etsiä arvostusta tai asemaa työnsä kautta. ”Katsokaa, kuinka tärkeä olen, kun teen näin hienoa työtä!” Toki saamme antaa arvostusta esimerkiksi johtajille heidän työnsä vuoksi, mutta viime kädessä arvomme ei riipu siitä, millaista työtä teemme, vaan keitä Kristuksen omina olemme

ja sitten siitä, miten työmme teemme. Olemmeko uskolliset vähässä, teemmekö työmme Herralle silloinkin, kun kukaan ei ole katselemassa.

Hyvän tekeminen

Puhuttuaan oman leipänsä syömisestä Paavali jatkaa: *Mutta te, veljet, älkää väsykö tekemästä hyvää. (13)*

Hän tarkoittaa sillä, että leipätyön eräs tärkeä siunaus on se, että voimme myös tehdä hyvää esimerkiksi niillä ansoilla, joita ammatissamme saamme. Usein meillä saattaa olla kiusaus, että olemme leipätyömme jäljiltä niin väsyneitä, että emme jaksa ajatellakaan mitään muuta, toisten auttamista tai kärsivien tukena olemista. Paavali haluaa kuitenkin rohkaista meitä erityisesti myös hyvän tekemiseen.

Tänä aikana meitä houkutellaan hyvän tekemiseen sillä, että itse asiassa hyvän tekeminen tuottaa suuremman työn ilon kuin leipätyö. Mutta työnilo tai emotionaaliset edut ovat viime kädessä huono motivaattori. Ilo saada auttaa ja palvella on toki hyvä asia, mutta on paljon sellaista auttamista ja hyvän tekemistä, josta saamme kiitoksen sijasta moitetta tai muuta kielteistä palautetta. Herra edellyttää että teemme hyvää myös vihamiehillemme, rukoilemme heidän puolestaan, vaikka palaute saattaa olla mitä kamalinta. Hyvän tekemisen varsinainen motiivi löytyy Paavalin seuraavista sanoista:

Herra kanssamme

Itse rauhan Herra antakoon teille rauhan, aina ja kaikin tavoin. Herra olkoon teidän kaikkien kanssa. (16)

Omassa voimassamme väsymme niin leipätyössämme kuin hyvänkin tekemisessä. Herran Jeesuksen läsnäolo on päivittäisen elämämme voima niin hyvinä kuin huonoinakin päivinä. Herran läsnäolo ilmenee rauhana. Rauha sisältää ensiksi sen, että mitään sotatilaa ei enää vallitse Jumalan ja ihmisen välillä, koska Jeesus uhrillaan Golgatan ristillä solmi pysyvän rauhan Isän ja meidän välillemme.

Rauha sisältää myös omantunnon rauhan, kun saamme joka päivä omistaa uuden syntien anteeksiantamuksen ja armon. Näin ollen rauha voi hallita meitä aina eikä vain silloin tällöin. Jos kärsimme rauhattomuudessa omassatunnossamme, meidän kanssamme olevan Herran Jeesuksen syli on auki sulkemaan meidät Hänen armonsa ja rauhansa syleilyyn. Kiiruhda tekemään heti parannus lankeemuksistasi ja omista nopeasti Herran rauha uudelleen.

Herran rauha viittaa myös siihen, että saamme rauhallisin mielin, levosta käsin käydä päivittäisiin tehtäviimme. Jeesus vakuuttaa ei vain pelastusta etsiville vaan myös kaikille omilleen:

"Tulkaa minun luokseni, kaikki te, jotka teette raskasta työtä ja kannatte taakkoja, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeltäni. Näin te löydätte levon sielullenne, sillä minun ikeeni on sopiva ja minun kuormani on kevyt." (Matt. 11:28-30)

Usein silloin kun etsimme johdatusta elämässämme esimerkiksi työ-, asumis-, avioliitto-, kauppa- ja ihmissuhdeasioissa ja kun emme Raamatusta löydä suoraa opastusta ja kun ehkä saamme ristiriitaisia ohjeita uskonystäviltä tai muilta, ne ratkaisut ovat yleensä oikeita, joissa koemme Herran antamaa rauhaa. Herran antama rauha

ei tarkoita sitä, ettemmekö joutuisi koviinkin ulkonaisiin taisteluihin kulkiessamme Herran tahdossa, mutta tietoisuus Herran läsnäolosta on rauhamme myös niiden keskellä. Saatamme joutua kokemaan myös kovia hengellisiä taisteluja, kun Sielunvihollinen kiusaa ja omat lihan himot pyrkivät langettamaan meitä syntiin, mutta silti syvimmällä sydämessämme vallitsee ylikuonnollinen rauha. Herra ei jätä omiaan hetkeksikään yksin.

Tietysti meidän on tiedostettava se, että vastustamalla härkäpäisesti Herran tahtoa elämässämme saamme kyllä sielumme rauhattomuuden ja hämmennyksen valtaan, vaikka silloinkaan ei Herra omansa luota poistu minnekään. Meidän on hyvä muistaa, että Herra on omiensa rauha **aina ja kaikilla tavoilla**. Mistään muualta tässä rauhattomassa maailmassa ei löydy sitä turvaa ja lepoa kuin Herran läsnäolosta.

Herra on kanssamme silloin kun nukumme, silloin kun valvomme, silloin kun olemme tietoisia Hänen läsnäolostaan ja silloinkin kun unohdamme hänet kokonaan. Kysymys ei ole siitä, kuinka hyvin me kykenemme pitämään kiinni Herran kädestä, vaan siitä, että kukaan ja mikään ei voi riistää meitä Herran käsistä. Hän kykenee pitämään meidät iankaikkisen elämän tiellä ja Hän kykenee vitsallaan ja sauvallaan palauttamaan tielle, jos olemme kulkeneet harhaan.

Autenttista sanaa

Tervehdys minulta, Paavalilta, omakätisesti. Tämä on merkinä jokaisessa kirjeessäni; näin minä kirjoitan. (17)

Ensimmäisessä kirjeessä Tessalonikaan ei ollut Paavalin puumerkkiä niin kuin sitten lähes kaikissa muissa hänen sanelemissaan kirjeissä. Kun seurakunta oli saanut kirjeen, jonka väitettiin olevan Paavalilta peräisin, se oli aiheuttanut hämmennystä niin kuin hän edellä luvussa kaksi totesi:

....pyydämme ... ettette anna minkään hengen tai sanan tai minkään muka meidän lähettämämme kirjeen pelästyttää itseänne, niin että heti menetätte malttanne, ikään kuin Herran päivä olisi jo käsillä. (2:2)

Nyt Paavali vahvisti allekirjoituksellaan kirjeen alkuperäisyyden. Alkuperäisyyden varmistaminen oli tärkeää, sillä Paavali tiesi kirjoittavansa Pyhän Hengen antamalla auktoriteetilla.

Armo kanssamme

Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kaikkien kanssa. (18)

Kaikki pelastuksessamme ja kristityn vaelluksessamme on armoa. Jumalan lapsi saa kulkea joka hetki Jumalan suosiossa, niin että Hänen armolliset kasvonsa ovat kääntyneet häneen päin. Vaikka Jumala kohdistaa vihansa kaikkea syntiä ja syntisiä kohtaan, Kristuksen sovitustyön tähden se ei osu pelastettuihin. Sen sijaan he saavat osakseen Jumalan siunauksen:

Herra siunatkoon sinua ja varjelkoon sinua,

Isä Luoja antaa kaiken ajallisen hyvän ja varjeluksensa arkielämän haasteissa.

Herra valaiskoon kasvonsa sinulle ja olkoon sinulle armollinen,

Poika Jeesus Kristus näyttää meille, millaiset ovat Isän rakastavat kasvot ja Golgatan uhrin tähden antaa meille kaikki synnit anteeksi.

Herra kääntäköön kasvonsa sinun puoleesi ja antakoon sinulle rauhan.

Pyhä Henki suuntaa Jumalan suosion juuri sinuun ja täyttää sydämesi suurella rauhalla. (4. Moos. 6:24-26)

Herran matkassa

Oletko sinä jo löytänyt omalle työllesi merkityksen ja mielekkyyden? Näetkö jo, miten leipätyösi on Herran palvelusta, kun teet sen Häntä etkä itseäsi varten? Oletko jo päässyt elämään arkeasi Herran rauha sydämessäsi? Ellet vielä, niin Herra kutsuu sinua luokseen. Hän tahtoo antaa sinulle sellaisen rauhan, että arkityösi muuttuu kevyen kuorman kantamiseksi yhdessä Jeesuksen kanssa. Työsi saa merkityksen siitä, että sillä Herran armo kirkastuu myös muille. Elämäsi kaikille alueille Herra tulee matkakumppaniksesi, ja kun seuraat Hänen askeleissaan, saat aina ja kaikella tavalla nauttia rauhasta katkerimpienkin elämän kohtaloiden keskellä.

Jos kuljet jo Herran seurassa, muista tänäänkin, että Hän on sinun kanssasi ja siunaaa sinua kaikella tavalla. Saat siksi lähteä täältä siunaamaan muitakin ihmisiä sekä työlläsi että todistamalla Vapahtajasta heille.